

Becca Fitzpatrick

PUOLES
ANGELAS

Alma littera

PUOLES ANGELAS

Becca Fitzpatrick

Iš anglų kalbos vertė

Donatas Masilionis

Alma littera

VILNIUS / 2010

UDK 820(73)-93
Fi368

Versta iš:
Becca Fitzpatrick
HUSH, HUSH
Simon & Schuster,
New York, 2009

ISBN 978-9955-38-822-7

Hush, Hush – Copyright © Becca Fitzpatrick, 2009
© Vertimas į lietuvių kalbą, Donatas Masilionis, 2010
© Leidykla „Alma littera“, 2010

SKIRIU HETER, KRISTIANUI IR NIKAELIUI

DIEVAS NEPASIGAILĒJO NUSIDĒJUSIŪ
ANGELŪ, BET NUBLOŠĶĒ JUOS
Ī TAMSĪAS PASMERKTŪJŪ BUVEINĒS
BEDUGNES, KUR LAIKO JUOS TEISMUI

2 PT 2:4

PROLOGAS

LUAROS SLĒNIS, PRANCŪZIJA

1565 M. LAPKRITIS

KAI UŽKLUPO AUDRA, Čonsis su valstiečio dukra vaikštinėjo vešlia žole apaugusia Luaros slėnio pakrante. Kadangi iškastruotą arklį buvo palikęs ganytis pievoje, į pilį teko grįžti pėsčiomis. Čonsis nusiplėšė sidabrinę bato sagtį, išspraudė mergaitei į delną ir žiūrėjo, kaip ši skuba tolyn padurkais taškydama purvą. Tada timptelėjo aulinius batus ir patraukė namo.

Lietaus skraistė užklojo sutemų gaubiamą kaimą, įsikūrusį prie Langė pilies. Čonsis smagiai žingsniavo per sumirkusius kapus ir kapinių juodžemį; net tirščiausioje migloje būtų radęs kelią namo nebijodamas pasiklysti. Šįvakar miglos nebuvo, bet klaidino tamsa ir pliaupiantis lietus.

Akies krašteliais Čonsis pamatė kažką judant ir staigiai pasuko galvą kairėn. Iš pradžių jam pasirodė, kad ant greta stūksančio paminklo įtaisytas angelas pakilo visu ūgiu. Tačiau angelas buvo ne iš akmens ir ne iš marmuro, berniukas turėjo rankas ir kojas. Jo liemuo buvo nuogas, kojos basos, o kaimietiškos kelnės karojo ant juosmens. Berniukas nušoko nuo paminklo. Nuo juodų jo plaukų galiukų varvantis vanduo tekėjo tamsiu tarsi ispano veidu.

Čonsis stvėrė už kardo rankenos.

– Kas ten?

Berniuko lūpose šmėstelėjo šypsena.

– Nejuokauk su Langė hercogu, – perspėjo Čonsis. – Paklausiau, kuo vardu. Atsakyk.

– Hercogu? – pasitikrino berniukas ir atsirėmė į susiraičiusį gluosnį. – O gal pavainikiu?

Čonsis išsitraukė kardą iš makščių.

– Atsiimk savo žodžius. Mano tėvas buvo Langė hercogas. Dabar juo esu aš, – nevykusiai pridūrė Čonsis ir mintyse už tai save subarė.

Berniukas lėtai papurtė galvą.

– Tavo tėvas buvo ne senasis hercogas.

Taip siaubingai užgautas Čonsis užvirė pykčiu.

– O kas *tavo* tėvas? – paklausė jis atstatydamas kardą. Čonsis dar nepažinojo visų savo vasalų, tačiau palengva ėmė juos įsidėmėti. Jis tikrai įsimins šio berniuko pavardę. – Klausiu dar kartą, – tyliai tarė Čonsis ranka šluostydamasis nuo veido lietaus lašus, – kas tu toks?

Berniukas priėjo ir nustūmė kardą į šalį. Staiga jis pasirodė suaugęs, nei manė Čonsis, gal net metais ar dvejis vyresnis už jį patį.

– Vienas velnio šeimynos narių, – atsakė berniukas.

Čonsis pajuto, kaip iš baimės sutraukė skrandį.

– Esi svaičiojantis pamišėlis, – iškošė jis pro dantis. – Traukis iš kelio.

Žemė išslydo Čonsiui iš po kojų. Priešais akis tvykstelėjo aukšniai ir raudoni ratilai. Susikūprinęs, nagais draskydamas šlaunis, mikčiodamas, gaudydamas orą ir mėgindamas suvokti, kas vyksta, jis pažvelgė į berniuką. Mintys šėlo.

Berniukas pritūpė, kad pažvelgtų jam tiesiai į akis.

– Klausyk atidžiai. Man šio to iš tavęs reikia. Ir aš neatstosiu, kol negausiu. Ar supranti?

Grieždamas dantimis Čonsis papurtė galvą norėdamas parodyti, jog netiki berniuku ir neketina jam paklusti. Jis pamėgino spjauti šiam į veidą, tačiau seilės nutįso per smakrą, o liežuvis neklausė.

Berniukas sugriebė Čonsį; iš jo sklindantis karštis degino, ir Čonsis suriko.

– Prisiek man ištikimybę kaip vasalas, – paaiškino berniukas. – Priklaupk ant vieno kelio ir prisiek.

Čonsis norėjo šiurkščiai nusijuokti, tačiau gerklę surakino, ir jis užspringo neišleidęs nė garso. Dešinys kelis sulinko, tarsi kas būtų spyręs iš užpakalio, ir Čonsis parklupo į purvą, susvyravo ir sužiaukčiojo.

– Prisiek, – neatlyžo berniukas.

Karštis plūstelėjo Čonsiui į kaklą; jis iš paskutiniųjų sugniaužė aptirpusius kumščius. Šaipėsi iš savęs, bet juokas neėmė. Čonsis nepajėgė suprasti, kaip berniukas sukėlė pykinimą ir užleido silpnumą. Savijauta nepagerės, kol Čonsis neduos priesaikos. Jis pasakys, ką verčiamas, tačiau giliai širdyje prisiekė, kad už tokį pažeminimą berniuką nužudys.

– Esu tavo tarnas, valdove, – tūžmingai tarė Čonsis.

Berniukas pastatė Čonsį ant kojų.

– Ateik pas mane, kai prasidės žydų chešvano mėnuo. Man reikės tavo paslaugų dvi savaites, tarp jaunaties ir pilnaties.

– *Dvi savaites?* – Iš pykčio Čonsis drebėjo visu kūnu. – *Juk aš – Langė hercogas!*

– Tu nefilimas, – atšovė berniukas vos pastebimai šyptelėdamas.

– Ką pasakei? – su ledine pagieža paklausė Čonsis.

– Tu priklausai biblinei nefilimų rasei. Tavo tikrasis tėvas – iš ro-
jaus išvarytas angelas. Esi pusiau mirtingas. – Berniukas pakėlė akis, ir
jų žvilgsniai susitiko. – Pusiau nusidėjęs angelas.

Iš smegenų kertelės atsklidęs mokytojo balsas ėmė skaityti Čon-
siui Biblijos ištraukas, pasakojančias apie iškrypėlių rasę, atsiradusią
iš dangaus išvarytiems angelams susiporavus su mirtingomis moteri-
mis. Kūnu perbėgo šurpas, sukeltas ne vien pasibjaurėjimo.

– Kas tu?

Berniukas apsigrėžė ir nužingsniavo. Čonsis norėjo sekti iš paskos,
bet kojos neklausė. Klūpėdamas purve ir markstydamasis nuo lietaus
jis ant nuogos berniuko nugaros išvydo plačius randus. Siaurėdami jie
sudarė apverstą „V“ raidę.

– Ar tu – nusidėjęs angelas? – sušuko Čonsis. – Tau buvo nuplėšti
sparnai, tiesa?

Berniukas angelas – ar kas jis buvo – neatsigrėžė. Čonsiui ir nerei-
kėjo patvirtinimo.

Nuaidėjo tylus berniuko juokas.

1 SKYRIUS

KOLDVOTERIS, MEINO VALSTIJA
DABARTINIAI LAIKAI

KAI ĮEJAU Į BIOLOGIJOS KABINETĄ, atvipo žandikaulis. Prie lentos buvo pritvirtinta Barbė, greta jos – Kenas. Jie buvo išprausti vienas kitam į glėbį ir nuogi, tik tam tikras kūno vietas dengė dirbtiniai lapai. Virš lėlių galvų stora rausva kreida užrašyta:

SVEIKI ATVYKĘ Į ŽMONIŲ REPRODUKAVIMĄSI (SEKSA)

– Štai kodėl mokykloje draudžiama naudotis telefonais ir fotoaparatais, – tarė šalia manęs stovinti Vi Skai. – *eZine* tinklalapyje paskelbtų

nuotraukų pakaktų, kad švietimo taryba išbrauktų biologiją iš moky-
mo programos. Tada mes šią valandą galėtume praleisti naudingiau –
pavyzdžiui, mokytis individualiai su kietais aukštesnių klasių vyrukais.

– Klausyk, Vi, galiu prisiekti, kad tu visą semestrą laukei šio kurso.

Vi šelmiškai nusišypsojo nuleidusi akis.

– Per biologijos pamokas neišmoksiu nieko tokio, ko dar nežinau.

– Vi? Juk tavo vardo pirmoji raidė reiškia, kad esi visiškai skaisti!

– Nerėk taip garsiai. – Mirktelėjo man draugė, tuo metu suskam-
bėjo skambutis, ir mudvi atsisėdome į kėdes prie to paties stalo.

Treneris Makonauvis pačiupo ant kaklo kabantį švilpuką.

– Komanda, užimt savo kėdes!

Jis biologijos dėstymą dešimtokams laikė papildomu užsiėmimu
šalia pagrindinio – mokyklos komandos trenerio darbo – ir mes visi
tai žinojome.

– Jums, vaikai, galbūt niekada netoptelėjo, kad seksas yra daugiau
nei penkiolika minučių ant galinės automobilio sėdynės. Tai mokslas.

O kas yra mokslas?

– Nuobodybė! – šūktelėjo kažkas iš klasės galo.

– Vienintelis dalykas, kuris man nesiseka, – tarstelėjo kitas.

Trenerio žvilgsnis nuslydo pirmąja eile ir sustojo prie manęs.

– Nora?

– Domėjimasis kuo nors, – atsakiau.

Treneris priėjo ir bakstelėjo smiliumi į stalą tiesiai priešais mane.

– Kas dar?

– Žinios, įgytos eksperimentuojant ir stebint.

Puiku. Kalbėjau taip, tarsi dalyvaučiau mūsų vadovėlio garso kny-
gos skaitovų konkurse.

– Pasakyk savais žodžiais.

Priglaudžiau liežuvio galiuką prie viršutinės lūpos ir pamėginau
rasti sinonimą.

– Mokslas – tai tyrimas.

Mano atsakymas nuskambėjo kaip klausimas.

– Mokslas – tai tyrimas, – patvirtino Treneris suglausdamas delnus. – Jis reikalauja, kad taptume sekliais.

Šitaip apibūdintas mokslas net atrodė panašus į pramogą, tačiau aš jau užtektinai lankiau Trenerio biologijos pamokas ir nepuoselėjau didelių vilčių.

– Norint tapti geru sekliu, reikia tobulintis, – kalbėjo toliau jis.

– Taip pat ir norint gero sekso, – pasigirdo komentaras iš klasės galo.

Mes užgniauzėme juoką, o Treneris pagrasė akiplėšai pirštu.

– Tai *nebus* jūsų šios dienos namų darbas. – Treneris atsigręžė į mane. – Nora, nuo pat mokslo metų pradžios tu sėdi su Vi. – Linktelėjau, tačiau nuojauta pakauždėjo, kad šie žodžiai nieko gero nežada. – Abi rašote į mokyklos *eZine* tinklalapį. – Dar syki linktelėjau. – Neabejoju, neblogai pažįstate viena kitą.

Vi po stalu spyrė man į koją. Žinojau, ką ji mano. Kad Makonauvis nė nenutuokia, kiek daug mudvi žinome viena apie kitą. Turiu galvoje ne tik paslaptis, giliai palaidotas mūsų dienoraščiuose. Vi – mano dvynė ir priešybė. Ji – žalsvaakė, šviesiaplaukė ir kiek apvaloka. Aš – tamsiaplaukė, padūmavusiomis akimis, vešliomis garbanomis, kurių nepajėgia ištiesinti net geriausios plaukų žnyplės. O mano figūra tarsi baro kėdė – vien kojos. Tačiau mus sieja nematoma gija, ir abi galime prisiekti, kad ji atsirado gerokai prieš mums gimstant. Taip pat abi galime prisiekti, kad ši gija nenutrūks.

Treneris apžvelgė klasę.

– Tiesą sakant, neabejoju, kad jūs visi ganėtinai gerai pažįstate suolo draugą. Juk neatsitiktinai pasirinkote, su kuo sėdėti, tiesa? Bičiuliški santykiai. Geriausi sekliai jų vengia. Bičiuliški santykiai bukinatyrėjo instinktą. Todėl šiandien aš jus susodinsiu kitaip.

Prasižiojau norėdama pasipiktinti, tačiau Vi mane aplenkė.

– Nesąmonė! Jau balandis. Greitai mokslo metų pabaiga. Nebe-
krėskite tokių pokštų.

Treneris šyptelėjo.

– Tokius pokštus galiu krėsti iki pat paskutinės semestro dienos.
O jei neišlaikysi mano dalyko egzamino, kitąmet čia sugrįši, o aš vėl
pokštausiu.

Vi sužaubavo akimis. Ji puikiai mokėjo tą daryti. Žvilgsnis buvo
toks iškalbingas, kad beveik galėjai išgirsti šnypštimą. Tačiau Trenerio
Vi žaibai, matyt, neveikė, nes jis pakėlė švilpuką prie lūpų ir išklejo
mums savo sumanymą.

– Visi mokiniai, sėdintys stalo kairėje – štai tavo kairė – persikels per
vieną vietą į priekį. Sėdintieji pirmoje eilėje – Vi, tu irgi – pereis į galą.

Vi įgrūdo sąsiuvinį į kuprinę ir užsegė užtrauktuką. Prikandau lūpą
ir atsisveikindama pamojavau jai. Paskui grįžtelėjau norėdama pažiūrė-
ti, kas sėdi už manęs. Žinojau visų savo klasės draugų vardus... išskyrus
vieno. Naujoko. Treneris nekviesdavo jo vardu, ir atrodė, kad naujokui
šitai patinka. Vaikinas susikūprinęs sėdėjo man už nugaros ir žvelgė
į tolį šaltomis tamsiomis akimis. Kaip visada. Neabejojau, kad jis ne
šiai sau sėdi ir dienų dienas spokso į tolį. Tikriausiai jis apie *ką nors*
galvoja, tačiau instinktyviai jaučiau, kad man geriau nežinoti apie ką.

Naujokas pasidėjo biologijos vadovėlį ant stalo ir įsirangė į Vi kėdę.

– Sveikas. Aš – Nora, – nusišypsojau.

Naujokas pervėrė mane tamsiomis akimis, vos kilstelėdamas lūpų
kampučius. Mano širdis trumpai stabtelėjo, pajutau, tarsi virš galvos
būtų praslinkęs niūrus, juodas šešėlis. Naujoko šypsena buvo nedrau-
giška. Ji pranašavo nelaimę. Garantuotą.

Įsistebeilijau į lentą. Barbė ir Kenas keistai šypsodamiesi vėpsojo
į mane.

– Žmonių reprodukavimasis gali būti keblokas, – aiškino Treneris.

– Ak! – vienbalsiai atsidusom.

– Reikia elgtis išmintingai. Kaip ir visuose moksluose, geriausias būdas sužinoti yra sekimas. Taikydami šį metodą iki pertraukos pasistenkite apie naują suolo draugą sužinoti kiek įmanoma daugiau. Rytoj atneškite aprašę, ką sužinojote, ir, patikėkite, aš patikrinsiu, ar jūsų pastabos atitinka tikrovę. Dėstau biologiją, ne anglų kalbą, todėl nebandykite savo atsakymų paversti beletristika. Noriu, kad iš tiesų bendradarbiautumėt ir dirbtumėte kaip komanda.

Tarp eilučių galėjai perskaityti: „Kitaip bus blogai.“

Sėdėjau nejudėdama. Žaidimas prasidėjo – nusišypsojau – ir su-
raukiau nosį stengdamasi suprasti, kuo kvepia mano kaimynas. Ne
cigaretėmis. Kažkuo sodresniu, bjauresniu.

Cigaris.

Pažvelgiau į sieninį laikrodį ir ėmiau barbenti pieštuku į taktą su
sekundine rodykle. Užkėliau alkūnę ant stalo ir kumščiu parėmiau
smakrą. Atsidusau.

Puiku. Jei reikalai taip klostysis ir toliau, nesugebėsiu atlikti už-
duoties.

Nudelbiau akis, bet girdėjau, kaip krebžda kaimyno rašiklis. Jis
rašė, o man buvo smalsu sužinoti ką. Tai, jog kartu sėdime dešimt mi-
nučių, nesuteikia jam teisės apie mane spėlioti. Dirstelėjusi skersomis
pamačiau kelias naujoko parašytas eilutes, jis uoliai darbavosi.

– Ką rašai? – paklausiau.

– Be to, ji kalba angliškai, – atsakė jis užrašydamas šiuos žodžius.
Vaikino rankos judėjo vikriai ir tuo pat metu vangiai.

Palinkau prie jo taip arti, kaip išdrįsau, ir pamėginau perskaityti,
ką parašęs. Tačiau kaimynas perlenkė lapą pusiau.

– Ką parašei? – paklausiau.

Vaikinas prisitraukė tuščią mano popieriaus lapą ir suglamžė. Ne-
spėjau net pasipiktinti, kai naujokas sviedė gniužulą į šiukšlių dėžę
prie Trenerio stalo. Metimas buvo taiklus.

Kurį laiką vėpsojau negalėdama patikėti tuo, kas įvyko. Paskui atsiverčiau švarų sąsiuvinio lapą.

– Kuo tu vardu? – paklausiau laikydama pieštuką.

Vėl pastebėjau jo niaurią šypseną. Šįkart visa drąsa ko nors klausinėti išgaravo.

– Kuo tu vardu? – pakartojau vildamasi, kad mano balsas iš tiesų nedreba.

– Vadink mane Lopu. Pabrėžiu: *vadink*.

Tai sakydamas naujokas mirktelėjo, jis aiškiai iš manęs tyčiojosi.

– Ką veiki laisvalaikiu? – paklausiau.

– Aš neturiu laisvo laiko.

– Ši užduotis bus vertinama pažymiu, tad gal padarytum man paslaugą?

Vaikinas atsilošė kėdėje ir susidėjo rankas už galvos.

– Kokią?

Buvau įsitikinusi, kad čia užuomina, todėl nutariau skubiai pakeisti temą.

– Laisvalaikiu, – susimąstęs pakartoto jis, – aš fotografuoju.

„FOTOGRAFUOJA“ parašiau lape didžiosiomis spausdintinėmis raidėmis.

– Aš dar nebaigiau rašyti, – paaiškino Lopas, – bet surinkau gana įdomų *eZine* tinklalapio skyrelio redaktorės, tikinčios, kad valgyti ekologišką maistą yra sveika, slapta rašančios eiles ir drebančios nuo minties, kad teks rinktis Stanfordą, Jeilų arba... kokio garsaus universiteto pavadinimas prasideda raide „H“? – bruožų rinkinį.

Priblokšta spoksojau į vaikina, kuris *mirtinai tiksliai* mane apibūdino. Nemanau, kad jam tiesiog pavyko. Lopas *žinojo*. Ir man parūpo išsiaiškinti, iš kur – tuojau pat.

– Tačiau galiausiai nė į vieną jų neįstosi.

– Neįstosiu? – negalvodama paklausiau.

Jis įsikibo į mano kėdės sėdynę ir prisitraukė arčiau. Nežinodama, kaip geriau pasielgti: dumti tolyn ir parodyti, kad jo bijau, ar nieko nedaryti, apsimesti, jog man nuobodu, pasirinkau pastarąjį variantą.

– Nors visuose trijuose universitetuose tau puikiai sektųsi, – postringavo Lopas, – su panieka atmesi, nes įstoti į juos būtų šabloniškas laimėjimas. Trumpalaikė nuomonė yra tavo trečia didžiausia silpnybė.

– O antra? – paklausiau tyliai niršdama. Kas šis vaikinai? Koks nevykęs pokštininkas?

– Nemokėjimas pasitikėti. Ne, pasakysiu kitaip. Tu pasitiki – tačiau ne tais, kuriais vertėtų.

– O pirma?

– Save laikai ant trumpo pavadėlio.

– Ką tai turėtų reikšti?

– Bijai to, ko negali kontroliuoti.

Man pasišiaušė plaukai, o klasėje staiga pasidarė šalta. Paprastai tokiu atveju būčiau nuėjusi tiesiai prie Trenerio ir paprašiusi mus persodinti. Tačiau nenorėjau, kad Lopas pagalvotų galįs mane įbauginti ar išgąsdinti. Jaučiau kvailą norą apsiginti ir iškart nusprendžiau pirmoji nesitraukti.

– Ar miegi nuoga? – paklausė jis.

Man atvipo lūpa, bet susitvardžiau.

– Klausimas per daug asmeniškias.

– Ar kada nors esi buvusi pas psichoanalitiką?

– Ne, – pamelavau.

Iš tiesų aš konsultavausi pas mokyklos psichologą Hendriksoną. Lankiausi ne savo noru ir nemėgau apie tai kalbėti.

– Ar esi nusikaltusi?

– Ne. – Tai, kad kartkartėmis viršydavau leistiną greitį, nesiskaito. Jam to nebūtina žinoti. – Kodėl neužduodi man normalių klausimų? Pavyzdžiui, kokią muziką mėgstu.

– Neketinu klausti to, ką lengvai galiu atspėti.

– Tu nežinai, kokios muzikos klausausi.

– Baroko. Tau svarbiausia tvarka, kontrolė. Tikriausiai grieži... violončelė? – paklausė jis, tarsi atsakymą būtų žinojęs lyg aiškiaregys.

– Suklydai.

Vėl pamelavau, tačiau šįkart per kūną perbėgo šiurpas. Kas jis iš tiesų? Ką dar jis žino, jei atspėjo, kad griežiu violončelė?

– Kas čia? – paklausė Lopas pieštuku baksnodamas į vidinę mano riešo pusę.

Instinktyviai pasitraukiau nuo jo.

– Apgamas.

– Panašu į randą. Ar mėginai žudyti, Nora? – Mūsų žvilgsniai susidūrė, ir aš pajutau, kad Lopas šaiposi. – Tėvai susituokę ar išsiskyrę?

– Gyvenu su mama.

– O kur tėtis?

– Mirė pernai.

– Kaip jis mirė?

Krūptelėjau.

– Jis... buvo nužudytas. Jei neprieštarausi, tai – asmeniška, nenorėčiau aptarinėti.

Kiek patylėjome, ir man pasirodė, kad Lopo žvilgsnis truputį švelnesnis.

– Tau turėjo būti sunku.

Šiuos žodžius jis ištare nuoširdžiai.

Nuaidėjo skambutis, Lopas pašoko ir nukūrė prie durų.

– Palauk! – sušukau jam pavymui. Lopas neatsigrėžė. – Ei! – Naujokas jau dingo už durų. – Lopai! Nieko nesužinojau apie tave.

Jis grįžo į klasę. Paėmė mano ranką ir, nespėjus ištraukti, kažką prikeverzojo ant delno.

Pažvelgiau į raudonu rašalu užrašytus septynis skaičius ir sugniaužiau kumštį. Norėjau pasakyti, kad šįvakar tikrai jam neskambinsiu. Be to, norėjau prikišti, kad dėl jo kaltės neturėjau galimybės užduoti klausimų, nes visą laiką klausinėjo jis. Norėjau viską iškloti, tačiau stovėjau tarsi mietą prarijusi.

Galiausiai išsunkiau:

– Šįvakar esu užsiėmusi.

– Aš taip pat, – išsiviepe Lopas ir dingo.

Stovėjau tarsi įbesta ir svarsčiau, kas čia nutiko. Ar jis tyčia išnaudojo visą laiką savo klausimams? Kad man *nepavyktų* atlikti užduoties? Negi jis mano, kad už vieną trumpą šypsniį jam bus atleista? *Taip*, pagalvojau. *Taip jis mano*.

– Aš neskambinsiu! – sušukau jam įkandin. – Niekada!

– Ar baigei straipsnelį, kurį turėjai parašyti iki rytojaus? – paklausė Vi. Ji priėjo prie manęs žymėdamasi pastabas į bloknotą, kurį visur nešiojosi. – Turbūt parašysiu apie neteisybę persodinant mokinius. Man teko sėdėti su mergaite, kuri prisipažino šįryt išnaikinusi utėles.

– Ana ten mano kaimynas. – Parodžiau į koridoriumi tolstančią Lopo nugarą.

Jisėjo erzinausiai pasitikėdamas savimi, taip vaikšto vyrukai, dėvintys išblukusius marškinėlius trumpomis rankovėmis ir kaubojiškas skrybėles. Tačiau Lopas nevilkéjo tokių marškinėlių ir nebuvo užsidėjęs tokios skrybėlės. Jis buvo iš tų, kurie mūvi tamsiais *Levi's* džinsais, vilki tamsiais *Henley* marškiniais ir avi tamsiais batais.

– Perkeltas iš vienuoliktos klasės? Spėju, pernai jis ne itin stropiai mokėsi. O gal ir šiemet. – Vi nuverė mane žinovės žvilgsniu. – Trečias kartas nemeluoja.

– Jis kelia man šurpą. Žino, kokią muziką aš mėgstu. Iškart pasakė: „Baroko.“ – Nevykusiai mėginau pamėgdžioti žemą Lopo balsą.

– Gal tiesiog jam pavyko atspėti?

– Jis žino... ir apie kitką.

– Apie ką?

Atsidusau. Lopas žinojo daugiau, nei būčiau norėjusi.

– Pavyzdžiui, kaip matyti mane kiaurai, – galiausiai išleminau. –

Paprašysiu Trenerio, kad mudvi vėl pasodintų kartu.

– Taip ir padaryk. Tokia gali būti kito mano straipsnio *eZine* tinklalapiui tema. „Dešimtokė priešinasi.“ Arba aštriau: „Mokinių personinimas – tai smūgis į veidą.“ Hmm. Man tai patinka.

Vėliau paaiškėjo, kad smūgį į veidą gavau aš. Treneris atmetė mano prašymą. Vadinasi, gausiu tenkintis Lopu.

Kol kas.

2

SKYRIUS

MUDVI SU MAMA GYVENAME skersvėjų košiamame aštuoniolikto amžiaus kaimiškame name Koldvoterio pakraštyje. Tai vienintelis namas Gudobelių take, o artimiausi kaimynai įsikūrę beveik už mylios. Kartais spėliodavau, ar statytojas suprato, kad iš visų laisvų žemės sklypų namui statyti pasirinko kažkokios atmosferos anomalijos centrą, į kurį, regis, migla buvo susiurbiamo iš visos Meino pakrantės ir paskui perkeliama į mūsų kiemą. Šiuo metu namą gaubė tamsa, tinkama slėptis klajojančioms dvasioms.

Vakarą leidau virtuvėje – sėdėjau ant taburetės ir sprendžiau algebros namų darbą mūsų namų tvarkytojos Dorotėjos draugijoje. Mano

mama dirba Hugo Renaldžio aukcionų bendrovėje – koordinuoja nekilnojamojo turto ir antikvarinių dirbinių aukcionus visoje rytinėje pakrantėje. Šią savaitę ji išvykusi į Niujorko valstijos šiaurę. Mama daug keliauja, tad ji moka Dorotėjai, kad ši verda valgi ir tvarko namus, tačiau esu įsitikinusi, jog atidžiai stebėti mane irgi įeina į jos pareigas.

– Kaip sekėsi mokykloje? – paklausė Dorotėja su nežymiu vokišku akcentu. Ji stovėjo prie plautuvės ir gramdė prikepusią lazaniją nuo keptuvo.

– Turiu naują suolo draugą per biologijos pamoką.

– Tai gerai ar blogai?

– Anksčiau sėdėjau su Vi.

– Hmm! – Dorotėja ėmėsi gramdyti taip ryžtingai, kad net įstempė rankos raumenys. – Vadinasi, blogai.

Pritardama atsidusau.

– Papasakok apie naują suolo kaimynę. Kokia ji?

– Jis aukštas, tamsus ir įžūlus.

Ir vaiduokliškai uždaras. Lopo akys – tarsi juodosios skylės. Jos viską įsiurbia ir nieko neišleidžia. Tiesą sakant, *nenorėjau* apie Lopą sužinoti ką nors daugiau. Man nepatiko išorė, tad abejočiau, ar norėčiau žinoti, kas tūno sieloje.

Nors tai nebuvo visiška tiesa. *Daug kas* man patiko. Ilgos raumeningos jo rankos, platūs, tvirti pečiai ir žaisminga, gundanti šypsena. Nelengva sutarti pačiai su savimi, nes mėginau atsispirti tam, kas vis stipriau traukė.

Devintą valandą Dorotėja baigė darbus ir išeidama užrakino namus. Atsisveikindama dukart jai mirktelejau priemenės šviesomis; jos, matyt, prasisverbė pro miglą, nes Dorotėja atsakė automobilio signalu. Likau viena.

Pamėginau išsiaiškinti, ką jaučiu. Nebuvau alkana. Ir nepavargusi. Neslėgė vienatvė. Tačiau *labai* nerimavau dėl biologijos užduoties.

Pasakiau Lopui, kad jam neskambinsiu, ir prieš šešias valandas buvau pasiryžusi taip elgtis. Dabar galvojau tik apie tai, kad nenoriu gauti nepatenkinamo įvertinimo. Biologija man ėjosi sunkiausiai. Pažymys svyravo tarp A ir B. Jis turėjo nulemti, ar ateityje gausiu visą ar pusę stipendijos.

Nuėjau į virtuvę ir paėmiau telefoną. Pažvelgiau į apsitrynusius ant delno užrašytus septynis skaičius. Slapta vyliausi, kad Lopas neatsilieps. Jei jo nebus namie ar jis nesutiks padėti atlikti užduoties, galėsiu pamėginti įtikinti Trenerį, kad vėl mane pasodintų su Vi. Taip įsisvajojusi surinkau Lopo numerį.

Jis atsiliepė po trečio pyptelėjimo.

– Kas atsitiko?

Dalykiškai išrėžiau:

– Ar galėtume šįvakar susitikti? Žinau, sakei, esi užsiėmęs, bet...

– Nora, – Lopas ištarė mano vardą tarsi anekdoto kulminaciją. –

Maniau, nepaskambinsi. Niekada.

Nekenčiau savęs už neapgalvotus žodžius. Siutau ant Lopo, kad juos pabrėžia. Nekenčiau Trenerio ir jo kvailų užduočių. Prasižiojau tikėdamasi įgelti.

– Tai kaip? Galime susitikti ar ne?

– Tiesą sakant negaliu.

– Negali ar nenori?

– Įpusėjau biliardo partiją. – Iš balso supratau, kad Lopas šypso si. – Ji man svarbi.

Sprendžiant iš triukšmo, kurį girdėjau ragelyje, vaikinai nemelavo – apie biliardo partiją. Tik ar ji svarbesnė už mano biologijos užduotį?

– Kur esi? – paklausiau.

– „Bo arkadoje“. Ta vieta tau nepatiktų.

– Tada pasikalbėkime telefonu. Turiu sąrašą klausimų...

Lopas išjungė telefoną.

Apstulbusi spoksojau į telefoną, paskui iš sąsiuvinio išplėšiau švarų popieriaus lapą. Pirmoje eilutėje iškeverzojau: „Pašlemėkas.“ Apačioje pridūriau: „Rūko cigarus. Mirs nuo plaučių vėžio. Tikiuosi, greitai. Puikios fizinės formos.“

Užtepliojau paskutinį apibūdinimą, ir šis tapo neišskaitomas.

Mikrobangų krosnelės laikrodis mirksėdamas rodė 9:05. Turėjau dvi išeitis: arba išgalvoti pokalbį su Lopu, arba važiuoti į „Bo arkadą“. Jei nepaisyčiau Trenerio perspėjimo, rinkčiausi pirmą variantą. Tačiau per mažai pažinojau Lopą, kad pajėgčiau suklastoti pokalbį. O antras variantas? Visai viliojantis.

Svarsčiau tol, kol atėjo metas skambinti mamai. Be kita ko, mudvi su mama esame sutarusios, kad ji daug dirbs ir keliaus, o aš elgsiuos atsakingai ir nekelsiu jai rūpesčių. Branginu suteiktą laisvę ir nenoriu, kad mamai tektų pereiti į mažiau apmokamą darbą Koldvoteryje, idant galėtų mane prižiūrėti.

Po ketvirto signalo įsijungė jos atsakiklis.

– Čia aš, – tariau. – Tiesiog atsižymiu. Turiu baigti biologijos namų darbą, tada eisiu gulti. Jei nori, paskambink man rytoj per pietus. Myliu tave.

Padėjusi ragelį, virtuvinio stalo stalčiuje susiradau ketvirčio dole-rio monetą. Tegu sudėtingus dalykus sprendžia likimas.

– Jei herbas, važiuoju, – tariau Džordžo Vašingtono profiliui, – jei skaičius, lieku.

Mestelėjau monetą aukštyn, prispaudžiau delnu, paskui nedrąsiai dirstelėjau. Širdis suspurdėjo, tačiau pasistengiau save įtikinti, jog nesuprantu, ką tai reiškia.

– Tai jau nebe mano valioje, – garsiai pasakiau.

Pasiryžusi viską baigti kuo greičiau, čiupau nuo šaldytuvo žemėla-
pj, raktelius ir iš prievazos išvairavau atbulą fiatą spiderį. 1979-aisiais

automobilis tikriausiai buvo kietas, tačiau dabar aš nesvaigau nuo jo šokolado spalvos, surūdijusio užpakalinio sparno ar sutrūkinėjusios baltos sėdynių odos.

Pasirodė, kad „Bo arkada“ yra kur kas toliau, nei tikėjausi, vandenyno pakrantėje, už trisdešimties minučių kelio nuo mano namų. Palikusi išskleistą ant vairo žemėlapi, įsukau į automobilių stovėjimo aikštelę už didelio šlakbetonio blokų pastato su šviečiančiu užrašu: BO ARKADA, JUODASIS DAŽASVYDIS IR OZO BILIARDINĖ. Sienos buvo išmargintos grafitais, pamatai nusėti užgesintų nuorūkų dėmių. Žinoma, „Bo“ bus prigužėjusi būsimų tarpuniversitetinės sporto lygos narių ir pavyzdingų piliečių. Stengiausi galvoti apie svarbų reikalą ir nesijaudinti, bet širdis truputį virpėjo. Dar kartą patikrinusi, ar užrakinau visas automobilio dureles, patraukiau į biliardinę.

Atsistojau į eilę ir laukiau, kol pateksiu vidun. Kai stovintieji prieš mane sumokėjo už įėjimą, prasibroviau pro juos ir nužingsniauviau riaumojančių sirenų bei blyksinčių šviesų labirintu.

– Manai, gali įeiti nemokamai? – kažkas suriko prarūkytu balsu.

Atsigrėžiau ir prisimerkusi pažvelgiau į gausiai išsitatuiravusį kasininką.

– Atėjau ne pažaisti. Ieškau vieno žmogaus, – paaiškinau.

– Jei nori praeiti pro mane, mokėk, – suuzgė kasininkas.

Jis pasirėmė delnais į prekystalį, ant kurio lipnia juosta priklijuotas kainoraštis skelbė, kad privalau sumokėti penkiolika dolerių. Tik grynaisiais.

Grynųjų neturėjau. O jei ir būčiau turėjusi, nebūčiau švaisčiusi tik tam, kad penkias minutes patardyčiau Lopą apie jo asmeninį gyvenimą. Užplūdo pyktis prisiminus, kad Treneris mus persodino ir buvau priversta grūstis čia. Man tik reikėjo susirasti Lopą ir pasikalbėti lauke. Neketinau sukorusi tokį kelią grįžti tuščiomis.

– Jei nepasirodysiu po dviejų minučių, sumokėsiu penkiolika dolerių, – pažadėjau.

Nespėjusi pagalvoti, neriau pro virves. Paprastai taip nesielgdavau. Nuskubėjau per arkadą dairydama si Lopo. Jaučiausi tarsi nuo kalno paleista ir vis sparčiau riedanti sniego gniūžtė. Tiesiog norėjau rasti Lopą ir dingti.

Kasininkas nusekė man iš paskos šaukdamas:

– Ei!

Įsitikinusi, kad Lopo pirmame aukšte nėra, nubėgau laiptais žemyn į Ozo biliardo salę – klioviausi nuorodomis. Apačioje stovėjo blausiai apšviesti pokerio stalai. Visi buvo užimti. Žemoje palubėje draikėsi beveik tokie pat tiršti kaip migla virš mano kiemo cigarų dūmai. Tarp pokerio stalų ir baro pamačiau biliardo stalus. Lopas kabojo virš tolimojo stalo ir rengėsi sudėtingam smūgiui.

– Lopai! – sušukau.

Jis kaip tik smūgiavo ir trinktelėjo lazda į stalą. Lopas staigiai kilstelėjo galvą ir įsisitebeilijo į mane ir nustebeš, ir susidomėjęs.

Kasininkas atbildėjo man pavymui ir sugriebė už peties.

– Lipk aukšтын. Tuoj pat.

Lopas vėl šyptelėjo. Sunku buvo atspėti, ar šypsena pašaipei, ar draugiška.

– Ji su manimi.

Regis, šie žodžiai padarė įspūdį kasininkui, nes jis atleido gniauztus. Nelaukdama, kol kasininkas apsigalvos, nusipurčiau jo ranką ir nuvingiavau tarp stalų prie Lopo. Iš pradžių žengiau tvirtai, tačiau, artinantis prie bendraklasio, pasitikėjimas savimi ėmė slūgti.

Kaipmat pastebėjau, kad Lopo laikysena pasikeitė, tarsi jis būtų veikęs mane kaip elektra. Ką pajutau?! Didesnį priešišumą?

Didesnį pasitikėjimą savimi.

Didesnę laisvę būti pačia savimi. O jo tamsios akys mane užvaldė. Jos tarsi magnetai kibo prie kiekvieno mano judesio. Slapta nu-

rijau seilę ir stengiausi negirdėti, kaip spurda širdis. Nepaaiškinama nuojauta kuždėjo, kad Lopas negeras. Kažkoks nenormalus. Pasijutau nesaugi.

– Atleisk, kad išjungiau telefoną, – atsiprašė priedamas Lopas. – Čia prastas ryšys.

Taip, teisybė.

Jis galva davė kitiems žaidėjams ženklą išeiti. Prieš šiemis išsiskirsiant, stojo nejauki tylą. Pirmas vaikinys eidamas tyčia atsitrenkė man į petį. Pasitraukiau atstupsta, kad išlaikyčiau pusiausvyrą, o pakėlusį akis sugavau šaltus kitų dviejų išeinančiųjų žvilgsnius.

Na, ir gerai. *Ne aš kalta*, kad Lopas sėdi greta per biologiją.

– Aštuntas rutulys? – paklausiau kilstelėdama antakius ir stengdamasi kalbėti taip, tarsi visiškai pasitikėčiau savimi ir aplinka. Galbūt Lopas teisus, ir „Bo“ – ne ta vieta, kuri man patiktų. Tačiau neketinu stačia galva nerti durų link. – Ar iš didelių sumų žaidžiate?

Vaikinys išsiviepė. Šįkart neabejojau, kad jis šaiposi.

– Mes nežaidžiame iš pinigų.

Padėjau rankinę ant stalo krašto.

– Gaila. Ketinau prieš tave pastatyti visus pinigus, kiek turiu. – Kilstelėjau užduoties lapą su dviem prirašytomis eilutėmis. – Keli trumpi greitai klausimai, ir aš iš čia dingsiu.

– Pašlemėkas? – garsiai perskaitė Lopas, pasirėmęs biliardo lazda. – Plaučių vėžys? Ar tai pranašystė?

Pamojavau užduoties lapu.

– Manau, prisidedi prie aplinkos taršos. Kiek per šį vakarą surūkei cigaru? Vieną? Du?

– Aš nerūkau.

Lopo balsas skambėjo nuoširdžiai, bet aš juo nepatikėjau.

– Hmm, – tariau, dėdama lapą tarp aštunto ir vienspalvio raudono rutulio. Trečioje eilutėje rašydama „Be jokių abejonių, cigarus“, netyčia pastūmiau raudoną rutulį.

– Sujaukei mūsų žaidimą, – vis dar šypsodamasis pasakė Lopas.

Sugavau jo žvilgsnį ir nenoromis nusišypsojau – trumpai.

– Tikiuosi, ne tavo naudai. Tavo didžiausia svajonė?

Mėgavausi šiuo klausimu, nes žinojau, kad į jį atsakyti keblu. Reikia pasirengti iš anksto.

– Pabučiuoti tave.

– Nejuokinga, – atkirtau nenuleisdama akių nuo jo ir džiaugdamasi, kad neėmiau mikčioti.

– Ne, bet tu paraudai.

Stengdamasi atrodyti abejinga užsiropščiau ant stalo. Sukryžiauvau kojas ir ant kelio pasidėjau popieriaus lapą.

– Ar dirbi?

– Valau stalus „Pasienyje“. Tai geriausias meksikiečių restoranas mieste.

– Kokį tikėjimą išpažįsti?

Šis klausimas Lopo nenustebino, tačiau per daug ir nenudžiugino.

– Regis, sakei: keli greiti klausimai. Šis jau ketvirtas.

– Koks tavo tikėjimas? – neatlyžau.

Lopas delnu pasitrynė smakrą.

– Tai ne tikėjimas, o... sekta.

– Esi sektos narys?

Per vėlai suvokiau turėjusi neišsiduoti, jog nustebau.

– Taip jau susiklostė, kad man reikia sveikos moters aukos. Ketinau ją prisivilioti iš pradžių įgydamas pasitikėjimą, bet tu jau esi čia...

Nustojau šypsotis.

– Nepadarei man jokio įspūdžio.

– Net ir nepradėjau daryti.

Nusliuogiau nuo stalo ir atsistoju šalia Lopo. Jis buvo visa galva aukštesnis už mane.

– Vi sakė, kad esi vienuoliktokas. Kiek kartų neišlaikei dešimtos klasės biologijos egzamino? Vieną? Du?

- Vi nėra mano atstovė spaudai.
- Ar nori išsiginti, kad neišlaikė egzamino?
- Noriu tau pasakyti, kad pernai nelankiau mokyklos.

Jo akyse mačiau patyčią. Tai tik dar labiau sustiprino mano ryžtą.

- Buvai pravaikštininkas?

Lopas padėjo biliardo lazda ant stalo ir pirštu man pamojo pasilenkti. Nė nekrustelėjau.

– Nori sužinoti paslaptį? – lyg sąmokslininkas paklausė jis. – Aš iš viso nelankiau mokyklos. Nori, atskleisiu dar vieną? Mokykloje ne taip nuobodu, kaip tikėjaisi.

Jis melavo. Visi lanko mokyklą. To reikalauja įstatymai. Jis melavo ketindamas išvesti mane iš kantrybės.

- Manai, skiedžiu, – šypsojosi Lopas.

– Tu apskritai nelankei mokyklos? Jei tai tiesa – tik aš abejoju, jog tai tiesa, – kas privertė tave mokytis šiomet?

- Tu.

Pajutau kylant baimę, bet perspėjau save, kad kaip tik to jis ir siekia. Stengiausi nepasiduoti ir apsimečiau pyktelėjusi, tačiau ne iš karto atgavau amą.

- Tai neteisingas atsakymas.

Lopas priėjo taip arti, kad jutau jo kūną.

– Tavo akys, Nora. Keista, bet toms šaltoms, blyškiai pilkoms akims neįmanoma atsispirti. – Jis pakreipė galvą, tarsi norėdamas apžiūrėti mane kitu kampu. – Ir tavo žudančios viliojančios lūpos.

Mane apstulbino ne jo pagyros, o tai, kad širdies gilumoje jomis apsidžiaugiau. Pasitraukiau atatupsta.

- Pakaks. Aš dingstu.

Tačiau vos tik šie žodžiai išsprūdo iš burnos, supratau sakanti netiesą. Turėjau ką nors pridurti. Stengiausi surikiuoti mintis ir suvokti, ką noriu jam pasakyti. Kodėl jis iš manęs šaiposi ir elgiasi taip, tarsi būčiau nusipelnusi patyčių?

– Regis, daug žinai apie mane, – tariau labai švelniai. – Daugiau, nei derėtų. Ir, regis, žinai, kur įgelti, kad pasijusčiau nepatogiai.

– Tai labai paprasta.

Plykstelėjau pykčiu.

– Prisipažįsti, kad darai tai tyčia?

– Ką „tai“?

– Provokuoji mane.

– Ištark dar kartą „provokuoji“. Kai tari šį žodį, tavo lūpos atrodo labai provokuojamai.

– Aš jau viską sužinojau. Baik biliardo partiją.

Čiupau biliardo lazdą ir pastūmiau jam. Jis nepaėmė.

– Man nepatinka sėdėti su tavim, – pareiškiau. – Ir būti tavo partnerė. Manė erzina tavo išdidi globėjiška šypsena. – Suvirpėjo smarkas – paprastai taip atsitinka, kai meluoju. Spėliojau, ar taip yra dabar. Jei meluoju, nusipelniau spyrio. – Tu man nepatinki, – išdrožiau kuo įtaigiau ir bakstelėjau jam į krūtinę biliardo lazda.

– Džiaugiuosi, kad Treneris pasodino mus kartu, – atsakė Lopas.

Pastebėjau, kad žodį „Treneris“ jis ištarė kone su ironija, tačiau neatspėjau kodėl. Dabar Lopas paėmė lazdą.

– Pasistengsiu, kad mus persodintų, – išpyškinau.

Lopą mano žodžiai prajuokino ir jis plačiai išsiviepė parodydamas dantis. Nespėjus atsilošti, jis kažką ištraukė man iš plaukų.

– Popierėlis, – paaiškino ir numetė skiautelę ant grindų.

Kai Lopas ištiesė ranką, vidinėje riešo pusėje pamačiau žymę. Iš pradžių pamaniau, kad tai tatuiruotė, tačiau geriau išsižiūrėjusi išvydau rausvai rudą apgamą – lyg ant riešo ištiškusį lašą dažų.

– Netikusi vieta apgamui, – pasakiau susierzinusi, kad turiu apgamą beveik toje pačioje vietoje.

Lopas atsainiai užsitraukė rankovę ant riešo.

– Norėtum, kad jis būtų intymesnėje vietoje?

– Apskritai nieko nenorėčiau. – Nebuvau tikra, ar gerai atsikirtau, todėl pamėginau dar kartą. – Man nusispjaut, jei neturėtum jokio apgamo. – Pamėginau trečią kartą: – Man iš viso nerūpi tavo apgamas.

– Ar dar turi klausimų? – paklausė jis. – Pastabų?

– Ne.

– Tada pasimatysime per biologijos pamoką.

Ketinau pasakyti, kad jis manęs daugiau nebepamatys. Tačiau per vieną dieną nenorėjau dukart ištarti žodžių, kurių vėliau tektų gailėtis.

Tą naktį mane prižadino trakstelėjimas. Gulėjau įsikniaubusi į pagalvę nejudėdama ir įsitempusi. Mama bent kartą per mėnesį išvažiuodavo darbo reikalais, tad buvau įpratusi miegoti viena, ir nuo to laiko, kai įsivaizdavau girdinti kažkieno žingsnius, koridoriumi sėlinančius mano miegamojo link, praėjo daug mėnesių. Tiesą sakant, niekada nesijaučiau esanti visiškai viena. Iškart po to, kai tėtį nušovė Portlande perkant mamai gimtadienio dovaną, kažkas mano gyvenime pasikeitė. Tarsi kas būtų skriejęs mano pasaulio orbitoje ir iš tolo stebėjęs. Iš pradžių šis vaiduokliškas kažkieno buvimas mane baugino, tačiau nieko neįvyko, ir nerimas atlėjo. Spėliojau, ar mano pojūčių nebūtų galima paaiškinti kosminiu poveikiu. Galbūt tėčio dvasia yra šalia. Ši mintis paprastai guosdavo, bet šįkart jausmas buvo kitoks. Lyg ant odos kas būtų uždėjęs ledą.

Pakreipusi galvą ant grindų išvydau šešėlį. Apsivertusi atsisukau į langą. Šešėlį galėjo mesti tik blyški mėnesiena. Tačiau mėnulio nebuvo. Prisispaudžiau pagalvę ir pasakiau sau, kad tai ant mėnulio užslinkęs debesis. Arba vėjo blaškomos šiukšlės. Po kelių minučių širdis liovėsi daužiusis.

Kai sukaupusi drąsą išlipau iš lovos ir pažvelgiau pro langą, kieme buvo tylu ir ramu. Į namą šiurenosi girgždančios šakos ir dunksėjo mano širdis.

3

SKYRIUS

TRENERIS MAKONAUVIS STOVĖJO prie lentos monotoniškai kažką aiškindamas, bet mano mintys sklاندė toli nuo mokslo tiesų.

Uoliai kurpiau priežastis, kodėl mudu su Lopu neturime būti partneriai, ir rašiausi kitoje seno apklausos lapo pusėje. „Nepadeda vykdyti užduočių, – pažymėjau. – Nesidomi komandiniu darbu.“

Tačiau mane labiausiai trikdė kaip tik tie dalykai, kurie nebuvo įtraukti į sąrašą. Lopo apgamas vidinėje riešo pusėje kėlė prietaringą baimę, o vakarykštis traškėjimas prie mano lango gąsdino. Nemaniau, kad Lopas mane seka, bet negalėjau atsikratyti nuojaautos, kad, pra-

ėjus kelioms valandoms po mūsų pažinties, mačiau, kaip kažkas žiūri pro mano langą.

Pagalvojusi, kad Lopas mane seka, iš priekinės kuprinės kišenėlės ištraukiau buteliuką su geležies tabletėmis ir dvi įsimečiau į burną. Iš pradžių tabletės įstrigo gerklėje, bet netrukus nukeliavo žemyn.

Akies krašteliu pastebėjau, kaip Lopas klausiamai kilstelėjo antakius.

Dingtelėjo, gal vertėtų jam paaiškinti, jog sergu mažakraujyste, todėl turiu keliskart per dieną gerti geležį, ypač kai patiriu stresą, tačiau nutariau to nedaryti. Mažakraujystė nekelia grėsmės gyvybei... jei reguliariai geri geležies tabletes. Nebuvau paranoikė ir nesibaiminau, kad Lopas nori mane sužaloti, bet kažkodėl nusprendžiau, jog mano liga yra ta silpnybė, kurią turiu laikyti paslapyje.

– Nora?

Treneris stovėjo priešais klasę, o jo ištiesta ranka rodė, kad jis laukia tik vieno – mano atsakymo. Mano skruostai išraudo.

– Gal pakartotumėte klausimą? – paprašiau.

Klasė sukikeno.

Truputį suirzęs Treneris pakartojo:

– Kokios galimo partnerio savybės tave traukia?

– Galimo partnerio?

– Paskubėk, negaišim viso pusdienio, kol atsakysi.

Išgirdau, kaip man už nugaros juokiasi Vi.

Pajutau, kaip išdžiūvo gerklė.

– Norite, kad išvardyčiau savybes?..

– Taip, galimo partnerio. Būtų labai šaunu.

Nenoromis pažvairavau į Lopą. Jis sėdėjo atsilošęs, beveik sudriabęs kėdėje ir patenkintas apžiūrinėjo mane. Nusišypsojęs piratiška šypsena vien lūpomis paragino: „Mes laukiam.“

Atsirėmiau delnais į stalą vildamasi, kad atrodysiu ramesnė nei iš tiesų.

- Niekada apie tai negalvojau.
- Ką gi, pagalvok, ir greitai.
- Gal pirmiau užduotumėt klausimą kam kitam?

Treneris nekantriai mostelėjo.

- Tavo eilė, Lopai.

Kitaip nei aš, Lopas kalbėjo užtikrintai. Jis truputį palinko mano pusėn, ir mūsų keliai beveik susilietė.

- Protinga. Patraukli. Pažeidžiama.

Treneris skubiai rašė šias savybes lentoje.

- Pažeidžiama? – paklausė jis. – Kodėl?

– Ar tai kaip nors susiję su mokomuoju dalyku? – įsikišo Vi. – Vardovėlyje nieko nerašoma apie pageidaujamas partnerio savybes.

Treneris pažvelgė pro petį.

– Kiekvienas gyvūnas vilioja partnerį siekdamas reprodukuotis. Varlės išsipučia. Gorilų patinai kumščiais daužo į krūtinę. Ar esate matę, kaip omaras pakyla ant kojų ir kalena žnyplėmis reikalaudamas patelės dėmesio? Viliojimas yra pirminis visų gyvūnų, tarp jų ir žmonių, reprodukovimosi elementas. Panele Skai, gal perskaitytumėte mums savo sąrašą?

Vi iškėlė penkis pirštus.

- Žavus, turtingas, atlaidus, tvirtas gynėjas ir truputėlį pavojingas.

Lopas sukikeno.

- Žmonių vilionių bėda ta, kad neaišku, ar į jas bus atsakyta.

– Tu pastabus, – pagyrė Treneris.

– Žmonės yra pažeidžiami, – kalbėjo toliau Lopas, – nes juos galima įskaudinti.

Ištaręs šiuos žodžius, Lopas savo keliu bakstelėjo į manąjį. Pasiitraukiau neleisdama sau spėlioti, ką šis judesys galėtų reikšti.

Treneris pritariamai linktelėjo.

– Žmonių vilionių – ir reprodukuojamosi – sudėtingumas skiriamas nuo kitų rūšių.

Man pasidingojo, kad Lopas tyliai prunkštėlėjo.

– Nuo neatmenamų laikų, – dėstė Treneris, – moteris traukė vyrai, turintys stiprių išlikimo gebėjimų – tokių kaip intelektas ir fizinė jėga, – nes labiau tikėtina, kad dienai baigiantis tokie vyrai į namus parneš vakarienę. – Jis iškėlė nykščius ir plačiai išsišiepė. – Komanda, vakariene garantuoja išlikimą.

Niekas nesijuokė.

– O vyrus, – toliau aiškino jis, – traukia grožis, nes jis byloja apie sveikatą ir jaunystę – nėra prasmės poruotis su ligota moterimi, kurios gali ir nelikti, kai reikės auginti vaikus.

Treneris pasitaisė akinius ir sukikeno.

– Toks požiūris diskriminuoja moteris, – pasipiktino Vi. – Nurodykite, kas aktualu dvidešimt pirmo amžiaus moterims.

– Panele Skai, jei į reprodukuojamąsi žvelgsite mokslškai, suprassite, kad svarbiausias mūsų rūšies išlikimo garantas yra vaikai. Kuo daugiau jų turėsite, tuo didesnis bus jūsų indėlis į genofondą.

– Turbūt galiausiai priartėjome prie šios dienos temos – sekso.

– Beveik, – sutiko Treneris ir iškėlė smilių. – Prieš seksą vyksta viliojimas, vėliau pasitelkiama kūno kalba. Galimam partneriui turite pranešti: „Tai mane domina“, tik kur kas trumpiau.

Treneris parodė į mano suolo draugą.

– Lopai, tarkim, esi vakarėlyje. Kambaryje daug įvairiausio sudėjimo merginų – lieknų ir apkūnių. Yra šviesiaplaukių, tamsiaplaukių, rusvaplaukių ir kelios juodaplaukės. Vienos jų šnekios, kitos drovios. Radai merginą, atitinkančią tavo apibūdinimą, – patrauklią, protingą ir pažeidžiamą. Kaip parodysi, kad ja domiesi?

– Išskirsiu ją iš kitų. Pasikalbėsiu.

– Gerai. O dabar svarbiausias klausimas – kaip sužinoti, ar ji tavi-
mi domisi, ar nori, kad atstotum?

– Stebėsiu ją, – atsakė Lopas. – Pasiūlysiu atspėti, ką ji galvo-
ja ir jaučia. Juk ji neprieis prie manęs ir tiesiai šviesiai neišsklos, todėl
turiu būti atidus. Ar ji atsigręžia į mane? Ar pasitinka mano žvilgsnį,
o paskui nusisuka? Ar ji kramto lūpas ir žaidžia plaukų galiukais, kaip
dabar Nora?

Klasėje nuaidėjo juokas. Nuleidau rankas ant kelių.

– Ji verta dėmesio, – pridūrė Lopas vėl bakstelėdamas man į koją.
Didžiam savo apmaudui, iškaitau.

– Labai gerai! Labai gerai! – entuziastingai pagyrė Treneris plačiai
šypsodamasis, kad priklausė mūsų dėmesį.

– Noros veido kraujagyslės plečiasi, jos oda kaista, – pareiškė Lo-
pas. – Ji žino, kad yra vertinama. Norai patinka dėmesys, bet ir neap-
sisprendžia, kaip pasielgti.

– Aš visai neraustu!

– Ji nervinasi, – varė savo Lopas. – Glosto kairę ranką, kad nu-
kreiptų dėmesį nuo veido į kūną, o gal į odą. Ir viena, ir kita yra jos
pranašumai.

Vos nepaspringau. „Jis juokauja, – pamaniau. – *Ne, jis – beprotis.*“
Anksčiau neteko bendrauti su bepročiais, todėl suglumau. Tik išsi-
žiojusi spoksojau į Lopą. Jei noriu su juo bendrauti, turiu susiimti.

Įsiremiau į stalą delnais, kilstelėjau smakrą ir stengiausi atrodyti ori.

– Tai juokinga.

Lopas itin šelmiškai uždėjo ranką ant mano kėdės atlošo. Pajutau
kylant grėsmę. Lopui buvo nuspėjau, kaip į tai reaguoja klasė. Klasės
draugai juokėsi, bet jis, regis, nieko negirdėjo ir žvilgsniu taip sukaus-
tė mano mintis, kad beveik patikėjau, jog Lopas sukūrė mudviem pri-
vatų pasaulėlių, privatų pasaulį, kurio niekas kitas negali pasiekti.

„Pažeidžiama“, tik lūpomis ištarė jis.

Kulkšnimis apkabinau kėdės kojas ir staigiai pasilenkiau į priekį – Lopo ranka nuslydo nuo atkaltės. Aš *nesu* pažeidžiama.

– Štai! – pareiškė Treneris. – Tikra biologija.

– Ar jau galime pakalbėti apie seksą? – paklausė Vi.

– Rytoj. Paskaitykit septintą skyrių ir pasiruoškite diskusijai.

Suskambo skambutis, ir Lopas atsidrėbė ant savo kėdės.

– Buvo smagu. Kada nors pakartosime.

Nespėjus sugalvoti ką nors geresnio nei „ačiū, nereikia“, Lopas prasispraudė pro mane ir dingo.

– Rengiu peticiją, kad Treneris būtų atleistas, – pareiškė Vi eidama prie mano stalo. – Kas dėjosi šiandien per pamoką? Gryniausia pornografija. Jis beveik suguldė judu su Lopu ant laboratorinio stalo nuogus ir liepė daryti din din...

Pervėriau ją žvilgsniu: „Negi manai, kad noriu peržiūrėti šią vaizdajuostę iš pradžių?“

– Taaigi, – tarė traukdamasi Vi.

– Turiu pasikalbėti su Treneriu. Po dešimties minučių susitiksimė prie tavo spintelės.

– Žinoma.

Treneris sėdėjo prie stalo susikūprinęs ir vartė knygą apie krepšinių. Iš pirmo žvilgsnio jo nupiešti rutuliukai ir kryžiuikai priminė vaikišką žaidimą.

– Sveika, Nora, – tarė jis nepakeldamas galvos. – Kuo galiu padėti?

– Atėjau pasakyti, kad dėl naujos susodinimo tvarkos ir pamokos vedimo jaučiuosi nesmagiai.

Treneris atsilošė ir susidėjo rankas už galvos.

– Man patinka ši tvarka. Beveik taip pat, kaip ir šis naujas žaidimo vienas prieš vieną planas, kurį rengiu šeštadienio rungtynėms.

Padėjau ant stalo elgesio mokykloje kodeksą, ant jo – moksleivių teisių sąrašą.

– Pagal įstatymą moksleivis mokyklos teritorijoje turi jaustis saugus.

– Tu jauti grėsmę?

– Jaučiuosi nesmagiai. Ir noriu pasiūlyti sprendimą. – Treneris manęs nepertraukė, todėl giliai įkvėpiau, kad įgyčiau daugiau pasitikėjimo savimi. – Padėsiu mokytis bet kuriam bet kurios klasės jūsų biologijos kurso moksleiviui, jei mane vėl pasodinsite su Vi.

– Lopui praverstų repetitorius.

Vos nesugriežiau dantimis.

– Griaunate visus mano planus.

– Ar matei, kaip jis šiandien elgėsi? Dalyvavo diskusijoje. Visus metus iš jo neišgirdau nė žodžio, bet vos tik pasodinau su tavim – prašom. Jis tikriausiai pasitaisys biologijos pažymį.

– O Vi nusitaisys.

– Taip atsitinka, kai negali dirstelėti draugui per petį ir sužinoti teisingo atsakymo, – sausai atsakė Treneris.

– Vi trūksta kantrybės. Aš jai padėsiu.

– Nepadėsi. – Žvilgtelėjęs į laikrodį, tarė: – Vėluoju į posėdį. Kalba baigta?

Stengiausi išsunkti dar kokį nors argumentą, tačiau, regis, įkvėpimas mane apleido.

– Pasėdėkite taip kelias savaites. Beje, apie pagalbą Lopui kalbėjau rimtai. Ir pasikliauju tavimi.

Treneris nelaukė, kol atsakysiu, ir švilpuku vedžiodamas televizijos žaidimo „Pavojus“ pradžios melodiją nėrė pro duris.

Apie septintą valandą dangus pamėlynavo kaip rašalas, ir aš užsiseigiau striukę, kad būtų šilčiau. Mudvi su Vi iš kino teatro – žiūrėjome „Auką“ – žingsniavome į automobilių stovėjimo aikštelę. Mano

pareiga buvo rašyti kino filmų recenzijas į *eZine* tinklalapį. Jau buvau mačiusi visus filmus, rodomus kino teatre, todėl nusprendėme pažiūrėti naujausią kraują stingdantį kūrinį.

– Tai klaikiausias filmas, kokį yra tekę matyti, – piktinosi Vi. – Paprastai mums neleidžiama žiūrėti filmų, jei juose esama bent užuominos apie siaubą.

Aš nesipiktinau. Turint galvoje, kad praėjusią naktį kažkas tūnojo po mano langu, o šįvakar pažiūrėjau filmą apie persekiotoją, jaučiausi kiek paranojiškai.

– Ar gali įsivaizduoti? – čiauskėjo Vi. – Gyveni net nenutuokdama, jog tavęs nenužudo tik dėl to, kad būsi paaukota.

Abi nusipurtėme.

– O tas aktorius, – postringavo Vi, nesuvokdama, kad aš mieliau kalbėčiau apie grybų gyvavimo ciklą nei apie filmą. – Kodėl tas blogiukas prieš pririšdamas ją po akmeniu užkūrė ugnį? Kai išgirdau spirgant jos kūną...

– Gerai! – vos nesurikau. – Kur eisime?

– Jei koks nors vaikinai *kada nors* mane taip pabučiuotų, imčiau žiaukčioti. Žodis „šlykštu“ nė iš tolo neatskleidžia, kas vyko to vyruko burnoje. Tai buvo grimas, tiesa? Juk tikrovėje niekas negali turėti tokios burnos...

– Iki vidurnakčio turiu parašyti recenziją, – nutraukiau jos taršėjimą.

– Ak. Gerai. Vadinasi, į biblioteką? – Vi atrakino 1995 metų laidos raudono dodžo neono dureles. – Ar žinai, kad daraisi siaubingai įžeidi? Įsmukau į keleivio sėdynę.

Kaltink smalsuolį, kuris praėjusią naktį buvo prie mano lango.

– Kalbu ne apie šį vakarą. Pastebėjau, – Vi šelmiškai kraipė lūpas, – kad pastarąsias dvi dienas likus pusvalandžiui iki baigiantis biologijos pamokai pasidarai keistai irzli.

– Ir rami. Tai Lopo kaltė.

Vi pataisė galinio vaizdo veidrodėlį, kad galėtų geriau apžiūrėti savo dantis. Aplaižė juos ir įsitikino, kad jos šypsena graži.

– Turiu prisipažinti, kad jo tamsioji pusė mane žavi.

Neturėjau jokio noro prisipažinti, jog tamsioji Lopo pusė žavi ne tik Vi. Lopas traukė mane taip, kaip dar niekas iki šiol. Mus veikė tamsusis magnetizmas. Jaučiau, kad bet kurią akimirką galiu netekti savitvardos.

– Kai girdžiu tave šitaip kalbant, man kyla noras... – nutilau stengdamasi suvokti, ką potraukis Lopui iš tiesų skatina daryti. Ką nors bjauraus.

– Pasakyk, kad jis negražus, – tarė Vi, – ir aš pažadu daugiau nebeminėti jo vardo.

Norėjau įjungti radiją. Negi nebeturėjome daugiau apie ką kalbėti kaip apie Lopą ir taip sugadinti vakarą. Man buvo per akis penkias dienas per savaitę po valandą sėdėti šalia jo. Neketinau jam aukoti savo vakarų.

– Na? – neatlyžo Vi.

– Galbūt jis ir gražus. Bet man tai nė motais. Atleisk, šiuo klausimu esu šališka teisėja.

– Kaip suprasti?

– Man nepatinka jo asmenybė. Joks grožis neatstos blogo jos poveikio.

– Tai ne grožis. Lopas... tikras. Seksualus.

Pavarčiau akis.

Kai priešais mus sustojo automobilis, Vi pasignalizavo ir nuspauždė stabdžius.

– Na? Tai šiurkštūs šelmiai vaikinai ne tavo skonio?

– Neturiu skonio vaikinams, – atsakiau. – Nesu tokia ribota.

Vi nusijuokė.

– Vaikeli, esi daugiau nei ribota, tu – suvaržyta. Suspausta. Tavo spektras maždaug toks pat platus kaip ir vieno Trenerio mikroorganizmų. Mokykloje yra vos keli vaikinai, kuriuos galėtum įsimylėti. Jei apskritai jų yra.

– Netiesa, – nedelsdama paprieštaravau. Tik ištarusi šį žodį susimąščiau, ar nemeluoju. Niekada rimtai nesidomėjau vaikinais. Ar esu keistuolė? – Kalbu ne apie vaikus, o apie... meilę. Aš jos dar nesutikau.

– O aš kalbu ne apie meilę, – atšovė Vi, – apie malonumus. Nustebusi kilstelėjau antakius.

– Ar bučiuotis su vaikinu, kurio nepažįsti, kuris tau nerūpi, – malonumas?

– Negi nesiklausei, kas buvo kalbama per biologijos pamoką? Tai kur kas daugiau nei bučiuotis.

– Ak, – tariau, supratusi, ką draugė turi galvoje. – Genofondas ir be mano indėlio yra gana išsigimęs.

– Ar nori žinoti, kas, mano nuomone, tikrai tiktų?

– *Tiktų?*

– *Tiktų*, – pakartojo Vi gašliai šypsodamasi.

– Nelabai.

– Tavo partneris.

– Nevadink jo partneriu, – pasakiau. – Žodis „partneris“ turi teigiamą prasmę.

Vi įspraudė automobilį į laisvą vietą netoli bibliotekos durų ir išjungė variklį.

– Ar kada nors įsivaizdavai, kad jį bučiuoji? Ar esi kada vogčiomis apsidairiusi ir pasvajojusi, kad puoli ant Lopo ir įsisiurbi jam į lūpas?

Pažvelgiau į ją apstulbusi.

– O tu?

Vi plačiai išsiviepė.

Pamėginau įsivaizduoti, ką darytų Lopas, sužinojęs tokią naujieną. Nors ir menkai pažinojau, jaučiau, kad Lopas bjaurisi Vi. Ir to neslepia.

– Jis tavęs nevertas, – tariau.

Vi sudejavo:

– Atsargiai, taip kalbėdama tik skatini mane dar labiau jo geisti.

Įsitaisėme prie stalo pirmame bibliotekos aukšte, netoli suaugusiųjų grožinės literatūros skyriaus. Atsidariau nešiojamąjį kompiuterį ir surinkau: „Auka“, dvi su puse žvaigždutės.“ Gal dvi su puse žvaigždutės buvo ir žemokas įvertinimas, tačiau galvoje kirbėjo visokios mintys, todėl nesijaučiau esanti nešališka.

Vi atplėšė pakelį džiovintų obuolių.

– Nori?

– Ne, ačiū.

Draugė atsiduso.

– Jei tu nevalgysi, viską teks sušveisti man. O aš tikrai nenoriu.

Vi laikėsi spalvų rato vaisių dietos. Kasdien trys raudoni vaisiai, du melsvi, sauja žalių...

Pakėlusi obuolio skiltelę Vi apžiūrinėjo ją iš visų pusių.

– Kokia čia spalva? – paklausiau.

– Manau, sprangi močiutės Smit žalia.

Kaip tik tuo metu prie mūsų prisėdo Marsė Milar, vienintelė Koldvoterio vidurinės mokyklos istorijoje vienuoliktokė, patekusi į šokėjų, palaikančių krepšinio komandą, grupę. Jos braškių spalvos plaukai prie sprando buvo surišti į uodegeles, ant veido kaip visada užtepta koks pusė buteliuko skystos pudros. Neapsirikau dėl pudros kiekio, nes Marsės strazdanų visiškai nebuvo matyti. Nemačiau jų nuo tada, kai Marsė perėjo į septintą klasę. Kaip tik tais metais ji atrado Merę Kei. Marsės sijonas vos dengė užpakalį.

– Sveika, sunkiasvore, – pasisveikino Marsė su Vi.

– Labas, apsigimėle iš cirko, – atsakė Vi.

– Mano mama šiam savaitgaliui ieško modelių. Mokės devynis dolerius už valandą. Pamaniau, kad tave sudomins.

Marsės mama vadovauja vietinei *JCPenney* universalinei parduotuvei ir savaitgaliais kartu su Marse ir kitomis krepšinio komandos palaikymo grupės merginomis parduotuvės vitrinose, išeinančiose į gatvę, demonstruoja bikinis.

– Jai tikrai sunku rasti modelių demonstruoti didesnių dydžių apatiniam trikotažui, – aiškino Marsė.

– Tau tarpdantyje įstrigę maisto, – pasakė Vi. – Tarp dviejų priekinių dantų. Panašu į šokoladinį laisvinamąjį gėrimą...

Marsė apsilaižė dantis ir pakilo nuo stalo. Kai ji koketiškai žingsniavo tolyn, Vi įsikišo pirštą į burną ir suvaidino, kad apvemia Marsei nugarą.

– Jai nuskilo, kad esame bibliotekoje, – pareiškė Vi. – Gerai, kad mūsų keliai nesusikirto tamsioje gatvelėje. Paskutinį kartą klausiu: nori obuolių?

– Pasiduodu.

Vi nužingsniavo prie šiukšlinės. Netrukus grįžo nešina meilės romanu. Atsisėdo šalia ir rodydama į knygos viršelį tarė:

– Kada nors šio romano personažai būsime mes. Prievertaujamos pusnuogių kaubojų. Įdomu, ką jauti bučiuodama sukepusias saulėje, dumbly aplipusias lūpas?

– Purvą, – sumurmėjau barškindama kompiuterio klavišais.

– Jei jau prakalbome apie purvą, – Vi netikėtai pagyvėjo, – ana, mūsų vaikas.

Dirstelėjau per nešiojamojo kompiuterio viršų ir nustėrau. Kitame salės gale, eilėje prie kontrolės stalelio, stovėjo Lopas. Tarsi pajutęs, kad stebiu, atsigrėžė. Mudviejų žvilgsniai trumpai susitiko. Aš pirma nusukau akis, bet spėjau pamatyti platų jo šypsnį.

Širdis plakė kaip pašėlusį, tad liepiau sau susitvartyti. *Neketinau* eiti šiuo keliu. Tik ne su Lopu. Nebent aptemtų protas.

– Eime, – paraginau Vi.

Išjungiau kompiuterį, įdėjau į krepšį ir užtraukiau. Knygas grūdau į kuprinę, kelios nukrito ant grindų.

– Bandau perskaityti knygos, kurią jis laiko, pavadinimą, – paaiškino Vi. – ...palauk... „Kaip būti moterų persekiotoju“.

– Jis *neketina* imti knygos tokiu pavadinimu.

Tačiau abejoju.

– Jis paims arba tą knygą, arba „Kaip be pastangų spinduliuoti seksualumą“.

– Ššš, – sušnypščiau.

– Nurimk, jis mūsų negirdi. Kalbasi su bibliotekininke. Išsirašo knygas.

Skubiai žvilgtelėjusi įsitikinau pati ir supratau, kad jei išeisime dabar, tikriausiai susidursime su juo prie išėjimo. Tada turėsiu jam ką nors pasakyti. Atsisėdau ir stropiai rausiausi tuščiose kišenėse, kol Lopui išdavė knygas.

– Ar nemanai, kad šiurpoka, jog jis čia atsidūrė tuo pat metu kaip ir mes? – paklausė Vi.

– O tu kaip manai?

– Tikriausiai jis tave persekioja.

– O gal tai tiesiog sutapimas.

Tai buvo ne visai tiesa. Jei man būtų reikėję sudaryti dešimties vietų, kuriose vakare labiausiai tikėčiausi sutikti Lopą, sąrašą, viešojoji biblioteka į jį būtų nepatekusi. Kaip ir į šimto vietų sąrašą. Tad ką jis čia veikia?

Šis klausimas mane ypač neramino po praėjusios nakties. Vi apie tai nepasakojau, tikėjausi, kad pamiršiu ir galiausiai patikėsiu, kad nieko nebuvo. Baigta.

– *Lopai!* – teatrališkai sušnibždėjo Vi. – Ar tu persekioji Norą?

Delnu uždengiau jai burną.

– Liaukis. Nejuokauju.

Rūsčiai pažvelgiau į draugę.

– Kertu lažybų, jis tave seka, – pareiškė Vi nustumdama mano delną. – Taip pat neabejoju, kad jau yra tai daręs. Esu tikra, kad buvo įsakyta jį izoliuoti. Mums reikėtų įsmukti į mokyklos raštinę ir perskaityti jo asmens bylą.

– Mes nesibrausime į raštinę.

– Galiu nukreipti dėmesį. Man tai gerai sekasi. Niekas nepastebės, kaip įsmuksi į vidų. Veiksime tarsi šnipės.

– Mes *nesame* šnipės.

– Ar žinai, kokia jo pavardė? – paklausė Vi.

– Ne.

– Ar apskritai ką nors apie jį žinai?

– Ne. Ir nenoriu žinoti.

– Ak, liaukis. Tau patinka geri detektyvai, o geresnio už šį nerasi.

– Geriausiuose detektyvuose būna lavonų. Mes jo neturime.

– Kol kas! – suspiegė Vi.

Išėmiau iš kuprinės vaistų buteliuką, iškračiau dvi geležies tabletes ir iš karto abi nurijau.

Vi įriedėjo į prievazą kelios minutės po dešimtos. Išjungė variklį ir pamojavo man prieš akis rakteliais.

– Neparveši manęs namo? – paklausiau. Tik tuščiai aušinau burną, atsakymą ir taip žinojau.

– Kyla rūkas.

– Lopais.

– O Viešpatie. Niekaip negali jo pamiršti. Nekaltinu tavęs. Aš pati tikiuosi jį šiąnakt susapnuoti.

Tfu!

– O rūkas prie tavo namų visuomet sutirštėja, – aiškino Vi. – Kai sutemsta, aš jo bijau.

Čiupau raktelius.

– Ačiū.

– Nepyk. Pasakyk mamai, kad persikeltų arčiau. Paaiškink jai, kad yra toks klubas, vadinamas civilizacija, į kurį jums vertėtų įstoti.

– Tikiesi, kad ryt atvažiuosiu tavęs paimti?

– Pusę aštuonių būtų šaunu. Iš manęs priklauso pusryčiai.

– Pasistenk, kad būtų skanūs.

– Gražiai elkis su mano kūdikiu, – perspėjo Vi braukdama per neono prietaisų skydelį. – Tačiau nepersistenk. Jis neturi suprasti, kad yra geresnių už mane.

Pakeliui į namus mintimis trumpai grįžau prie Lopo. Vi buvo teisi – vaikas neįtikėtinas vilioklis. Ir neįtikėtinas baisuoklis. Kuo daugiau galvojau, tuo tvirtesnis darėsi įsitikinimas, kad jis kažkoks... nenormalus. Nesistebėjau, kad Lopas priešgyna, bet viena bandyti suerzinti mane klasėje ir visai kas kita – *galbūt* nuvažiuoti į biblioteką, kad tai padarytum. Nedaugelis šitaip vargintųsi... nebent turėtų svarią priežastį.

Pasiekus pusiaukelę į namus, teškenantis lietus nuplovė virš kelio kabančius lengvus rūko debesis. Nenuleisdama akių nuo kelio mėginau rasti stiklo valytuvų jungiklį.

Virš galvos mirkčiojo gatvių žibintai, ir aš spėlioju, ar neužgrius smarkesnė audra. Arti vandenyno oras nepastovus, ir smulkus lietus lengvai gali virsti liūtimi, sukeliančia potvynį. Paspaudžiau greičio pedalą.

Vėl sumirkčiojo gatvių žibintai. Sprandau perbėgo šiurpas, pasišiaušė rankų plaukeliai. Šeštas pojūtis pasidarė itin aštrus. Dingtelėjo, jog kažkas mane seka. Galinio vaizdo veidrodėlyje nemačiau kito automobilio žibintų. Priekyje automobilių irgi nebuvo. Važiavau viena.

Ši mintis nelabai guodė. Padidinau greitį iki septyniasdešimt penkių kilometrų.

Įsijungiau stiklo valytuvus, tačiau ir darbuodamiesi didžiausiu greičiu jie nepajėgė susidoroti su talžančiu lietumi. Užsidedė geltonas šviesoforo signalas. Sustabdžiau automobilį, apsidairiau ir įvažiavau į sankryžą.

Smūgį išgirdau anksčiau, nei išvydau tamsų siluetą, slystantį variklio dangčiu.

Surikau ir staigiai nuspaudžiau stabdžius. Pavidalas atsitrenkė į priekinį stiklą, pasigirdo dūžtančio stiklo traškesys.

Impulsyviai pasukau vairą į dešinę. Neono galas ėmė slysti, ir aš įsisukau į sankryžą. Siluetas nusirideno ir dingo.

Užgniauzusi kvapą pabalusiais krumpliais laikiausi įsikibusi į vairą. Atleidau stabdžius. Automobilis sutrūkčiojo ir užgeso.

Jis stebėjo mane atsitūpęs visai šalia. Ir tikrai neatrodė... sužeistas.

Buvo apsirengęs juodai ir visiškai susiliejo su tamsa, todėl buvo sunku pasakyti, kaip atrodo. Iš pradžių neižiūrėjau veido bruožų, pas-kui supratau, kad jis užsidėjęs slidininko kaukę.

Žmogus atsistojo ir prisiartino. Priglaudė delnus prie stiklo mano pusėje. Mūsų žvilgsniai susitiko pro išpjovas kaukėje. Jo akyse pamačiau mirtiną šypsnį.

Jis trinktelėjo delnais, ir stiklas suvirpėjo.

Pamėginau užvesti automobilį. Įjungiau pirmą pavarą, nuspau-džiau greičio pedalą ir atleidau sankabą. Variklis suriaumojo, bet au-tomobilis sutrūkčiojęs užgeso.

Pamėginau vėl, tačiau mano dėmesį išblaškė šaižus metalo džerž-gesys. Su siaubu žiūrėjau, kaip linksta durelės. Jis bandė jas atplėšti.

Įjungiau pirmą pavarą. Batai nuslydo pedalais. Automobilis su-riaumojo, prietaisų skydelyje variklio apskukų rodyklė virpėjo raudo-noje zonoje.

Pasigirdo dūžtančio stiklo garsas, ir pro langą įlindo jo kumštis. Jis ėmė grabinėti man petį ir suspaudė ranką. Kimiai surikau, spustelėjau greičio pedalą ir atleidau sankabą. Neonas žviegdamas pajudėjo. Nepažįstamasis įsikibęs man į ranką kiek pabėgėjo šalia automobilio, paskui parkrito.

Pajutusi adrenalino antplūdį, šoviau į priekį. Galinio vaizdo veidrodėlyje pasitikrinau, ar jis nesiveja. Kad nepravirkčiau, sukandau lūpas.

4

SKYRIUS

LĖKDAMA HOTORNO KELIU pravažiavau namus, apsigrėžiau, pralėkiau Paplūdimio kelią ir patraukiau atgal į Koldvoterio centrą. Nuspaudžiau mygtuką su užprogramuotu Vi numeriu.

– Atsitiko nelaimė... aš... jis... lyg iš po žemių... Neonas...

– Nejuokink. Kas atsitiko?

Atgalia ranka nusišluosčiau nosį. Virpėjau kaip epušės lapas.

– Jis išniro tarsi iš po žemių.

– Kas?

– Jis... – mėginau surikiuoti mintis ir išreikšti žodžiais. – Jis išsoko priešais automobilį!

– O Dieve, o Dieve, o Dieve! Tu partrenkei *elnią*? Ar nesusižalojai? Kaip Bembis? – suaimanavo vos neklykdama draugė.

Žiojau si atsakyti, tačiau Vi neleido.

– Nesijaudink. Jis apdraustas. Tik pasakyk, ar elnias tebėra prilięs prie mano kūdikio?.. Juk ne, tiesa?

Kad ir ką ruošiausi atsakyti, staiga persigalvojau. Mintys lenkė žodžius. Galbūt pavyktų išsisukti, jei pameluočiau, kad partrenkiau elnią. Troškau išsipasakoti Vi, bet drauge bijojau pasirodyti trenkta. Kaip jai paaiškinsiu, kad vyrukas, kurį partrenkiau, atstojo ir norėjo atplėsti automobilio dureles? Atsmaukiau apykaklę ir apžiūrėjau petį. Neišvydau jokių žymių ten, kur jis buvo sulėidęs nagus...

Atgavau amą. Ar tikrai noriu išsiginti, kad tai įvyko? *Žinojau*, ką mačiau. Tai nebuvo vaizduotės padarinys.

– O Viešpatie, – vaitojo Vi. – Tu neatsakai į mano klausimus. Elnias įstrigo tarp priekinių žibintų, tiesa? Tu važiuoji su įstrigusiu elniu tarsi sniego valytuvu su plūgu.

– Ar galėčiau pernaktuoti pas tave?

Norėjau dingti iš gatvės, iš tamsos. Sunkiai atsidusau supratusi, kad pas Vi turėsiu važiuoti per tą pačią sankryžą, kurioje jį partrenkiau.

– Esu savo kambaryje, – atsakė Vi. – Įeik į namus pati. Susitiksime po kelių minučių.

Tvirtai suspaudusi vairą važiavau per lietu mėlsdamasi, kad Horno kelyje degtų žalias šviesoforo signalas. Taip ir buvo, tad pralėkiau sankryžą nudelbusi akis, nors vogčiomis dirščiojau į pakelės šešėlius. Vyruko su slidininko kauke nebuvo matyti.

Po dešimties minučių pastačiau neoną prie Vi namo. Durelės buvo smarkiai įlenktos, teko spirti, kad atsidarytų. Tada nubėgau prie pagrindinių durų, užsirakinau iš vidaus ir nusileidau laiptais į rūšį.

Vi sėdėjo ant lovos sukryžiuvusi kojas, į kelius atrėmusi nešiojamą kompiuterį, įsikišusi ausines klausėsi muzikos visu garsu.

– Ar man šįvakar apžiūrėti, kaip apgadintas automobilis, ar verčiau palaukti, pamiegoti bent septynias valandas? – paklausė draugė perrėkdama ausinuką.

– Rinkčiausi antrą variantą.

Vi išjungė kompiuterį ir išsitraukė ausines.

– Eime, apžiūrėsime.

Lauke ilgokai spoksojau į neoną. Mano oda pašiurpo ne nuo vėsaus nakties oro. Stiklas vairuotojo pusėje buvo sveikas. Durelės neįlenktos.

– kažkas ne taip, – pasakiau.

Tačiau Vi manęs nesiklausė. Ji kruopščiai po milimetrą tyrinėjo automobilį.

Priėjau arčiau ir pabaksnojau į stiklą. Neįtrūkęs. Užsimerkiau. Atsimerkusi išvydau tą patį.

Apėjau automobilį. Apsukusi beveik visą ratą, staiga stabtelėjau.

Priekinį stiklą kirto mažytis įbrėžimas.

Vi jį pastebėjo tuo pat metu kaip ir aš.

– Gal tai buvo voverė?

Prisiminiau šiurpų nepažįstamojo žvilgsnį. Jo akys buvo tokios juodos, kad lėliukės susiliejo su rainele. Juodos lyg... Lopo.

– Pažvelk į mane, aš verkiu iš džiaugsmo, – džiūgavo Vi, išsidrėbusi ant neono variklio dangčio ir glostydama automobilį. – Mažytėlatis įtrūkimas. Ir tai viskas!

Prisiverčiau nusišypsoti, bet mano širdis spurdėjo. Prieš penkias minutes stiklas buvo išdaužtas, o durelės įlenktos. Dabar tai atrodo neįtikėtina. Ne, beprotiška. Bet aš *mačiau*, kaip jo kumštis lindo pro stiklą, ir *jutau*, kaip nagai įsmigo man į petį.

O gal ne?

Kuo labiau stengiausi prisiminti susidūrimą, tuo sunkiau ėjosi. Atmintis trūkinėjo. Smulkmenos išbluko. Ar jis buvo aukštas? O gal žemas? Lieknas? Stambus? Ar jis ką nors sakė?

Negalėjau prisiminti. Ir tai labiausiai bauginio.

Kitą rytą, penkiolika po septynių, kartu su Vi išėjome iš namų ir nuvažiovome į „Enzo“ užkandinę pusryčių išgerti šilto pieno. Abiem delnais apglėbusi porceliano puodelį stengiausi šušilti. Išsimaudžiau duše, apsilikau liemenę ir megztinį, kuriuos pasiskolinau iš Vi, truputį pasidažiau, bet viską prisiminiau kaip per miglą.

– Neatsigręžk, – perspėjo Vi, – ponas Žalias Megztinis be paliovos žiūri į mūsų pusę per džinsus vertindamas tavo ilgą kojas... Ak! Jis ką tik mán atidavė pagarbą. Nejuokauju. Kariškai, pridėdamas du pirštus prie kaktos. Kaip žavu.

Nesiklausiau draugės čiauškėjimo. Naktį neleido užmigti praėjusio vakaro nutikimas. Mintys pynėsi, akys buvo sausos ir sunkios, negalėjau susikaupti.

– Ponas Žalias Megztinis atrodo normalus, bet jo draugas – tikras blogiukas, – toliau tarškėjo Vi. – Siunčia signalus: „Su manim verčiau neprasidėk.“ Na, ar jis ne Drakulos išpera? Tik nesakyk, kad paistau nesąmones.

Kilstelėjau akis, kad pasižiūrėčiau į jį neišsiduodama. Apžiūrėjau švelnių bruožų gražų veidą. Šviesius plaukus iki pečių. Chromo spalvos akis. Neskustą smakrą. Nepriekaištingą aprangą: ant žalio megztinio vaikiną buvo užsivilkęs siuvėjo siūtą švarką ir mūvėjo tamsius vardinius džinsus.

– Tu paistai nesąmones, – pasakiau.

– Gal nepastebėjai, kaip giliai įdubusios jo akys? Į kaktos vidurį išsikišusi plaukų linija? Koks jis aukštas ir lieknas? Gal net toks aukštas, kad tiktų man.

Vi ūgis buvo beveik metras aštuoniasdešimt, tačiau jai vis tiek patiko aukštakulniai bateliai. Labai aukštais kulnais. Ji tiesiog liguistai vengė draugauti su žemesniais už ją vaikiniais.

– Ei, kas atsitiko? – paklausė Vi. – Ko sėdi kaip vandens į burną prisisėmusi? Juk ne dėl to įtrūkimo priekiniame stikle, tiesa? Na ir kas, jei partrenkei žvėrį? Kiekvienam gali pasitaikyti. Žinoma, jei tavo mama nuspręstų išsikelti iš tų tyrų, tikimybių susidurti su žvėrimi gerokai sumažėtų.

Ketinau papasakoti Vi visą tiesą. Greitai. Tiesiog man reikėjo surikiuoti mintis. Tačiau bėda ta, kad nežinojau, kaip tai padaryti. Prisiminiau tik padrikas nuotrupas. Tarsi kas trintuku būtų ištrynęs atmintį. Šmarkus lietus žliaugė neono stiklais, dėl to už lango viskas susiliejo. Gal aš iš tiesų partrenkiau elnią?

– Hmm, pažvelk, – tarė Vi. – Ponas Žalias Megztinis pakyla nuo kėdės. Taip, jo kūnas kaip vyruko, kuris nuolat lankosi sporto salėje. Jis tikrai eina mūsų link ir akimis tyrinėja nekilnojamąjį turtą – tavo nekilnojamąjį turtą.

Netrukus išgirdome tylų, malonų: „Sveikos.“

Mudvi su Vi kartu pakėlėme akis. Ponas Žalias Megztinis stovėjo mūsų stalo gale susikišęs nykščius į džinsų kišenes. Akys žydros, stilingai pašiaušti šviesūs plaukai krito ant kaktos.

– Ir tu būk pasveikintas, – atsakė Vi. – Aš esu Vi. O ji – Nora Grei.

Susiraukusi pažvelgiau į draugę. Nemėgstu, kai pasakoma mano pavardė, nes tada jaučiuosi, tarsi būtų pažeista nerašyta mergaičių, juo labiau geriausių draugių sutartis, kai užkalbina nepažįstamas vaikas. Abejingai pamojavau ranka, priglaudžiau puodelį prie lūpų ir kaipmat nusiplikiau liežuvį.

Jis prisitraukė kėdę nuo gretimo staliuko ir apžergė laikydamasis atkaltės. Ištiesęs man ranką prisistatė:

– Esu Eliotas Saundersas. – Nustebinta oficialumo, ją paspau-

džiau. – O čia – Džulis, – pridūrė jis smakru linktelėdamas bičiulio, kurio ūgį Vi aiškiai per menkai įvertino, pusėn.

Džulis susmuko greta Vi į kėdę, tarsi į žaislinį krėsliau.

– Turbūt esi aukščiausias iki šiol sutiktas vyrukas, – pareiškė jam

Vi. – Rimtai, koks tavo ūgis?

– Du metrai aštuoni, – sumurmėjo Džulis atsidrėbdamas kėdėje ir sukryžiuodamas rankas ant krūtinės.

Eliotas kostelėjo.

– Gal damos norėtų užkasti?

– Aš – ne, – atsakiau pakeldama puodelį. – Jau užsisakiau.

Vi po stalu spyrė man į blauzdą.

– Ji suvalgys spurgą su vaniliniu kremu. Užsakyk dvi.

– Štai kaip. O dieta? – paklausiau Vi.

– Pati tu štai kaip. Vanilės pupelės – vaisiai. Rudi.

– Tada tai – ankštinis augalas.

– Esi tikra?

Tikra nebuva.

Džulis užsimerkė ir užspaudė nosį. Matyt, jam su mumis buvo taip pat įdomu kaip ir man su jais.

Kai Eliotasėjo prie prekystalio, pasekiau jį akimis. Vaikinas tikrai buvo moksleivis, tačiau anksčiau nebuvo tekę matyti jo KVM*. Būčiau prisiminusi. Žavus, draugiškas, tokie nesusilieja su minia. Jei nesijausčiau tokia sukrėsta, gal net susidomėčiau. Panorėčiau susidraugauti, o gal ir daugiau.

– Ar gyveni kur nors netoliese? – paklausė Džulio Vi.

– Aha.

– Lankai mokyklą?

– Kinghorno parengiamąją.

* Koldvoterio vidurinėje mokykloje (čia ir toliau – *vert. past.*).

– Apie tokią negirdėjau.

– Tai privati mokykla. Portlande. Mums pamokos prasideda devintą.

Jis atsismaukė rankovę ir pažvelgė į laikrodį.

Vi pirštu pakabino pieno putą ir nulaižė.

– Ar jis brangus?

Džulis pirmą kartą pažiūrėjo tiesiai į ją. Išpūtė akis taip, kad buvo matyti baltymai.

– Ar tu turtingas?

Džulis nužvelgė Vi, tarsi ši ką tik jam ant kaktos būtų nutrėškusi musę ir su visa kėde truputį atsitraukė nuo mūsų.

Eliotas grįžo su pustuziniu spurgų.

– Dvi su vaniliniu kremu damoms, – tarė jis pastumdamas dėžutę prie manęs, – ir keturios glazūruotos man. Manau, verta dabar prikimšti skrandį, nes nežinau, kaip maitina Koldvoterio vidurinėje.

Vi vos nepaspringo pienu.

– Tu lankai KVM?

– Nuo šiandien. Ką tik persikėliau iš Kinghorno parengiamosios.

– Mudvi su Nora lankome KVM, – paaiškino Vi. – Manau, supranti, kaip tau pasisekė. Jei tik norėsi ką nors sužinoti – pavyzdžiui, ką pakviesti į pavasario pokylį, – klausk. Mudvi neturime vaikinių... kol kas.

Nusprendžiau, kad metas skirstytis. Džulis aiškiai nuobodžiavo ir buvo suirzęs, o mane nervino jo buvimas. Demonstratyviai pažvelgiau į mobiliojo laikrodį ir tariau:

– Metas į mokyklą, Vi. Reikia pasirengti biologijos testui. Eliotai, Džuli, malonu buvo susipažinti.

– Biologijos testas tik penktadienį, – paprieštaravo Vi.

Susigūžiau, bet nusišypsojau pro sukąstus dantis.

– Teisingai. Norėjau pasakyti, kad mums bus *anglų kalbos* testas.

Iš Džefrio Čoserio kūrybos.

Visi suprato, kad meluoju.

Jaučiausi truputį nesmagiai dėl savo šiurkštumo, Eliotas niekaip jo nenusipelnė. Tačiau nenorėjau čia ilgiau kiurksoti. Norėjau judėti, pamiršti vakar vakarą. Galbūt silpnėjanti atmintis nėra jau taip blogai. Kuo greičiau pamiršiu šį įvykį, tuo greičiau mano gyvenimas grįš į kasdienės vėžes.

– Tikiuosi, pirma diena mokykloje tau bus šauni, ir mes galbūt susitiksime per pietus, – tariau Eliotui. Tada čiupau Vi už alkūnės ir ištempiau pro duris.

Pamokosėjo į pabaigą, buvo likusi tik biologija, tad stabtelėjau prie savo spintelės pasikeisti knygų ir patraukiau į klasę. Vi atėjo anksčiau nei Lopas; atsisėdo į tuščią jo kėdę ir pasiraususi kuprinėje ištraukė dėžutę aštrių vyniotinių su kukurūzų lapais.

– Štai vienas raudonas vaisius, – pasiūlė ji kišdama man.

– Palauk, spėsiu... vaisius yra cinamonas? – paklausiau nustumdama dėžutę.

– Tu taip pat nevalgei pietų. – Vi susiraukė.

– Aš neišalkusi.

– Melagė. Tu visada išalkusi. Ar tai dėl Lopo? Tikiuosi, nenuogaštai, kad jis tave persekioja? Mat vakar vakare bibliotekoje tik pajuokavau.

Pasitryniau smilkinius. Paminėjus Lopo vardą, įkyrus skausmas, spaudęs akiduobes, staiga paaštrėjo.

– Lopas mane mažiausiai jaudina, – atkirtau.

Tai buvo ne visai tiesa.

– Atleisk, tai mano vieta.

Išgirdusios Lopo balsą, abi su Vi pakėlėme akis.

Lopo balsas gana malonus, tačiau vaikas taip spigino į Vi, kad ši pakilo ir užsimetė kuprinę ant peties. Mano draugė nesiskubino, ir Lopas mostelėjo praėjimo pusėn ragindamas ją pasitraukti iš kelio.

– Kaip visada gražiai atrodai, – pagyrė sėsdamasis.

Lopas atsilošė ir išsitiesė. Seniai žinojau, kad jis aukštas, tačiau niekada nesidomėjau, koks jo ūgis. Žiūrėdama į Lopo kojas spėjau, kad jis turėtų būti aukštesnis nei metro aštuoniasdešimt trijų. Galbūt net metro aštuoniasdešimt penkių.

– Ačiū, – padėkojau.

Tuojau pat panorau susigrąžinti savo žodžius. *Ačiū?* Blogiausia, ką galėjau pasakyti, buvo „Ačiū“. Nenorėjau, kad Lopas galvotų, jog man patinka komplimentai, nes man... dažniausiai... jie nepatikdavo. Nereikėjo būti itin nuovokiai, kad suprastum, jog Lopas gyva bėda, o mano gyvenime jų ir taip netrūko. Kam šauktis kitų? Galbūt, jei nekreipsiu dėmesio, Lopas galiausiai atstos. Tada tyliai ir gražiai sėdėsim vienas greta kito kaip visi kiti mokiniai.

– Ir maloniai kvėpi, – pridūrė Lopas.

– Prausiuosi po dušu, – atsakiau žiūrėdama tiesiai priešais save. Neišgirdusi jokio atsakymo, pasisukau į jį. – Muilas. Šampūnas. Karštas vanduo.

– Nuoga. Žinau, kaip tai daroma.

Norėjau pakeisti pokalbio temą, bet nuaidėjo skambutis.

– Padėkite vadovėlius į šalį, – paliepė Treneris. – Išdalysiu jums bandomosios apklausos lapus, kad apšiltumėte prieš tikrą penktadienio apklausą. – Jis atsistojo priešais mane ir paseilėjęs pirštą mėgino atskirti lapą. – Noriu, kad atsakinėdami į klausimus penkiolika minučių nesikalbėtumėte. Paskui aptarsime septintą skyrių. Sėkmės.

Į pirmuosius klausimus atsakiau greitai, remdamasi turimomis žiniomis. Apklausa bent jau privertė susikaupti ir užgožė vakarykštį nuotyki, balsą bei abejones, ar man nesuskystėjo protas. Stabtelėjau pailsinti nutirpusios rankos ir pajutau, kaip Lopas palinko prie manęs.

– Atrodai pavargusi. Naktis buvo nerami? – sušnibždėjo jis.

– Mačiau tave bibliotekoje. – Stropiai vedžiojau pieštuku apklausos lape, apsimečiau, jog įtemptai dirbu.

– Ryškiausias mano vakaro įvykis.

– Ar tu mane sekei?

Lopas atlošė galvą ir tyliai nusijuokė.

Pamėginau paklausti kitaip.

– Ką ten veikei?

– Pasiėmiau knygą.

Pajutau Trenerio žvilgsnį ir susitelkiau į klausimus. Atsakiusi į kelis, vogčiomis dirstelėjau į kairę. Nustebau, kad Lopas mane stebi. Jis plačiai nusišypsojo.

Nuo keistai patrauklios jo šypsenos mano širdis suspurdėjo. Didžiai priblokšta paleidau pieštuką. Jis barkštelėjo į stalą ir nusirito ant grindų. Lopas jį pakėlė. Padavė pieštuką laikydamas delne, o aš turėjau pasistengti, kad nepaliesčiau jo odos.

– Ką veikei išėjęs iš bibliotekos?

– Kodėl klausi?

– Ar sekei mane? – neatlyžau.

– Atrodai truptų sudirgusi, Nora. Kas atsitiko? – Jis susirūpinęs kilstelėjo antakius. Mačiau, kad vaidina, nes juodos akys svaidė pašaipias kibirkštėles.

– Ar mane persekioji?

– Kodėl turėčiau?

– Atsakyk į klausimą.

– Nora!

Perspėjantis Trenerio balsas grąžino mane prie darbo, bet vis tiek spėlioju, koks būtų buvęs Lopo atsakymas, ir dėl to norėjau laikytis nuo jo kuo toliau. Per visą klasę. Per visą visatą.

Treneris papūtė švilpuką.

– Laikas. Perduokite atsakymus į priekį. Panašius klausimus gaukite ir šį penktadienį. O dabar, – jis pasitrynė rankas, ir nuo šio sauso garso kūnu perbėgo šiurpas, – apie šios dienos pamoką. Panele Skai, ar norėtumėte paskelbti temą?

– S-e-k-s-a-s, – pranešė Vi.

Vos tik draugė ištarė šį žodį, mano mintys nuklydo kitur. Ar Lopas mane persekiojo? Ar tai jo veidą slėpė slidininko kaukė – jei po ja apskritai buvo kieno nors veidas? Ko jis siekia? Staiga pasidarė labai šalta, ir aš save apglėbiau. Norėjau, kad mano gyvenimas vėl būtų toks, koks buvo, kai į jį dar nebuvo įsibrovęs Lopas.

Pasibaigus pamokai, sustabdžiau jį.

– Galime pasikalbėti?

Lopas jau buvo atsistojęs, todėl atsisėdo ant stalo krašto.

– Kas atsitiko?

– Žinau, tu irgi netrokšti sėdėti su manim. Manau, Treneris mus persodintų, jei su juo pakalbėtum tu. Jei paaiškintum padėtį...

– Padėtį?

– Kad mudu netinkam vienas kitam.

Lopas delnu pasitrynė smakrą, prie šio judesio pripratau vos per kelias mūsų pažinties dienas.

– Tikrai?

– Tai nėra jokia pribloškianti naujiena.

– Kai Treneris paprašė išvardyti pageidaujamas partnerio savybes, aš apibūdinau tave.

– Atsiimk savo žodžius.

– Protinga. Patraukli. Pažeidžiama. Nesutinki?

Tai Lopas sakė tik todėl, kad man prieštarautų, todėl dar labiau suerzino.

– Tai paprašysi Trenerio, kad mus persodintų?

– Pasiduodu. Tu man imi patikti.

Ką turėjau atsakyti? Lopas aiškiai norėjo pamatyti, kaip reaguosiu. Jis nesunkiai pasiekė tikslą, nes aš neatspėdavau, kada jis juokauja, o kada kalba nuoširdžiai.

Stengiausi kalbėti ramiai.

– Tau bus kur kas geriau, jei sėdėsi su kuo nors kitu. Manau, ir pats tai žinai. – Nusišypsodamas. Dirbtinai, bet mandagiai.

– Viskas gali baigtis tuo, kad man teks sėdėti su Vi, – atsakė jis taip pat mandagiai nusišypsodamas. – Nenoriu tampyti liūto už ūsų.

Prie mūsų stalo išdygo Vi, jos akys lakstė nuo Lopo prie manęs.

– Gal jums trukdau?

– Ne, – atsakiau segdamasi kuprinę. – Klausiau Lopo, kas užduota perskaityti šįvakar. Neprisiminiau, kuriuos puslapius nurodė Treneris.

– Užduotis kaip visada parašyta lentoje, – pasakė Vi. – Negi dar neperskaitei?

Lopas nusijuokė. Tik jis suprato, iš ko.

Ne pirmą kartą magėjo sužinoti, ką jis galvoja. Neretai įtardavau, kad jo juokas susijęs su manimi.

– Gal norėtum dar ką aptarti, Nora? – paklausė Lopas.

– Ne, – atsakiau. – Iki rytojaus.

– Aš jo lauksiu, – tarė Lopas ir mirktelėjo. – Tikrai.

Kai Lopas nutolo tiek, kad mūsų negalėjo girdėti, Vi palietė mano ranką.

– Turiu gerą žinią. *Kiprianas*. Tokia jo pavardė. Mačiau klasės žurnale.

– Dėl to ir šypsaisi, kad...

– Moksleiviai receptinius vaistus privalo užregistruoti pas mokyklos slaugytoją. – Vi timptelėjo priekinę mano kuprinės kišenę, kurioje laikau geležies tabletes. – O slaugytojos kabinetas kaip tik yra raštinėje, kur, beje, laikomos mokinių asmens bylos.

Švytinčiomis akimis Vi čiupo mane už rankos ir pastūmė durų link.

– Metas imtis seklių darbo.

5

SKYRIUS

KUO GALIU PADĖTI?

Prisiverčiau nusišypsoti mokyklos sekretorei, vil-
damasi, kad neatrodau tokia nedora, kokia jaučiausi.

– Kasdien į mokyklą turiu neštis receptinių vaistų, o mano draugė...

Tardama šį žodį užspringau ir pagalvojau, ar vėliau benorėsiu va-
dinti Vi savo drauge.

– ...draugė man pasakė, kad turiu juos užregistruoti pas slaugyto-
ją. Ar tikrai?

Negalėjau patikėti, kad stoviu čia ketindama pasielgti neteisėtai,
Pastaruoju metu dažnai elgdavausi keistai. Pirmiausia, vėlai vakare

nulėkiau paskui Lopą į abejotinos reputacijos biliardinę. Dabar ketinau šniukštinti jo asmens bylą. Kas man nutiko? Kodėl nesivadovauju protu, jei tik reikalas būna susijęs su juo?

– Taip, – rimtu balsu patvirtino sekretorė. – Visus vaistus reikia užregistruoti. Slaugytojos kabinetas yra ana ten, trečios durys kairėje, priešais asmens bylą archyvą. – Ji mostelėjo už nugaros. – Jei slaugytojos nebus, galite palaukti kabinete. Ji turėtų greitai grįžti.

Vėl dirbtinai nusišypsojau. Nesitikėjau, kad viskas bus taip paprasta.

Žingsniuodama koridoriumi kelis kartus stabtelėjau ir pažvelgiau per petį. Niekas manęs neseikė. Raštinėje suskambo telefonas, tačiau atrodė, kad blausiai apšviestą koridorių, kuriame stoviu, ir raštinę skiria didžiulis atstumas. Buvau visiškai viena ir galėjau daryti ką panorėjusi.

Sustojau prie trečių durų kairėje. Giliai įkvėpiau ir pasibeldžiau, tačiau pro durų stiklą mačiau, jog kabinete tamsu. Stumtelėjau duris. Jos sunkokai atsivėrė į nedidelę patalpą, išklotą suskilinėjusiomis baltomis plytelėmis. Stypsodama tarpduryje norėjau, kad pasirodytų slaugytoja, tada man neliktų nieko kita, kaip užregistruoti geležies tabletes ir išeiti. Skubiai apsidairiusi išvydau įstiklintas duris, ant kurių buvo užrašyta: „MOKSLEIVIŲ ASMENS BYLOS“. Už jų irgi buvo tamsu.

Pasąmonėje kirbėjo įkyri mintis. Lopas tvirtino pernai nelankęs mokyklos. Beveik neabejojau, jog melavo, tačiau jei sakė tiesą, gal nerasiu ir jo asmens bylos? Jis privalo turėti bent jau namų adresą, įtikinėjau save, skiepu kortelę ir paskutinio semestro pažymius. Vis dėlto. Tikimybė būti išspirtai iš mokyklos atrodė per didelė kaina už galimybę dirstelėti į Lopo skiepu kortelę.

Atsirėmusi petim į sieną pažvelgiau į laikrodį. Vi liepė laukti ženklo. Sakė, kad ženklas bus labai aiškus.

Puiku.

Raštinėje vėl suskambo telefonas, ir sekretorė pakėlė ragelį.

Kramtydama lūpą dar kartą dirstelėjau į duris su užrašu: „MOKSLEIVIŲ ASMENS BYLOS“. Tikriausiai jos užrakintos. Juk moksleivių asmens bylos labai slaptos. Nesvarbu, kaip Vi sugalvos nukreipti dėmesį, jei durys užrakintos, į vidų nepateksi.

Persimečiau kuprinę ant kito peties. Prabėgo dar minutė. Galbūt vertėtų nešdintis...

Antra vertus, o jei Vi teisi, kad Lopas mane persekioja? Per biologijos pamokas sėdžiu kartu su juo, toks reguliarus bendravimas man gali kelti pavojų. Juk turiu apsiginti... ar ne?

Jei durys neužrakintos, o asmens bylos surikiuotos pagal abėcėlę, Lopo bylą nesunkiai rasiu. Per kelias sekundes ją peržvelgsiu, o pajutusi nors menkiausią pavojų, dingsiu iš archyvo. Gal apsisuksiu taip mikliai, kad pamiršiu, jog buvau įėjusi.

Raštinėje įsivyravo keista tylą. Staiga iš už kampo išniro Vi. Ji susigūžusi slinko prie manęs ramstydamasi į sieną ir vogčiomis dairydama per petį. Taip senuose filmuose vaikšto šnipai.

– Padėtis kontroliuojama, – sušnibždėjo ji.

– Kas atsitiko sekretorei?

– Ji buvo priversta trumpai palikti raštinę.

– *Priversta?* Tikiuosi, neišvedei jos iš rikiuotės?

– Šįkart ne.

Ačiū Dievui ir už mažas malones.

– Susukau iš telefono automato ir pasakiau, kad mokykloje padėta bomba, – paaiškino Vi. – Sekretorė paskambino į policiją ir išbėgo ieškoti direktoriaus.

– Vi!

Ji pabaksnojo pirštu į riešą.

– Laikrodis tiksi. Turim dingti iš čia iki atvykstant išminuotojams.

Gerai, kad priminė.

Abidvi vienu metu pažvelgėme į moksleivių asmens bylų archyvo duris.

– Eik, – stumtelėjo mane Vi.

Rankove apsvyniojo kumštį ir smogė į durų stiklą, bet neišmušė.

– Tai buvo tik bandymas, – teisinosi Vi. Ji pasitraukė nuo durų, kad galėtų vėl smogti, bet aš sugriebiau draugę už rankos.

– Gal jos neužrakintos?

Pasukau rankeną, ir durys plačiai atsivėrė.

– Išdaužti stiklą būtų buvę kur kas romantiškiau, – prikišo Vi.

Dėl skonio nesiginčijama.

– Eik į vidų, – paliepė Vi. – Aš liksiu sargyboje. Jei pasiseks, susitiksim po valandos meksikiečių restorane Gaigalo gatvės ir Paplūdimio kelio sankryžoje.

Ji susigūžusi išslinko į koridorių.

Likau stovėti viena siauros patalpos, palei kurios sienas stovėjo bylų spintos, tarpduryje. Kol sąžinė neįtikino išeiti, žengiau į vidų ir uždariau duris, tada atsišliejau į jas nugara.

Giliai įkvėpusi numečiau kuprinę ir nuskubėjau pirmyn, pirštu braukdama per spintų dureles. Radau stalčių, paženklintą „KAR-KUV“. Truktelėjau, ir stalčius barškėdamas atsidarė. Bylų pavadinimai buvo užrašyti ranka, ir man pasidarė įdomu, ar Koldvoterio vidurinė yra paskutinė šalyje nekompiuterizuota mokykla.

Akys užkliuvo už Kipriano pavardės.

Iš prigrūsto stalčiaus ištraukiau bylą. Stengiausi save įtikinti, kad neketinu daryti nieko bloga. Na ir ką, jei byloje yra konfidencialios informacijos? Esu Lopo partnerė per biologijos pamokas ir turiu teisę viską žinoti.

Koridoriuje išgirdau balsus.

Drebančiomis rankomis atverčiau bylą ir krūptelėjau. Segtuvas buvo tuščias.

Balsai garsėjo.

Įkišau bylą ir stumtelėjau stalčių. Šis barškėdamas įriedėjo į spintą. Atsigręžusi nustėrau. Pro durų stiklą išvydau direktorių, jis sustingęs spitrijo į mane.

Jis taip ir nebaigė kažko aiškinti būreliui žmonių – svarbiausiems mokyklos darbuotojams.

– Trumpai atsiprašau, – išgirdau tariant.

Būrelis stumdydamasis nuskubėjo pirmyn. Direktorius liko.

– Moksleiviams čia eiti draudžiama.

Stengiausi apsimesti beviltiškai sutrikusi.

– Labai atsiprašau. Ieškojau slaugytojos kabineto. Sekretorė pasakė: trečios durys dešinėje, bet, matyt, apsirikau skaičiuodama... – Skėstelėjau rankomis. – Pasiklydau.

Nespėjus direktoriui prasižioti, timptelėjau kuprinės užtrauktuką.

– Turiu jas užregistruoti. Tai geležies tabletės, – paaiškinau. – Esu anemiška.

Suraukęs antakius direktorius kurį laiką įdėmiai mane apžiūrinėjo. Manau, svarstė dvi galimybes: likti čia ir mane iškamantinėti arba rūpintis tariamai padėta bomba. Paskui smakru parodė į duris.

– Prašau nedelsiant išeiti iš pastato.

Jis plačiai atidarė duris, o aš nebesišypsodama nėriau į koridorių.

Po valandos įslinkau į Gaigalo gatvės ir Paplūdimio kelio sankryžoje įsikūrusio meksikiečių restorano kabiną. Ant sienos virš galvos kabojo keraminis kaktusas ir kojoto iškamša. Tingiai priėjo vyriškis, dėvintis sombrero, platesnį nei jo pečiai. Kol administratorė ant stalelio dėliojo valgiaraščius, jis brązgindamas gitaros stygas grojo man serenadą. Perskaičiusi pavadinimą ant valgiaraščio, susiraukiau. „Pasienis“. Čia dar nebuvau valgiusi, bet pavadinimas pasirodė kažkur girdėtas.

Už muzikanto nugaros pasirodė Vi ir klestelėjo priešais. Kaipmat išdygo padavėjas.

– Keturias tortiljas su aštriu mėsos įdaru, papildomai grietinės, taip pat kukurūzų traškučių ir juodųjų pupelių, – užsakė Vi nežiūrėdama į valgiaraštį.

– Vieną raudoną buritą, – užsakiau.

– Mokėsite atskirai? – paklausė padavėjas.

– Aš už ją nemokėsiu, – drauge ištarėme mudvi.

Kai padavėjas nuėjo, paklausiau Vi:

– Keturios tortiljos. Nesuprantu, ką jos turi bendra su vaisiais.

– Nepradėk. Esu išbadėjusi. Nuo pietų nieko nevalgiau. – Draugė trumpai nutilo. – Jei neskaičiuosi aštriųjų vyniotinių su kukurūzų lapais, o aš jų neskaičiuoju.

Vi apkūni, šviesi kaip skandinavė ir netradiciškai neįtikėtina seksuali. Kartais nepavydėdavau tik todėl, kad ji mano draugė. Šalia Vi jausdavausi turinti tik kojas. Ir galbūt medžiagų apykaitą. Tačiau tik ne plaukus.

– Padavėjas galėtų greičiau atnešti traškučių, – nekantravo Vi. – Jei per keturiasdešimt penkias sekundes nesuvalgysiu ko nors sūraus, susirgsiu dilgėline. Kad ir kaip ten būtų, pirmos trys žodžio „dieta“* raidės tau turėtų pasakyti, ko iš jos tikiuosi.

– Čia padažas gaminamas iš pomidorų, – priminiau. – Tai raudona spalva. O avokadas – vaisius. Turbūt.

Vi veidas nušvito.

– Ir mes užsisakysime saldaus žemuogių kokteilio.

Vi teisi. Šios dietos laikytis nesunku.

– Tuoj grįšiu, – tarė draugė ir išslinko iš kabinos. – Tai tos mėnesio dienos. Kai grįšiu, norėsiu gauti visą *kaušelį*.

Laukdama draugės dėmesį sutelkiau į vaikiną, nurenkantį indus nuo kelių tolimesnių stalų. Jo judesiai buvo keistai pažįstami. Buvau

* *To die* – mirti (*angl.*).

mačiusi ir šitaip prigludusius prie dailiai išriestos nugaros marškinius. Tarsi pajutęs, jog kažkas stebi, vaikinai atsitiesė ir atsigręžęs įsistebeilijo į mane kaip tik tada, kai jį atpažinau.

Lopas.

Netikėjau savo akimis. Norėjau pliaukštelėti sau per kaktą – prisiminiau, kad sakėsi dirbęs „Pasienyje“.

Šluostydamas rankas į prijuostę Lopas priėjo prie manęs aiškiai mėgaudamasis, kad sutrikau ir dairausi kaip pabėgti, bet spaudžiausi kuo giliau į kabiną.

– Na, na, – tarė jis. – Penkias dienas per savaitę manęs nepakanka? Nutarei skirti man dar ir vakarą?

– Atsiprašau už nelaimingą sutapimą.

Lopas įsmuko į Vi vietą. Kai jis padėjo rankas ant stalo, pamačiau, kokios jos ilgos, beveik siekia mane. Lopas ėmė sukioti tarp delnų mano stiklinę.

– Čia užimta, – pareiškiau. Kai Lopas nieko neatsakė, atėmiau iš jo stiklinę, gurkštelėjau vandens ir netyčia prarijau ledo gabaliuką. Jis nutvilkė stemplę iki pat skrandžio. – Ar tau nederėtų dirbti, užuot bičiuliavusis su lankytojais?

Užspringau.

Lopas nusišypsojo.

– Ką veiki sekmadienį vakare?

Prunkštelėjau. Netyčia.

– Ar kvieti mane į pasimatymą?

– Daraisi įžūli. Man tai patinka, angele.

– Man visiškai nerūpi, kas tau patinka. Niekur su tavim neisiu. Tik ne į pasimatymą. Tik ne viena.

Norėjau įspirti sau už tai, kad spēliodama, koks galėtų būti tik mudviejų su Lopu vakaras, pajutau karštai dilgtelint. Tikriausiai jis

apie tai net nepagalvojo. Matyt, vaikas tik dėl jam vienam žinomų priežasčių stengėsi mane suvilioti.

– Palauk. Negi tu ką tik pavadinai mane *angelu*? – paklausiau.

– Na ir kas, jei pavadinau?

– Man nepatinka.

Lopas plačiai išsiviepe.

– Vadinasi, taip ir bus. Angelas.

Jis persilenkė per stalą, pakėlė ranką man prie veido ir nykščiu perbraukė lūpų kamputį. Atsilošiau. Per vėlai.

– Taip atrodyti geriau, – pasakė jis trindamas blizgį tarp nykščio ir smiliaus.

Stengiausi prisiminti, apie ką mudu kalbėjomės, tačiau ne taip stropiai, kaip bandžiau parodyti, kad jo prisilietimas manęs nesujaudino. Papurčiau krintančius ant pečių plaukus ir tęsiau pradėtą pokalbį.

– Kad ir kaip ten būtų, man neleidžiama išeiti iš namų vakarais paprastą dieną.

– Gaila. Pakrantėje rengiamas vakarėlis. Maniau, galėsime nueiti. – Vaikino balsas skambėjo nuoširdžiai.

Neperpratau jo. Visiškai. Kūną vis dar badė karštos adatėlės, todėl pro šiaudelį siurbtelėjau ledinio vandens tikėdamasi atvėsinti jausmus. Leisti laiką vienai su Lopu galbūt įdomu, bet ir pavojinga. Nežinia kodėl nutariau pasikliauti instinktais.

Apsimečiau, kad žiovauju.

– Ką gi, kaip sakiau, po to vakarėlio kitą rytą – į mokyklą. – Vildamasi labiau įtikinti save negu jį, pridūriau: – Jei šis vakarėlis tave traukia, man bus tikrai nuobodu.

„Pagaliau, – dingtelėjo. – Reikalas baigtas.“

Paskui išpyškinau:

– O kodėl mane kvieti?

Iki šiol sau kartoju, kad man nerūpi, ką apie mane galvoja Lopas. Tačiau dabar supratau, jog tai melas. Net jei vėliau nerasčiau ramybės, jei ką nors apie jį sužinočiau. Lopas taip kurstė mano smalsumą, kad buvau pasiryžusi eiti su juo nors ir į pragarą.

– Noriu, kad būtum viena, – atsakė Lopas.

Iškart prabilo savisaugos instinktas.

– Klausyk, Lopai, nenoriu būti storžievė, bet...

– Bet tikrai tokia esi.

– Na, pats pradėjai! – Nuostabu. Kaip brandžiai pasielgiau. – Negaliu eiti į vakarėlį. Taškas.

– Ar dėl to, kad tau neleidžiama išeiti iš namų tais vakarais, kai kitą rytą reikia į mokyklą, ar todėl, kad bijai likti viena su manimi?

– Ir dėl vieno, ir dėl kito, – netikėtai prisipažinau.

– Ar bijai visų vaikinų... ar tik manęs?

Pavarčiau akis tarsi norėdama pasakyti: „Neuždavinėk kvailų klausimų.“

– Ar su manimi jautiesi nesmagiai?

Mačiau mėšlą Lopo šypsena.

Taip, jis, tiesą sakant, taip mane veikė. Be to, trukdė logiškai mąstyti.

– Atleisk, – pasakiau, – apie ką kalbėjomės?

– Apie tave.

– Apie mane?

– Tavo asmeninį gyvenimą.

Suglumusi nusijuokiau.

– Jei kalbėsime apie mane... ir priešingos lyties atstovus... Vi man jau perskaitė paskaitą. Neketinu klausytis dar kartą.

– Ir ką pasakė senoji išmintingoji Vi?

Neramiai judinau rankas, paskui pakišau postalėn.

– Kodėl tau taip rūpi?

Lopas iš lėto palingavo galvą.

– Rūpi? Juk kalbame apie tave. Esu pakerėtas.

Vaikinas nuostabiai nusišypsojo. Rezultatas – padažnėjo pulsas.

Mano.

– Grįžk prie darbo, – paraginau.

– Vis dėlto pasakysiu: man patinka, kad mokykloje nėra vaikino, kuris pateisintų tavo lūkesčius.

– Pamiršau, kad esi mano vadinamųjų lūkesčių žinovas, – įgėliau.

Lopas pervėrė mane vanagišku žvilgsniu.

– Nesi paslaptinga, Nora. Ir nedrovi. Tau tiesiog reikia nemenkos paskatos, kad norėdama su kuo nors susipažinti pasielgtum kitaip, nei esi įpratusi.

– Gal pakaks apie mane.

– Manai, visus perpranti?

– Netiesa, – atšoviau. – Pavyzdžiui, nedaug žinau apie... tave.

– Dar nesi pasirengusi manęs pažinti.

Šie žodžiai buvo ištarti nežaismingai. Tiesą sakant, buvo pasakyti labai aštriai.

– Varčiau tavo asmens bylą.

Mano žodžiai pakibo ore, paskui mudviejų su Lopu žvilgsniai susitiko.

– Tai neteisėta, – ramiai pareiškė jis.

– Tavo byla tuščia. Ten nieko nėra. Net skiepu kortelės.

Lopas nė neapsimetė nustebeš. Atsilošė kėdėje, o akys suspindo tarsi obsidianas.

– Prisipažįsti, nes baiminiesi, kad nesukelčiau epidemijos? Tymų ar kiaulytės?

– Prisipažįstu, nes tu man atro dai įtartinas. Tau nepavyko visų apkvailinti. Ketinu sužinoti, ką rezgi. Ketinu tave demaskuoti.

– Nekantriai laukiu.

Paraudau, nes per vėlai supratau užuominą. Per Lopo petį išvydau
Vi, tarp stalų vingiuojančią mūsų link.

– Ateina Vi, – tariau. – Turi dingti.

Lopas nesijudino, spoksojo į mane ir svarstė.

– Ko taip žiūri? – įžūliai paklausiau.

Jis palinko į priekį rengdamasis atsistoti.

– Esi visiškai ne tokia, kaip tikėjausi.

– Tu taip pat, – atšoviau. – Esi blogesnis.

6

SKYRIUS

KITA RYTA NUSKAMBĖJUS SKAMBUČIUI, kviečiančiam į pirmą, kūno kultūros, pamoką, nustebau pamačiusi į salę įeinantį Eliotą. Jis mūvėjo krepšininko kelnaites ir vilkėjo baltą medvilninį *Nike* nertinį. Sportiniai bateliai aukštais aulais atrodė nauji ir brangūs. Padavęs pažymą panelei Salei, sugavo mano žvilgsnį, pamojavo ir priėjo prie suolelio.

– Spėliojau, kada vėl susidursime, – tarė jis. – Raštinėje sužinojo, kad pastaruosius dvejus metus nelankiau kūno kultūros užsiėmimų. Privačioje mokykloje jie neprivalomi. Dabar jie svarsto, kaip ketverių metų kūno kultūros programą įsprausti į dvejus mokslo metus,

kurie man liko. Todėl čia ir esu. Kūno kultūra man bus pirma ir ketvirta pamoka.

– Kodėl perėjai į mūsų mokyklą? – paklausiau.

– Nebeskyrė stipendijos, o tėvai neišgalėjo mokėti už mokslą.

Panelė Salė papūtė švilpuką.

– Turbūt šis garsas šį tą reiškia, – kreipėsi į mane Eliotas.

– Dešimt ratų aplink salę nekertant kampų. – Pakilau nuo suolo. – Ar tu sportininkas?

Eliotas atsistojo ir ėmė šokinėti ant pirštų galų. Jis kelis kartus staugiai smūgiavo į orą kabliu. Pasirodymą baigė smūgiu iš apačios sustabdymas kumštį man pasmakrėje. Plačiai šypsodamasis paklausė:

– Ar sportininkas? Iki pat širdies gelmių.

– Tada tau patiks panelės Salės malonumo samprata.

Kartu su Eliotu apibėgome dešimt ratų, tada išėjome į lauką, kur tvyrojo vaiduokliška migla. Ji tarsi užkimšo man plaučius, dusino. Iš dangaus nukritę keli lietaus lašai mėgino nustumti audrą virš Koldvoterio centro. Pažvelgiau į sporto salės laukujes duris, bet žinojau, kokia užsispyrusi yra panelė Salė.

– Man reikia dviejų softbolo* komandų kapitonų! – sušuko ji. – Ei, krutinkitės, nebūkit lyg numirę! Kelkit rankas! Verčiau pasisiūlykite patys, antraip komandas sudarysiu aš, o aš ne visada tai darau sąžiningai.

Eliotas pakėlė ranką.

– Gerai, – tarė jam Salė. – Stok čia, prie namų bazės atmušėjo lentelės. O raudonųjų komandos kapitone bus Marsė Milar.

Marsė nužvelgė Eliotą.

– Pradėk.

– Eliotai, išsirink pirmą žaidėją, – paragino panelė Salė.

* Minkštesniu kamuoliuku žaidžiamas beisbolas.

Parėmęs smakrą Eliotas apžvelgė mus vertindamas gebėjimus smūgiuoti ir gintis.

– Nora, – tarė jis.

Marsė atlošė galvą ir nusijuokė.

– Ačiū, – padėkojo ji Eliotui ir nusišypsojo nuodinga šypsena, kuri dėl man nesuprantamų priežasčių užburia priešingos lyties atstovus.

– Už ką? – paklausė Eliotas.

– Už tai, kad leidai mums laimėti, – atsakė Marsė pirštu rodydama į mane. – Dėl šimto priežasčių aš esu krepšinio komandos palaikymo grupės narė, o Nora – ne. Šio sąrašo viršuje yra *koordinacija*.

Prisimerkusi pažvelgiau į Marsę, paskui nuėjau prie Elioto ir užsi-tempiau mėlynus džersio marškinėlius.

– Mes su Nora draugai, – ramiai, beveik šaltai paaiškino Eliotas Marsei.

Pasakė stiprokai, bet aš nesikišau. Marsė atrodė taip, tarsi kas ant jos būtų užpylęs kibirą ledinio vandens, ir man tai labai patiko.

– Todėl, kad dar nesusipažinai su geresnėmis. Pavyzdžiui, su manimi. – Marsė apvijo plaukų sruogą aplink pirštą. – Esu Marsė Milar. Netrukus apie mane išgirsi.

Pastebėjau, kaip Marsė pamerkė Eliotui.

Eliotas nekrepė dėmesio į Marsės žodžius, ir dėl to ūgtelėjo mano akyse. Kitas vaikinai būtų puolęs ant kelių ir maldavęs Marsės nors truputėlio palankumo. Pasitenkinęs kaip šuo numestu kaulu.

– Ar stovėsime čia visą rytą, kol prapliups lietus, ar žaisime? – paklausė panelė Salė.

Kai susiskirstėme į komandas, Eliotas mus nusivedė prie žaidėjų suolelio ir nustatė smūgiavimo tvarką. Padavęs lazda, man ant galvos užmaukšlino šalną.

– Smūgiuosi pirmoji, Grei. Mums tik reikia, kad patektum į bazę. Apšildama užsimojau ir vos nepataikiau lazda į Eliotą.

– Buvau nusiteikusi hounranui*.

– Bus ir jų, – pažadėjo Eliotas. – Jis nusiuntė mane prie namų bazės atmušėjo lentelės. – Eik į aikštelę ir užsimok iš visų jėgų.

Užsimečiau lazda ant peties ir pagalvojau, ar nevertėjo atidžiau žiūrėti beisbolo pasaulio pirmenybių serijos transliacijų. Na gerai, galbūt man vertėjo *stebėti* pasaulio pirmenybių rungtynes. Pakėliau ant akių smunkantį šalną ir pamėginau įvertinti aikštės, skandinčios vampyriškoje migloje, dydį.

Marsė Milar atsistojo ant metiko gūbrio laikydama priešais save minkštą softbolo kamuoliuką. Pastebėjau, kad Marsė atkišusi mano pusėn didįjį pirštą. Ji gyvatiškai nusišypsojo ir sviedė kamuoliuką į mane.

Pataikiau į kamuoliuko kraštą ir nuskraidinau į priešingą, nei reikėjo, baudos linijos pusę.

– Tai bent smūgis! – sušuko panelė Salė, stovėdama tarp pirmos ir antros bazės.

– Kamuoliukas buvo labai suktas! – sušuko Eliotas nuo suoloelio. – Paduok jai nesukdama!

Ne iš karto supratau, kad jo žodžiai skirti ne man, o Marsei.

Marsės paleistas kamuoliukas nubrėžė lanką niūriame danguje. Užsimojau ir nepataikiau.

– Antras smūgis, – pro gaudytojo kaukę perspėjo mane Entonis Amovicas.

Rūsčiai pažvelgiau į jį.

Nulipusi nuo bazės lentelės mankštindamasi kelis kartus pamojavau lazda. Vos nepataikiau į Eliotą, priėjusį man už nugaros. Jis apkabino mane, uždėjo rankas ant pečių ir suėmė lazda.

* Kai kamuoliukas išmušamas už aikštės ribų, visi bazėse stovintys žaidėjai gali netrukdomi pereiti į pirmą bazę pelnydami taškų.

– Leisk, parodysiu, – pašnibždėjo į ausį. – Štai taip. Pajutai? Atsipalaiduok. Dabar pasuk klubus. Svarbiausia – klubai.

Visų mokinių žvilgsniai nukrypo į mus, ir aš pajutau, kaip kaista veidas.

– Supratau, ačiū.

– Pasitrauk! – sušuko mums Marsė.

Aikštelėje stovintys žaidėjai ėmė juoktis.

– Jei paduotum padoriai, – atšovė Eliotas, – ji pataikytų į kamuoliuką.

– Esu pasiruošusi paduoti.

– Ji pasiruošusi atmušti, – atsakė Eliotas ir tyliau, tik man, pridūrė: – Kai tik ji paleis kamuoliuką, nežiūrėk jai į akis. Jos padavimai nešvarūs, tad turėsi pasistengti, kad juos atmuštum.

– Ei, nestabdykit žaidimo! – šūktelėjo panelė Salė.

Kaip tik tuo metu kažkas patraukė mano dėmesį automobilių stovėjimo aikštelėje. Pasirodė, kad girdžiu šaukiant savo vardą. Nors ir atsigrėžiau, žinojau, kad mano vardas nebuvo ištartas balsu. Jis buvo pasakytas be garso. Tik mano mintims.

Nora.

Lopas, užsidėjęs išblukusią mėlyną beisbolininko kepuraitę, stovėjo atsirėmęs į tinklinę tvorą. Nors oras buvo bjaurus, nevilkėjo striukės. Buvo apsirengęs juodai nuo galvos iki kojų. Grėžė mane giliomis, neperprantamomis, paslaptinomis akimis.

Galvoje išgirdau žodžius:

Smūgiavimo pamokos? Kaip... galantiška.

Giliai įkvėpiau, kad susitvardyčiau, ir pasakiau sau, jog man tik pasidingojo. Nebent Lopas sugeba siųsti man mintis. O taip būti negali. Tiesiog negali. Arba aš kliedžiu. Dar labiau išsigandau. Jis nenori bendrauti normaliai ir užsimanęs gali kalbėti su manim net neprasižiodamas.

– Grei! Atsibusk!

Grįžau į tikrovę kaip tik laiku, kad spėčiau pastebėti lekiantį kamuoliuką. Užsimojau ir vėl išgirdau žodžius.

Dar... ne.

Pakėlusį lazda laukiau, kol kamuoliukas priartės. Kai ėmė leistis, žengiau į priekį. Užsimojau iš visų jėgų.

Išgirdau garsų pliaukštelėjimą, ir lazda suvirpėjo rankoje. Kamuoliukas pataikė į Marsę, ši pargriuvo aukštiekninka. Paskui pralėkęs tarp antros ir trečios bazės šokinėdamas nukrito į žolę už aikštelės ribų.

– Bėk! – suriko sėdintys ant suolo komandos nariai. – Bėk, Nora!

Pasileidau bėgti.

– Mesk lazda! – šaukė jie.

Numečiau lazda.

– Lik pirmoje bazėje!

Nelikau.

Užlipau ant pirmos bazės kampo, apibėgau ją ir nudūmiau prie antros. Dabar kairio lauko gynėjai turėjo kamuoliuką ir galėjo mane išmušti. Palenkiau galvą, išskėčiau rankas ir mėginau prisiminti, kaip per ESPN kanalą rodomas rungtynes profesionalai įčiuožia į bazę. Kojomis į priekį? Galva į priekį? Sustoja, parkrinta ant žemės ir nusiridena?

Kamuoliukas nuskriejo pas antros bazės gynėją. Akies krašteliu mačiau, kaip sukasi kažkas baltas. „Čiuožk!“ – šaukė man nuo žaidėjų suolo, bet aš dar nebuvo apsisprendusi, kaip kristi – kojomis ar galva į priekį.

Antros bazės gynėjas pagriebė kamuoliuką. Išskėtusi rankas nėriau atstačiusi galvą. Nežinia iš kur į mane atsakė pirštinė trenkė į veidą. Pajutau aštrų odos kvapą. Susmukau ant žemės pilnutėle burna žvyro ir smėlio.

– Ji iškrito! – sušuko panelė Salė.

Nusiridenau į šalį būgštaudama, ar nesusižalojau. Kojos degė ir šalo, o atsmakusi medvilnines kelnes pamačiau, kad šlaunys kruvinos, lyg jas būtų apdraskiusios dvi katės. Nušlubčiojau iki žaidėjų suolelio ir sudribau.

– Geras, – pagyrė Eliotas.

– Mano skrydis ar sudraskytos kelnės?

Prisitraukusi kelį prie krūtinės nubraukiau žemes.

Eliotas pasilenkė ir papūtė. Keli didesni grumsteliai nuo kelio nukrito ant žemės.

Nejaukiai tylėjome.

– Ar gali paeiti? – paklausė Eliotas.

Atsistojau ir parodžiau, kad koja, nors apdraskyta ir purvina, mažesnę klauso.

– Galiu tave nuvesti pas slaugytoją, kad sutvarstyčiau, – pasisiūlė jis.

– Jaučiuosi visiškai gerai. Nereikia.

Dirstelėjau į tą vietą, kur neseniai mačiau Lopą. Jo ten nebebuvo.

– Ar ten, prie tvoros, stovėjo tavo vaikinai? – paklausė Eliotas.

Nustebau, kad jis pastebėjo Lopą. Juk Eliotas buvo atsigręžęs į jį nugarą.

– Ne, – atsakiau. – Tiesiog draugas. Tiesą sakant, net ne draugas. Jis – mano partneris per biologijos pamokas.

– Tu paraudai.

– Matyt, vėjas nugairino.

Lopo balsas vis dar aidėjo galvoje. Širdis plakė smarkiai, bet kažkodėl kraujas stingo gyslose. Ar Lopas kalbėjosi su manimi mintimis? Ar mudu sieja nepaaiškinamas ryšys, leidžiantis taip bendrauti? O gal aš tiesiog einu iš proto?

Mano žodžiai ne visai įtikino Eliotą.

– Ar judu tikrai ne pora? Nenoriu siekti merginos, kuri priklauso kitam.

– Tikrai.

Bent jau aš tuo neabejojau.

Palauk. Ką Eliotas pasakė?

– Atleisk, neišgirdau, – atsiprašiau.

– Šeštadienį vakare vėl atidaromas Delfų jūrų uosto parkas, ir mes su Džuliu ketiname ten važiuoti. Oras, regis, bus neblogas. Gal ir judvi su Vi norėtumėt?

Svarsčiau jo pasiūlymą. Buvau tikra, kad Vi mane užmuš, jei atsakysiu Eliotui. Be to, išvyka su juo būtų geras būdas atsikratyti šurpokoš traukos Lopui.

– Nebloga mintis, – pritariau.

7

SKYRIUS

SEŠTADIENIO VAKARĄ MUDVI su Dorotėja sėdėjome virtuvėje. Ji ką tik pašovė į orkaitę troškintuvą ir dabar tyrinėjo užduočių sąrašą. Ji mama paliko prispaudusi magnetuku prie šaldytuvo durelių.

– Skambino tavo mama. Ji grįš tik sekmadienį, vėlai vakare, – paaiškino Dorotėja taip įnirtingai šveisdama plautuvę, kad net man suskaudo alkūnę. – Atsakiklyje paliko tau žinutę. Mama nori, kad jai paskambintum. Ar skambini jai kas vakarą prieš eidama gulti?

Sėdėjau ant taburetės ir valgiau sviestu suteptą tąsų riestainį. Buvau atsikandusi didžiulį kąsnį, o Dorotėja žvelgė į mane, norėdama išgirsti atsakymą.

– Uhum, – atsakiau linktelėdama.

– Šiandien iš mokyklos atėjo laiškas. – Dorotėja smakru mostelėjo ant stalo sukrautos korespondencijos pusėn. – Gal žinai kodėl?

Kaip įmanydama nekalčiau gūžtelėjau pečiais ir atsakiau:

– Neturiu supratimo.

Tačiau iš tiesų beveik tikrai žinojau, kas tame laiške. Prieš dvylika mėnesių, atidariusi pagrindines duris, ant slenksčio išvydau policininkus. „Atnešėme blogą žinią“, – pasakė jie. Tėčio laidotuvės įvyko po savaitės. Nuo to laiko kiekvieną pirmadienio popietę mano tvarka-raštyje būdavo susitikimas su dr. Hendriksonu, mokyklos psichologu. Praleidau du paskutinius ir jei šią savaitę nesusitvarkysiu, turėsiu nemalonumų. Greičiausiai šis laiškas ir yra įspėjimas.

– Ką veiksi šįvakar? Gal ką nors esate numačiusios su Vi? Gal žiūrėsite filmą čia, namie?

– Galbūt. Tiesą sakant, Dora, aš pati galiu vėliau iššveisti tą plautuvę. Ateik, atsisėsk ir... suvalgyk antrą riestainio pusę.

Šveičiant plautuvę išsileido žilų Dorotėjos plaukų kuodas.

– Rytoj važiuosiu į konferenciją, – pasigyrė ji. – Į Portlandą. Pra-nešimą skaitys dr. Melisa Sančes. Ji aiškina, kad *galvojant* galima tapti seksualesne. Hormonai yra labai veiksmingi vaistai. Jei nepasakysime jiems, ko norime, hormonai gali duoti priešingą rezultatą. Jie veikia prieš mus. – Dorotėja atsigręžė ir norėdama pabrėžti savo žodžius parodė į mane plastikiniu valiklio buteliu. – Dabar kas rytą pabudusi prie veidrodžio nusinešu raudoną lūpdažį ir užrašau: „Esu seksuali“, „Vyrai manęs geidžia“, „Šešiasdešimt penkeri – tai nauji dvidešimt penkeri.“

– Manai, tai padeda? – paklausiau iš paskutiniųjų stengdamasi ne-sišypsoti.

– Padeda, – rimtai atsakė Dorotėja.

Laižiau sviestą nuo pirštų vilkindama laiką rasti tinkamam atsakymui.

– Vadinasi, savaitgalį praleisi iš naujo kurdama savo seksualumą.

– Kiekviena moteris turi iš naujo susikurti seksualumą – man tai patinka. Mano duktė įsidėjo implantus. Sakė, kad padarė tai dėl pačios savęs, tačiau kuri moteris didinasi papus dėl pačios savęs? Jie našta. Duktė pasididino papus dėl vyro. Nora, tikiuosi, tu nekreti jokių kvailysčių dėl vaikinių?

Ji pagrūmojo man pirštu.

– Patikėk, Dora, mano gyvenime nėra jokių vaikinių.

Na gerai, galbūt du ir tyko manęs, iš tolo suka ratus, bet kadangi nė vieno jų gerai nepažįstu, o vienas net stipriai mane išgąsdino, matyt, bus saugiau apsimesti, kad jų nėra.

– Su vaikiniais ir gerai, ir blogai, – dėstė Dorotėja. – Rasi netikusį, prisišauksi bėdą. Rasi tinkamą, prisikviesi meilę. – Užplūdus prisiminimams, jos balsas tapo švelnesnis. – Jaunystėje, kai gyvenau Vokietijoje, turėjau pasirinkti vieną iš dviejų berniukų. Vienas buvo labai išdykęs, o antras – manasis Henris. Mes laimingai išgyvenome situokę keturiasdešimt vienus metus.

Laikas keisti pokalbio temą.

– Kaip, hmm, gyvuoja tavo krikštasūnis... Lajenelas?

Dorotėja išpūtė akis.

– Tau krito į akį mažasis Lajenelas?

– Nee.

– Galėčiau ką nors sugalvoti...

– Ne, Dorotėja, iš tiesų. Ačiū, bet – šiuo metu galvoju tik apie pažymius. Noriu patekti į geriausią universitetą.

– Jei kada nors...

– Būtinai tau pasakysiu.

Baigiau valgyti riestainį klausydama monotoniško Dorotėjos tarškėjimo ir kartkartėmis linksėdama arba sumurmėdama „aha“, kai ji nutildavo ir laukdavo mano atsakymo. Susimąščiusi svarsčiau, ar iš

tiesų šįvakar noriu susitikti su Eliotu. Iš pradžių pasiūlymas atrodė viliojantis. Tačiau kuo ilgiau galvojau, tuo daugiau kilo abejonių. Viena, Eliotą pažįstu tik porą dienų. Antra, nežinau, kaip į šį susitikimą pažiūrės mama. Jau vėlu, o iki Delfų parko – pusė valandos kelio. Kalbant konkrečiau, Delfų parkas garsėjo audringu gyvenimu savaitgaliais.

Suskambo telefonas, ir numerio atpažinimo įtaisas rodė, kad tai Vi.

– Ką šįvakar veiksime? – paklausė ji.

Prasižiojau ir rimtai susimąščiau: ką atsakyti. Jei pasakysiu Vi apie Elioto pasiūlymą, trauktis nebus kur.

– O Dieve! – suriko Vi. – O Dieve-dieve-dieve. Ką tik ant sofos išpyliau nagų laką. Palauk. Paimsiu popierinių rankšluosčių. Ar nagų lakas tirpsta vandenyje? – Netrukus ji grįžo. – Manau, sugadinau sofą. Šįvakar turime kur nors nueiti. Nenoriu kiauksoti namie, kai tėvai at-ras mano naujausią atsitiktinio meno kūrinį.

Dorotėja nuėjo į tualetą. Neturėjau jokio noro praleisti visą vakarą klausydama, kaip ji bamba valydama santechnikos įrenginius, todėl apsisprendžiau.

– Ką pasakysi apie Delfų jūrų uosto parką? Į jį važiuoja Eliotas su Džuliu. Jie nori su mumis susitikti.

– Na ir slapukė! Nora, juk tai gyvybiškai svarbi informacija. Atvažiuosiu tavęs po penkiolikos minučių.

Ragelyje pasigirdo pypsėjimas.

Užlipau į viršų, užsitempiau šiltą baltą kašmyro megztinį, apsimo-viau tamsius džinsus ir apsiaviau mėlynus vairuotojo mokasinus. Suk-dama plaukus ant piršto – taip buvau išmokusi tvarkyti savo tikras gar-banas – sudėjau juos taip, kad gaubtų veidą, ir... *voilà!* Beveik padorios bangos. Pasitraukiau nuo veidrodžio, dar kartą apsižiūrėjau ir nuspren-džiau, kad esu nerūpestingos ir *beveik* seksualios merginos hibridas.

Tiksliai po penkiolikos minučių Vi įburzgė neonu į prievąžą ir trūkčiojamai pasignalizavo. Atstumą tarp savo ir jos namų įveikdavau

per dešimt minučių, bet aš paprastai paisau greičio apribojimų. Vi suprato žodį „greitis“, bet žodžio „ribotas“ jos žodyne nebuvo.

– Išvykstu su Vi į Delfų jūrų uosto parką! – šūktelėjau Dorotėjai. – Ar pasakysi mamai, jei paskambins?

Dorotėja krypuodama išėjo iš tualetu.

– Net į Delfų parką? Taip vėlai?

– Linkiu smagiai praleisti laiką konferencijoje! – šūktelėjau bėgdama pro duris, kol Dorotėja nespėjo paprieštarauti ar paskambinti mamai.

Šviesūs Vi plaukai buvo aukštai surišti į arklio uodegą, stambios garbanos gražiai krito žemyn. Ausyse kadaravo dideli auksiniai žiedai. Vyšnių raudonumo lūpdažis. Juodas, ilginantis blakstienas tušas.

– Kaip tu spėjai? – paklausiau. – Juk turėjai tik penkias minutes susiruošti.

– Visada esu pasirengusi, – nusišypsojo Vi. – Tikra skautų svajonė. Ji kritiškai nužvelgė mane.

– Kas? – paklausiau.

– Šįvakar susitinkame su vaikiniais.

– Mano naujausiomis žiniomis, taip.

– Vaikinams patinka, kai merginos atrodo kaip... merginos.

Kilstelėjau antakius.

– O kaip atrodau aš?

– Kaip ką tik išėjusi iš dušo ir nusprendusi, kad vien to pakanka deramai atrodyti. Neįsizižaisk. Drabužiai geri, plaukai tvarkingi, bet visa kita... – Ji pasirausė rankinėje. – Esu gera draugė, todėl skolinu tau savo lūpdažį. Ir blakstienų tušą, jei tik prisieksi, kad nesergi užkrečiamomis akių ligomis.

– Nesergu jokiais akių ligomis!

– Tiesiog apsidraudžiu.

– Man nereikia makiažo.

Vi žaismingai ir kartu rimtai atvėpė lūpą.

– Be makiažo jausiesi tarsi nuoga!

– Manau, kaip tik taip ir reikėtų atrodyti, – atšoviau.

Tiesą sakant, visiškai nepasidažiusi jaučiausi keistokai. Ne todėl, kad iš *tiesų* būčiau jautusis pusnuogė, bet kad mintį apsieiti be makiažo man įpiršo Lopas. Patikinau save, jog mano orumui pavojus negresia. Nei išdidumui. Man buvo pasiūlyta, o aš esu gana plačių pažiūrų ir šį siūlymą išmėginsiu. Tačiau nenorėjau pripažinti, jog tyčia pasirinkau vakarą, kai nesutiksiu Lopo, kuris mane įvertintų.

Po pusvalandžio Vi privažiavo prie Delfų jūrų uosto parko vartų. Buvo savaitgalis ir parko atidarymas, tad automobilį teko pastatyti tolimiausiame aikštelės kampe. Delfų parkas įsikūręs pačioje vandeny-
no pakrantėje, todėl oras čia atšiaurus. Kai mudvi su Vi žingsniavome prie kasos, stiprus vėjas talžė mums į kojas spragintų kukurūzų pake-
lius ir saldinių popierėlius. Medžiai jau seniai buvo numetę lapus, ir jų šakos styrojo virš galvų tarsi išskėsti pirštai. Visą vasarą Delfų jūrų uosto parkas užėmė atrakcionų, maskaradų, būrėjų, čigonų muzi-
kantų ir keistuolių pasirodymų. Niekada nežinojai, ar žmonių kūnai iš tiesų yra taip deformuojami, ar čia apgaulė.

– Prašau vieną suaugusiųjų, – tariau kasininkei.

Ji paėmė pinigus ir pro langelį pastūmė apyrankę užsisegti ant riešo. Paskui nusišypsojo parodydama baltus plastikinius vampyro dan-
tis, išsterliotus raudonu lūpdažiu.

– Linkiu maloniai praleisti laiką, – tarė ji pridususi balsu. – Ir nepamirškite mūsų atnaujinto atrakciono.

Kasinininkė pabaksnojo į stiklą rodydama pluoštą parko žemėla-
pių ir skrajučių.

Traukdama besisukančių vartų link pačiupau vieną žemėlapių ir vieną skrajutę.

Ji skelbė:

NAUJAUSIA DELFŲ PRAMOGŲ PARKO SENSACIJA!
PERDIRBTAS IR ATNAUJINTAS „ARKANGELAS“!
IŠMĖGINKITE LAISVĄ KRITIMĄ IŠ TRISDEŠIMTIES
METRŲ AUKŠČIO.

Vi skaitė man per petį. Atrodė, kad nagais pradraskys man ranką.

– Turime tai išbandyti! – sucypė ji.

– Kai viską apžiūrėsime, – pažadėjau, vildamasi, kad jei pirma išbandysime visus kitus atrakcionus, šį Vi pamirš. Daugelį metų nebijojau aukščio – galbūt todėl, kad jo vengiau. Nebuvau tikra, ar laikui bėgant ši baimė pranyko.

Pasisukusios apžvalgos ratu, pasivažinėjusios besitrankančiais vienas į kitą automobiliais, paskraidžiusios stebuklingu kilimu ir ap-landžiojusios kelias žaidimų kabinas, mudvi ėmėme dairytis Elioto su Džuliu.

– Hmm, – sumurmėjo Vi žvalgydamasi abipus tako, juosiančio parką.

Abi susimąščiusios nutilome.

– Arkada, – galiausiai ištariau.

– Puikiai spėjai.

Vos tik įėjusios pro arkados duris, išvydome jį. Ne Eliotą. Ne Džulį.

Lopą.

Jis pakėlė akis nuo vaizdo žaidimo. Ta pati beisbolininko kepuraitė, kurią dėvėjo, kai mačiau jį per kūno kultūros pamoką, dengė beveik visą veidą, tačiau buvau tikra, kad jo veidu nuslinko šypsena. Iš pirmo žvilgsnio draugiška, bet prisiminiau, kaip Lopas įsiskverbė į mano mintis, ir pašiurpau.

Galbūt man pavyko, ir Vi Lopo nepastebėjo. Stūmiau ją pro minią pirmyn, kad vaikinai išnyktų iš mudviejų akiračio. Betrūko, kad Vi pasiūlytų priėti ir jį užkalbinti.

– Štai jie! – sušuko Vi mojuodama virš galvos ranka. – Džuli! Eliotai! Mes čia!

– Labas vakaras, damos, – pasisveikino Eliotas braudamasis pro žmones. Džulis sekė jam iš paskos rodydamas tiek pat entuziazmo, kiek trijų dienų senumo mėsos maltinis. – Ar galiu jums nupirkti kolos?

– Gerai, – atsakė Vi. Ji žiūrėjo tiesiai į Džulį. – Norėčiau dietinės. Džulis murmeldamas atsiprašė į tualetą ir dingo minioje.

Po penkių minučių Eliotas grįžo su kola. Padavęs mums gėrimus, pasitrynė rankas ir apžvelgė salę.

– Nuo ko pradėsime?

– O kaip Džulis? – paklausė Vi.

– Jis mus susiras.

– Nuo pneumatinio ledo ritulio, – kaipmat pasiūliau.

Šis žaidimas buvo kitame arkados gale. Kuo toliau nuo Lopo, tuo geriau. Įtikinėjau save, kad jis čia atsitiktinai, tačiau nuojauta šnibždėjo ką kita.

– Pažiūrėkit! – įsiterpė Vi. – Fusbolas! – Ji jau brovėsi prie laisvo stalo. – Mes su Džuliu prieš jus abu. Pralaimėjusieji perka picą.

– Sąžininga, – sutiko Eliotas.

Fusbolas būtų puikiai tikęs, jei stalas nebūtų stovėjęs taip arti tos vietos, kur žaidė Lopas. Liepiau sau nekreipti į jį dėmesio. Atgrėžiau nugarą, kad jo nematyčiau. Gal ir Vi jo nepastebės.

– Ei, Nora, ar tik ten ne Lopas? – paklausė Vi.

– Hmm? – numykiau nutaisiusi nekaltą veidą.

Ji parodė ranka.

– Ana ten. Tai jis, tiesa?

– Abejoju. Vadinasi, mes su Eliotu baltieji?

– Lopas – Noros partneris per biologijos pamokas, – paaiškino Vi Eliotui. Draugė šelmiškai mirktelejo, tačiau aš apsimečiau niekuo dėta.

Eliotas pažvelgė į Vi. Nežymiai, bet tvirtai papurčiau galvą, be žodžių paprašiau: „Liaukis.“

– Jis vis dairosi į mus, – tarė Vi prislopinusi balsą. Ji palinko virš fusbolo stalo mėgindama apsimesti, kad jos pastaba skirta man, bet šnibždėjo taip garsiai, jog Eliotas negalėjo neišgirsti. – Jis tikriausiai spėlios, ką čia veiki su... – ji linktelėjo Elioto pusėn.

Užsimerkiau ir įsivaizdavau, kad trunkau galvą į sieną.

– Lopas labai aiškiai užsiminė Norai norįs būti daugiau nei partneris per biologijos pamokas, – niekaip neužsičiaupė Vi. – Negalima jo už tai kaltinti.

– Tikrai? – paklausė Eliotas nė kiek nenustebęs. Jis įtarė. Pamačiau, kaip Eliotas žengteli arčiau.

Vi triumfuodama man nusišypsojo. „Padėkosi vėliau“, – sakė jos šypsena.

– Viskas yra ne taip, – paprieštaravau. – Lopas...

– Viskas kur kas blogiau, – sutarškėjo Vi. – Nora baiminasi, kad jis ją persekioja. Gal net kreipsis į policiją.

– Gal pradėkim žaisti? – garsiai paklausiau.

Mečiau kamuoliuką į stalo vidurį. Niekas to nepastebėjo.

– Gal nori, kad su juo pasikalbėčiau? – paklausė Eliotas. – Pasakyčiau, kad nenorime nemalonumų, kad čia esi su manim, ir jei jam neaišku, galim išsiaiškinti dviese.

Visai nenorėjau, kad pokalbis pakryptų tokia linkme. Visiškai.

– Kas nutiko Džuliui? – pasmalsavau. – Jo ilgokai nėra.

– Gal įkrito į tualetą? – nusišaipė Vi.

– Leisk man pasikalbėti su Lopu, – paprašė Eliotas.

Nors buvau dėkinga jam už rūpinimąsi, mintis, kad Eliotas pasikalbės akis į akį su Lopu, man nepatiko. Lopas buvo paslaptingas: neapčiuopiamas, šiurpus ir neaiškus. Kas žino, ką jis gali padaryti. Eliotas per daug mielas, kad siųsčiau jį akistaton su Lopu.

– Aš jo nė kiek nebijau, – tvirtino Eliotas tarsi nepritardamas mano mintims.

Čia mūsų su Eliotu nuomonės akivaizdžiai skyrėsi.

– Prastas sumanymas, – pasakiau.

– *Puikus* sumanymas, – prieštaravo Vi. – Kitaip Lopas gali griebtis... smurto. Prisimeni paskutinį kartą?

– *Paskutinį kartą?* – vien lūpomis paklausiau.

Niekaip negalėjau suprasti, kodėl Vi šitaip elgiasi, greičiausiai ji linkusi viską dramatuoti. Tačiau tai, ką ji laikė drama, man buvo mirtinas pažeminimas.

– Neįsiseisk, bet, regis, šis vyrukas – bjaurus tipas, – pasakė Eliotas. – Leiskite man su juo šnektelėti. – Jis jau norėjo eiti prie Lopo.

– Ne! – sušukau ir pačiuopau jį už rankovės. – Lopas, hmm, nenuspėjamas. Susitvarkysiu pati.

Piktai pažvelgiau į Vi.

– Tikrai nori? – paklausė Eliotas. – Aš labai mielai tai padaryčiau.

– Manau, bus geriausia, jei pakalbėsiu aš.

Nusišluosčiau delnus į džinsus ir giliai įkvėpusi oro patraukiau prie Lopo, kuris žaidė vos per kelis žingsnius. Nenučiuokiau, ką jam pasakysiu. Galbūt tik trumpai pasisveikinsiu. Tada galėsiu grįžti ir patikinti Eliotą su Vi, kad padėtis valdoma.

Lopas buvo apsirengęs kaip įprastai: juodi marškiniai, juodi džinsai, ant tamsios kaklo odos spindėjo grandinė. Rankovės buvo pasiraitojęs aukščiau alkūnių, ir aš mačiau, kaip maigant mygtukus juda žasto raumenys. Lopas buvo aukštas, lieknas ir stiprus, nenustebčiau,

jei drabužiai slepia randus – gatvių muštynių ar neatsargaus elgesio žymes. Tačiau nenorėjau pamatyti, kas po jais.

Priėjusi prie pulto, pabaksnojavau į automato šoną, kad Lopas atkreiptų į mane dėmesį. Kaip įmanydama ramiau paklausiau:

– *Pekmenas* ar *Donki Kongas*?

Atrodė, Lopas įsitraukęs į kur kas žiauresnį kovinį žaidimą.

Jis plačiai nusišypsojo.

– Beisbolas. Gal atsistotum greta ir patartum?

Ekране sproginėjo bombos, ir rėkiančių žmonių kūnai skraidė ore. Vyrukas žaidė tikrai ne beisbolą.

– Kuo jis vardu? – paklausė Lopas nepastebimai linktelėdamas fusbolo stalo pusėn.

– Eliotas. Klausyk, kalbėsiu trumpai. Jie manęs laukia.

– Kas jis per vienas?

– Naujokas. Perėjo iš kitos mokyklos į mūsų.

– Pirma savaitė mokykloje, ir jau susirado draugių. Laimingas vyrukas. – Lopas dirstelėjo į mane. – Jis gali turėti tamsių paslapčių.

– Regis, tai mano specialybė.

Palaukiau, kol Lopas apmąstys mano žodžius, bet jis tik paklausė:

– Nori pažaisti?

Jis mostelėjo galva į arkados galą. Pro minią įžiūrėjau tik kelis biliardo stalus.

– Nora! – pašaukė Vi. – Ateik. Eliotas baigia mane sutriuškinti.

– Negaliu, – atsakiau Lopui.

– Jei laimėsiu aš, – neatstojo Lopas, tarsi neketindamas pasiduoti, – pasakysi Eliotui, jog šis tas atsitiko. Kad šįvakar nesi laisva.

Negalėjau susitvardyti, vaikas buvo per daug arogantiškas.

– O jei laimėsiu aš? – paklausiau.

Jis nužvelgė mane nuo galvos iki kojų.

– Nemanau, kad dėl to reikėtų jaudintis.

Nespėjusi susiimti kumštelėjau jam.

– Atsargiai, – tyliai tarė Lopas. – Jie dar pamanyš, kad mudu flirtuojame.

Kilo noras įspirti sau, nes kaip tik tai mes ir darėme. Tačiau dėl to kalta buvau ne aš, o Lopas. Šalia jo mane apimdavo prieštaringi norai. Viena vertus, troškau bėgti nuo jo rėkdama „Gaisras!“ Antra vertus, lyg nutrūktgalvė jausdavau pagundą įsitikinti, kiek galiu priartėti... kad nesudegčiau.

– Vieną biliardo partiją, – masino Lopas.

– Atėjau čia su kitu.

– Eik prie biliardo stalų. Aš viską sutvarkysiu.

Sukryžiauvau rankas ant krūtinės vildamasi, kad atrodau griežta ir pyktelėjusi, bet tuo pat metu prikandau lūpą, nes buvo savotiškai smagu.

– Ką ketini daryti? Muštis su Eliotu?

– Jei prireiks.

Turbūt jis juokauja. Turbūt.

– Ką tik atsilaisvino biliardo stalas, eik ir užimk.

Prašau... tavęs.

– Kaip tau pavyko tai padaryti?

Lopas nepuolė gintis, ir mane apėmė panika. Vadinasi, tai tiesa. Jis tiksliai žino, ką daro. Mano delnai sudrėko.

– Kaip tau pavyko tai padaryti? – pakartojau.

Lopas šelmiškai nusišypsojo.

– Ką?

– Nereikia, – įspėjau. – Neapsimetinėk, kad to nepadarei.

Lopas atsirėmė į žaidimų automatą ir pažvelgė į mane.

– Pasakyk, ką aš tariamai darau.

– Mano... mintys.

– Kas joms?

– Liaukis, Lopai.

Jis teatrališkai apsidairė.

– Tikiuosi, nenori pasakyti, jog kalbuosi su tavim mintimis? Juk žinai, kaip beprotiškai tai skamba.

Nurijusi seilę ir kaip įmanydama ramiau išklojau:

– Tu mane gąsdini, ir abejoju, ar verta su tavim bendrauti.

– Galėčiau pakeisti tavo nuomonę.

– Noora! – Vi perreikė klegesį ir žaidimo automatų pypsėjimą.

– Susitikime prie „Arkangelo“, – pasiūlė Lopas.

Žengiau atatupsta.

– Ne, – impulsyviai atsakiau.

Lopas atsistojo man už nugaros, ja perbėgo šiuurpas.

– Aš lauksiu, – sukuždėjo į ausį. Paskui dingo.

8

SKYRIUS

APIMTA ŠALTO SVAIGULIO nužingsniavau prie fusbolo stalo. Virš jo susikaupęs kovai buvo palinkęs Eliotas. Vi spygavo ir juokėsi. Džulio vis dar nebuvo matyti.

Vi pakėlė akis.

– Na? Kas įvyko? Ką jis tau pasakė?

– Nieko. Liečiau netrukdyti. Jis išėjo.

Mano balsas skambėjo tvirtai.

– Išeidamas jis neatrodė supykęs, – įsiterpė Eliotas. – Kad ir ką tu jam pasakei, matyt, sugebėjai įtikinti.

– Labai blogai, – pareiškė Vi. – Tikėjau si nuotykių.

– Ar žaisime? Aš jau noriu tos sunkiai laimėtos picos.

– Taip, jei Džulis apskritai kada nors grįš, – suinkštė Vi. – Mes jam turbūt nepatinkame. Jis nuolat dingsta. Tikriausiai taip be žodžių parodo savo abejingumą.

– Juokauji? Jūs jam labai patinkate, – per daug karštai užginčijo Eliotas. – Jis tiesiog lėtai „apšyla“ bendraudamas su nepažįstamaisiais. Eisiu jo paieškoti. Palaukit čia.

Kai tik likome dviese, užsipuoliau draugę:

– Man knieti tave priploti.

Vi pakėlė delnus ir pasitraukė ataturpsta.

– Aš tik dariau tau paslaugą. Eliotas dėl tavęs pakvaišęs. Kai nuėjai prie Lopo, pasakiau jam, kad tau kas vakarą skambina apie dešimt vaikinių. Kad būtum mačiusi jo veidą! Vos įstengė paslėpti pavydą.

Sudejavau.

– Tai pasiūlos ir paklausos dėsnis, – aiškino Vi. – Kas galėjo pamanyti, kad ekonomikos mokslai kada nors pravers?

Pažvelgiau į arkados duris.

– Man šio to reikia.

– Tau reikia Elioto.

– Ne, cukraus. Daug. Man reikia cukraus vatos.

Iš tiesų man reikėjo didelio trintuko, kad galėčiau iš savo gyvenimo ištrinti visus Lopo buvimo įrodymus. Ypač kalbėjimą mintimis. Pasipurčiau. Kaip jam tai pavyksta? Ir kodėl su manim? Nebent... visa tai aš prisigalvojau. Kaip ir tai, jog kažką partrenčiau vairuodama neoną.

– Man irgi praverstų truputėlis cukraus, – tarė Vi. – Prie parko vartų mačiau pardavinėjant cukraus vatą. Aš liksiu čia, kad Džulis su Eliotu nepamanytų, kad nusimuilinome, o tu nupirk cukraus vatos.

Prie parko vartų radau cukraus vatos pardavėją, bet mano dėmesį patraukė kas kita. „Arkangelas“ buvo iškilęs virš medžių viršūnių. Va-

gonėlių gyvatė nusirangė apšviestais bėgiais ir dingo iš akiračio. Spėliočiau, kodėl Lopas nori su manim susitikti. Jaučiau, kaip atsakydama spurda širdis. Pamišusi savo ketinimus nužingsniavau šaligatviu „Arkangelo“ pusėn.

Traukiau su kitais pėsčiaisiais nenuleisdama akių nuo toli padangėje besiraitančių „Arkangelo“ bėgių. Gaivus vėjas tapo ledinis, tačiau šiurpau ne nuo jo. Grįžo tas jausmas. Šaltas, stingdantis širdį jausmas, kad mane kažkas stebi.

Vogčiomis apsidairiau. Kiek akys užmato, nieko neįprasto nepastebėjau. Apsisukau 180 laipsnių kampu. Tolėliau, medžių apsuptame kiemelyje, išvydau žmogystą su gobtuvu. Ji apsigrėžė ir dingo tamsoje.

Smarkiai plakančia širdimi aplenkiau didelį pėsčiųjų būrį. Netrukus vėl apsižvalgiau. Iš paskos niekas nesekė.

Netikėtai į kažką atsitrenkiau.

– Atleiskite, – sumurmėjau stengdamasi išlaikyti pusiausvyrą.

Lopas plačiai šypsojosi.

– Man sunku atsispirti.

Prisimerkusi žiūrėjau į jį.

– Atstok.

Mėginau jį apeiti, bet Lopas stvėrė man už rankos.

– Kas atsitiko? Atrodai taip, tarsi tuoj apsimemsi.

– Tai tu mane taip veiki, – atšoviau.

Vaikinas nusijuokė. Kilo noras spirti jam į blauzdą.

– Tau būtų ne pro šalį atsigerti.

Lopas, vis dar laikydamas mane už rankos, stumtelėjo prie limonado vežimėlio.

Įsispyriau kulnais.

– Nori man padėti? Laikykis atokiau.

Lopas nubraukė garbaną man nuo veido.

– Man labai patinka tavo plaukai. Kai jie neklusnūs. Man patinka tai, ką mėgsti slėpti.

Įpykusi susiglosčiau plaukus. Bet supratusi, kad Lopas gali pama-nyti, jog prieš jį gražinuosi, tariau:

– Turiu eiti. Manęs laukia Vi. – Mirtina tylą. – Tikiuosi, susitiksime pirmadienį.

– Pasivažinėkim „Arkangelu“.

Ištiesiau kaklą ir įsistebeilijau į atrakcioną. Vagonėliams dundant bėgiais žemyn, keleiviai šaižiai spiege.

– Du žmonės ant vienos sėdynės.

Lopo šypsena darėsi įžūliai gundanti.

– Ne.

Jokių būdu.

– Jei nuolat bėgsi nuo manęs, niekada nesužinosi, kas iš tiesų vyksta.

Išgirdusi šiuos žodžius, turėjau duoti kojoms valią. Bet to nepadariau. Lopas gerai žinojo, kaip sužadinti mano smalsumą. Ką pasakyti reikiamu metu.

– Kas čia vyksta? – paklausiau.

– Yra tik vienas būdas sužinoti.

– Negaliu. Bijau aukščio. Be to, laukia Vi.

Tačiau staiga aukščio baimė dingo. Dėl kažkokios absurdiškos priežasties, žinodama, kad būsiu su Lopu, jaučiausi saugi.

– Jei nuvažiuosi visą kelią ir nesuriksi, paprašysiu Trenerio, kad mus persodintų.

– Aš jau bandžiau. Jis nesileidžia į kalbas.

– Aš moku įtikinėti.

Įsižeidžiau.

– Aš nerėkiu, – atšoviau. – Tik ne atrakcionuose.

Tik ne dėl tavęs.

Drauge su Lopus nuėjom į eilės, laukiančios prie „Arkangelo“, galą. Aukštai naktiniame danguje skardenantys riksmas netrukus nutilo.

– Anksčiau neteko tavęs matyti Delfuose, – tarė Lopas.

– O tu čia būni dažnai?

Mintyse prisiokiau, kad daugiau savaitgaliais į Delfus nevažiuosiu.

– Šiame parke nutiko vienas įvykis.

Kai vagonėliai ištuštėjo ir sulipo nauji aštrių pojūčių mėgėjai, eilė pajudėjo.

– Pamėginsiu spėti, – pasakiau. – Pernai tu leidai laiką čia, užuot ėjęs į mokyklą.

Kalbėjau pašaipiai, bet Lopas atsakė rimtai:

– Jei pasakyčiau, tai apšviesčiau savo praeitį. O aš nenoriu jos atskleisti.

– Kodėl? Kas blogo tavo praeityje?

– Vargu ar dabar tinkamas metas apie tai kalbėti. Mano praeitis gali tave išgąsdinti.

„Per vėlu“, – pamaniau.

Lopas priėjo arčiau, ir mūsų rankos susilietė. Nuo menko brūkštelėjimo man pašiorpo oda.

– Apie tokius dalykus nepasakojama lengvabūdei merginai, su kuria sėdi per biologijos pamoką, – paaiškino Lopas.

Pūstelėjo šaltas vėjas, įkvėpusi pasijutau tarsi būčiau prarijusi ledo. Tačiau jis nė iš tolo neprilygo šalčiui, kuris nuo Lopo žodžių perbėgo visu mano kūnu.

Lopas kilstelėjo smakrą rampos link.

– Regis, priėjome.

Prasipraudžiau pro sukamuosius vartelius. Kol pasiekėme laipinimo platformą, tušti buvo likę tik pirmi ir paskutiniai vagonėliai. Lopas patraukė į priekį.

Nors ir atnaujintas, geležinkeliukas man neatrodė saugus. Senenis nei šimto metų medinis atrakcionas, veikiamas atšiaurios Meino gamtos. Piešiniai ant vagonėlių sienų tik patvirtino būgštavimus.

Vagonėlis, kurį išsirinko Lopas, buvo papuoštas keturiais piešiniais. Pirmas vaizdavo raguotų demonų, plėšiančių sparnus rėkiančiam angelui, gaują. Kitame besparniai angelai, nutūpę ant antkapio, iš tolo stebėjo žaidžiančius vaikus. Trečiame piešinyje angelas be sparnų modamas pirštu kvietė mažą žaliaakę mergaitę. Paskutiniame – besparnis angelas tarsi vaiduoklis buvo uždengęs mergaitės kūną. Jos akys buvo juodos, šypsena veide išblėsusi, kaip ir demonams pirmame piešinyje jai dygo ragiukai.

Nusukau žvilgsnį į šalį ir įtikinėjau save, kad kojos dreba nuo šalčio. Įsirangiau į vagonėlį šalia Lopo.

– Tavo praeitis manęs neišgąsdintų, – pasakiau segdamasi saugos diržą. – Greičiau pritrenktų.

– Pritrenktų, – pakartojo Lopas.

Iš jo balso supratau, kad vaikinai neprieštarauja. Keista, nes iki šiol Lopas savęs nemenkino.

Vagonėliai pariedėjo atgal, paskui staiga šoktelėjo į priekį. Trūkčiodami tolome nuo platformos ir kilome aukštyn. Vėjas nešė nuo jūros prakaito, rūdžių ir sūraus vandens kvapą. Lopas sėdėjo taip arti, kad jutau jo kvapą. Švelnų gero mėtinio muilo dvelksmą.

Išblyškau, tačiau nenorėjau to pripažinti.

Kai pakilome į aukščiausią tašką, mane užplūdo dvejonės. Mačiau, kaip tamsus kaimo kraštovaizdis susilieja su priemiesčių žiburiais ir palengva tampa grotelėmis išsidėsčiusių Portlando gatvių šviesų tinklu. Vėjas nurimo, ir drėgnas oras atgaivino odą.

Vogčiomis dirstelėjau į Lopą. Jis buvo šalia, ir tai mane šiek tiek nuramino. Vaikinas plačiai nusišypsojo.

– Baisu, angele?

Pajutusi, kaip mano kūnas slenka pirmyn, įsikibau į metalinį strypą vagonėlio priekyje. Trūkčiojamai nusijuokiau.

Vagonėlis skriejo velnišku greičiu, plaukai draikėsi man už nugaros. Tarškėdami riedėjome bėgiais, pakrypdami tai kairėn, tai dešinėn. Skriejant vagonėliui, drebėjo širdis, atrodė, jog tuoj apsivers žarnos. Pažvelgiau žemyn stengdamasi sutelkti dėmesį į kokį nors nejudantį daiktą.

Kaip tik tada pajutau, kad atsisegė mano saugos diržas.

Pamėginau sušukti Lopui, bet balsą prarijo oro srautas. Pajutau tuštumą paširdžiuose, viena ranka laikiausi strypo, o kita stengiausi saugos diržu apjuosti liemenį. Vagonėlis staigiai pasuko kairėn. Petimi stipriai ir skaudžiai atsitrenkiau į Lopą. Vagonėlis šovė į viršų, ir aš pajutau, kaip jis atitrūksta nuo bėgių prarasdamas sukibimą.

Mes nėrėme žemyn. Mirkčiojančios palei bėgius šviesos mane apakino; nemačiau, į kurią pusę suka bėgiai nuokalnėje.

Susigaudžiau per vėlai. Vagonėlis staiga čiūžtelėjo į dešinę. Užplūdo panika, paskui kairiu petim trenkiausiu į duris. Šios atsivėrė, baisi jėga išplėšė mane iš vagonėlio, o traukinukas visu greičiu nurūko tolyn. Nusiritusi ant bėgių grabaliojau į ką nors įsikibti, kad nenukrisčiau. Bet nieko neužčiuopiau, persiritau per bėgius ir nėriau tiesiai į tamsą. Žemei sparčiai artėjant išsižiojau rėkti.

Atsimenu tik, kaip traukinukas žviegdamas sustojo prie išlaipinimo platformos.

Lopas laikė mane apkabinęs taip tvirtai, kad net suskaudo.

– Tai bent riksmas, – tarė jis plačiai šypsodamasis.

Apsvaigusi žiūrėjau, kaip jis pridėda delną prie ausies, tarsi klausydamasis aidint mano riksmo. Visiškai suglumusi spoksojau į savo nagų žymes, įsirėžusias Lopui ant rankos. Tada žvilgsnis nuslydo saugos diržu. Jis buvo patikimai užsegtas.

– Mano saugos diržas... – pradėjau aiškinti. – Maniau...

– Ką? – nuoširdžiai susidomėjęs paklausė Lopas.

– Maniau... kad iškritau iš vagonėlio. Tikrai galvojau... kad mirsiu.

– Taip ir turi būti.

Mano rankos drebėjo. Keliai linko.

– Taigi sėdėsime kartu iki semestro pabaigos, – pareiškė Lopas.

Pasidingojo, kad jo balse išgirdau pergalės džiaugsmo gaidelę. Tačiau buvau per daug priblokšta, kad pajėgčiau ginčytis.

– Arkangelas, – sumurmėjau, per petį žvelgdama į kylantį aukštyn traukinuką.

– Tai aukšto rango angelas, – paaiškino Lopas pasipūtęs. – Kuo aukščiau pakyli, tuo žemiau puoli.

Žiojausi norėdama pasakyti, kad vis dėlto trumpam buvau išskridusi iš vagonėlio, bet paslaptinga jėga saugiai pasodino mane ir užsegė saugos diržą. Netikėtai pralemenau:

– Turbūt esu panašesnė į angelą sargą.

Lopas patenkintas šyptelėjo. Vesdamas mane šaligatviu jis tarė:

– Palydėsiu tave į arkadą.

9

SKYRIUS

PRASIBROVIAU PRO MINIĄ arkadoje prie fusbolo stalių, bet nė vieno savo draugo neberadau. Nei Vi, nei Elioto, nei Džulio.

– Regis, jie išėjo, – tarė Lopas. Jo akys vos pastebimai sublizgėjo. Tačiau niekada negali žinoti, ar jis pokštauja, ar traukia per dantį. – Ko gero, kas nors turės tave parvežti.

– Vi manęs nepaliko, – atšoviau pasistiebdama ant pirštų galų, kad galėčiau pažvelgti per žmonių galvas. – Jie tikriausiai žaidžia stalo tenisą.

Šonu prasibroviau pro minią, o Lopas sekė man iš paskos atidarindamas kolą, kurią nusipirko pakeliui į arkadą. Jis siūlė nupirkti ir

man, bet abejojau, ar būdama tokios būsenos pajėgsiu išlaikyti skardinę rankoje.

Prie teniso stalų Vi su Eliotu irgi neradau.

– Gal jie prie kiniško biliardo automatų, – spėliojo Lopas. Jis atvirai iš manęs šaipėsi.

Pajutau, kad raustu. *Kur Vi?*

Lopas ištiesė man skardinę.

– Ar tikrai nenori atsigerti?

Žiūrėjau tai į skardinę, tai į Lopą. Nors kraujas įkaito nuo minties, jog galiu lūpomis paliesti vietą, kur ką tik buvo prigludusios Lopo lūpos, neketinau jam prisipažinti.

Pasirasiau rankinėje ir išsitraukiau mobilųjį. Ekranas buvo juodas ir niekaip neįsiziėbė. Nesupratau, kaip galėjo išsikrauti baterija, juk įkroviau prieš pat išvažiuodama. Įnirtingai maigiau įjungimo mygtuką, tačiau nieko nepešiau.

– Mano pasiūlymas vis dar galioja, – priminė Lopas.

Pamaniau, jog būtų saugiau paprašyti, kad pavėžėtų nepažįstamas žmogus. Vis dar buvau sukręsta nutikimo „Arkangele“. Veltui stengiausi ištrinti iš atminties vaizdą, kaip krintu iš traukinuko. Aš kritau... ir tada mūsų pasivažinėjimas baigėsi. Štai kaip. Tokios baisybės gyvenime dar nebuvau patyrusi. Ne mažiau baugino ir tai, jog, regis, aš vienintelė tai pastebėjau. Net Lopas, kuris sėdėjo visai šalia, nieko nematė.

Delnu pliaukštelėjau sau per kaktą.

– *Automobilis*. Vi tikriausiai laukia stovėjimo aikštelėje.

Per pusvalandį iššukavau visą automobilių stovėjimo aikštelę. Neono ten nebuvo. Negalėjau patikėti, kad Vi išvažiavo be manęs. Gal kas atsitiko? Nebuvo kaip sužinoti – negalėjau patikrinti žinučių mobiliajame telefone. Stengiausi tvardyti, tačiau jei Vi mane *paliko*, tikrai supyksiu.

– Nebeturi iš ko rinktis? – paklausė Lopas.

Prikandau lūpą svarstydama galimybes. Jų nebuvo. Deja, abejoju, ar priimti Lopo pasiūlymą. Ir šiaip jaučiau nuo jo sklindančią grėsmę. Šiandien jis atrodė itin pavojingas – grėslus ir nenuspėjamas.

Galiausiai sunkiai atsidusau ir mintyse meldžiau Dievą, kad nebūčiau suklydusi.

– Nuveši mane tiesiai namo, – pasakiau. Mano žodžiai nuskambėjo labiau klausiamai nei įsakmiai.

– Jei taip nori.

Ketinau paklausti Lopo, ar jis nepastebėjo nieko keisto „Arkangelo“ atrakcijoje, tačiau susilaikiau. Per daug bijojau klausti. O jei nebuvau iškritusi? Jei visa tai tik pramanas? Jei prisikuriu nebūtų dalykų? Iš pradžių vaikas su slidininko kauke. Dabar traukinukas. Buvau įsitikinusi, kad Lopas moka kalbėti su manim mintimis, bet visa kita? Miglota.

Lopas nužingsniavo prie atremto į paspyrį blizgančio juodo motociklo. Apžergė jį ir galva parodė į sėdynę už nugaros.

– Šok.

– Jėga. Dailus motociklas, – pagyriau.

Tai buvo melas. Jis man atrodė kaip blizgantys juodi mirtini spąstai. Niekada gyvenime nebuvau sėdėjusi ant motociklo, niekada. Nebuvau tikra, ar šįvakar noriu tai padaryti.

– Man patinka, kaip vėjas glosto veidą, – lemenau vildamasi, kad įžūlia drąsa paslėpsiu siaubą, kurį teks patirti lekiant daugiau nei šimto kilometrų per valandą greičiu.

Ant motociklo kabėjo tik vienas šalmas – juodas, su tamsintu antveidžiu – ir Lopas padavė jį man.

Paėmusi šalną, permečiau koją per motociklą ir supratau, kad jaučiuosi labai nesaugi, nes po manimi – tik siaura sėdynė. Užsimoviau šalną ant garbanų ir užsisegiau dirželį pasmakrėje.

– Ar sunku jį vairuoti? – paklausiau.

Iš tiesų norėjau paklausti: „Ar saugu?“

– Ne, – Lopas atsakė ir į mano pasakytą, ir į neištartą klausimą. Paskui tyliai nusijuokė. – Esi įsitempusi. Atsipalaiduok.

Kai išvažiuome iš stovėjimo aikštelės, mane apstulbino staigus tarsi sprogimas motociklo trūktelėjimas; kad neprarasčiau pusiausvyros, laikiausi pirštais įsikibusi į Lopo marškinius. Dabar tvirtai apsičiau jį rankomis.

Didindamas greitį Lopas išvairavo į greitkelį, ir aš suspaudžiau jį šlaunimis. Tikėjausi, kad jis nepajuto.

Atšvilpėme prie mano namų, ir Lopas palengva įriedėjo į miglos persisunkusią prievąžą, išjungė motociklo variklį ir nulipo. Aš nusiėmiau šalną, rūpestingai padėjau jį ant sėdynės ir jau norėjau padėkoti: „Ačiū, kad parvežei, pasimatysime pirmadienį.“

Bet kai Lopas patraukė prie pagrindinių laiptų, prikandau liežuvį.

Net nepajėgiau spėlioti, ką jis daro. Lydi mane iki durų? Labai neįtikėtina. Ką tada...

Užlipau į prieangį, Lopas lūkuriavo prie durų. Kai jis iš kišenės išsitraukė pažįstamą raktų ryšulį ir įkišo į spyną mano namų raktą, sutrikusi stebėjau jį su augančiu nerimu.

Nusiėmiau nuo peties rankinę ir atsegiau skyrelį, kuriame laikau raktus. Jų ten nebuvo.

– Gražink mano raktus, – paliečiau susirūpinusi, kad nutuokiu, kaip *mano* raktai atsidūrė pas jį.

– Pametei juos arkadoje, kai ieškojai mobiliuko, – paaiškino Lopas.

– Man nerūpi, kur juos pamečiau. Gražink.

Lopas iškėlė rankas rodydamas esąs nekaltas ir pasitraukė nuo durų. Atsirėmęs į sieną žiūrėjo, kaip mėginu pasukti raktą. Šis nesisuko.

– Tu jį sulankstei, – prikišau Lopui. Pasitraukiau nuo durų. – Dabar tu pamėgink. Raktas įstrigo.

Lopui pasukus raktą pasigirdo garsus spragtelėjimas. Paėmęs už rankenos vaikas kilstelėjo antakius lyg klaustų: „Ar galiu?“

Nurijau seilę slopindama ir susižavėjimą, ir nerimą.

– Eik. Namie nieko nėra.

– Ir nebus visą naktį?

Kaipmat supratau kvilai prasižiojusi.

– Netrukus grįš Dorotėja.

Tai buvo melas. Dorotėja jau seniai išėjusi. Artinosi vidurnaktis.

– Dorotėja?

– Mūsų namų šeimininkė. Ji sena, bet stipri. Labai stipri.

Pamėginau prasisprausti pro Lopą. Nepasisekė.

– Skamba grėsmingai, – pasakė Lopas, ištraukė raktą iš spynos ir padavė man.

– Ji greičiau nei per minutę išvalo visą tualetą, iš vidaus ir iš išorės.

Tai daugiau nei grėsminga.

Pagaliau prasispraudžiau pro Lopą. Jau ketinau uždaryti duris, bet kai atsigręžiau, Lopas stovėjo tarpdury abiem rankomis įsiremęs į staktą.

– Nepakviesi į vidų? – paklausė.

Sumirksėjau. Pakviesti jį į vidų? Į savo namus? Kai namie daugiau nieko nėra?

– Jau vėlu, – tarė Lopas. Jis nenuleido nuo manęs akių, jose žybtelėjo užgaidi ugnelė. – Turbūt praalkai?

– Ne. Taip. Tai yra taip, *bet...*

Staiga jis peržengė slenkstį.

Pasitraukiau atatupsta; Lopas koja uždarė duris.

– Ar mėgsti meksikietiškus valgius? – paklausė.

– Aš...

Norėčiau žinoti, ką tu veiki mano namuose!

– *Takos?**

– *Takos?* – tarsi aidas atkartojau.

Regis, tai jį pralinksmino.

– Pomidorai, lapinės salotos, sūris.

– Aš žinau, kas yra *takos*!

Lopas kaip niekur nieko nužirgliojo į virtuvę.

Prie plautuvės atsuko čiaupą ir miulu nusiplovė rankas iki alkūnių.

Pasijutęs kaip namie, vaikas pirmiausia nuėjo į sandėliuką, paskui apžiūrėjo šaldytuvą ir išėmė meksikietišką padažą, sūrį, gūžę salotų, pomidorą. Pasirausęs stalčiuose rado peilį.

Turbūt supanikavau išvydusi Lopą su peiliu rankoje, bet tuo metu mano dėmesį patraukė kažkas kita. Žengiau du žingsnius į priekį ir pašnairavau į savo atvaizdą keptuvėje, kabančioje ant sienos. Mano plaukai atrodė taip, tarsi ant galvos būtų užsiritusi milžiniška muilinė guboją. Delnu užsidengiau burną.

Lopas nusišypsojo.

– Ar tavo rausva plaukų spalva tikra?

Įsispoksojau į jį.

– Mano plaukai ne rausvi.

– Man nemalonu tave nuliūdinti, bet jie rausvi. Netaptų rausvesni, net jei padegtum.

– *Jie rudi.* – Na, gal mano plaukai turi vos vos pastebimą mikroskopinį kaštoninį atspalvį. Tačiau aš brunetė. – Tai apšvietimas, – ginčijausi.

– Taip, tikriausiai kaltos elektros lemputės.

Besišypsancio Lopo skruostuose išryškėjo duobutės.

– Netrukus grįšiu, – pasakiau ir išskubėjau iš virtuvės.

Užlipau į viršų ir surišau plaukus į arklio uodegą. Tada pasistengiau susikaupti. Buvo neįmanoma, kad Lopas šlaistosi po mano namus

* Kukurūzų paplotėliai su įdaru.

su peiliu. Mama užmuštą sužinojusi, kad įsileidau Lopą, kai nebuvo Dorotėjos.

– Gal savo kulinarinius gabumus parodysi kitą kartą? – paklausiau, kai po poros minučių radau jį vis dar triūsiantį virtuvėje. Prispaudžiau delną prie pilvo. – Pykina, – sudejavau. – Matyt, nuo kratymosi motociklu.

Lopas liovėsi kajojęs daržoves ir pažvelgė į mane.

– Beveik baigiau.

Jis paėmė kitą – didesnę ir aštresnę – peilį.

Tarsi skaitydamas mano mintis iškėlė peilį ir ėmė apžiūrinėti. Ašmenys blykčiojo šviesoje. Man suspaudė skrandį.

– Padėk peilį, – tyliai paliepiu.

Lopas nukreipė žvilgsnį nuo peilio į mane, paskui vėl pažvelgė į peilį ir netrukus padėjo jį priešais save.

– Neketinu tavęs sužaloti, Nora.

– Paguodei... – išsunkiau, mano gerklė buvo užakusi ir sausa.

Jis atsuko į mane peilio kriaunas.

– Eikš. Išmokysiu gaminti *takos*.

Nė nekrustelėjau. Lopo akyse suspindo pavojingi žiburiukai... ir aš išsigandau. Tačiau baimė buvo tokia pat stipri kaip ir vilionė. Būdamas šalia Lopo suglumdavau. Greta jo negalėjau pasikliauti savimi.

– Siūlau... sandėrį. – Lopas pasilenkė, veidas skendėjo šešėlyje, mačiau tik jo akis. Vaikinas kėlė pasitikėjimą. – Padėk man pagaminti *takos*, ir aš atsakysiu į kelis tavo klausimus.

– Mano klausimus?

– Žinai, kur lenkiu.

Labai gerai žinojau. Lopas ketino leisti dirstelėti į savo pasaulį. Pasaulį, kuriame jis galėjo kalbėti su manimi mintimis. Jis puikiai mokėjo pasirinkti tinkamiausią progą.

Tylomis atsistojau šalia. Lopas pastūmė man pjaustymo lentą.

– Pirmiausia, – jis atsistojo man už nugaros ir padėjo rankas ant stalo, visai prie pat manęs, – pasirenki pomidorą. – Lopas palenkė galvą taip, kad lūpos atsidūrė prie mano ausies. Šiltas kvėpavimas kuteno odą. – Gerai. Dabar paimk peilį.

– Ar šefas visada stovi taip arti? – paklausiau nesuprasdama, ar man patinka, ar gąsdina jaudulys, sukeltas Lopo artumo.

– Kai atskleidžia kulinarines paslaptis, taip. Laikyk peilį tvirtai.

– Laikau.

– Gerai.

Kiek atsitraukęs vaikiną dar kartą įdėmiai nužvelgė mane nuo galvos iki kojų, šaudė žvilgsniu ten ir šen. Jo lūpose lyg ir šmėkstelėjo pritarimo šypsena.

– Išmokti gaminti neįmanoma, – pareiškė Lopas. – Tai paveldima. Arba šią dovaną turi, arba ne. Kaip ir sielų giminingumą. Kaip manai, ar galėtum susigiminiuoti su kieno nors siela?

Spustelėjau peiliu pomidorą; šis skilo pusiau. Abi puselės siūbavo ant pjaustymo lentos.

– Tu man pasakyk, ar galiu.

Jis keistai, kimiai suvaitojo ir plačiai nusišypsojo.

Mums pavakarieniavus Lopas nunešė lėkštes į plautuvę.

– Aš plausiu, tu šluostyk.

Panaršęs stalčiuose prie plautuvės, rado šluostę ir žaismingai švystelėjo man.

– Esu pasirengusi užduoti tuos klausimus, – pasakiau. – Pradėkime nuo vakaro bibliotekoje. Ar seki mane...

Nutilau. Lopas nerūpestingai atsirėmė į stalą. Tamsūs jo plaukai išsprūdo iš po beisbolininko kepuraitės. Lūpose sušvito šypsena. Klausimai nebekvaršino man galvos.

Užsinorėjau jį pabučiuoti. Tuoj pat.

Lopas kilstelėjo antakius.

– Kas atsitiko?

– Ak... nieko. Tikrai nieko. Tu plauk, aš šluostysiu.

Suplovę indus apsižiūrėjome, kad esame įsispraudę į ankštą tarpelį prie plautuvės. Lopas siekė paimti iš manęs šluostę, ir mūsų kūnai susilietė. Nė nekrustelėjome saugodami šį trapų ryšį.

Aš pirmoji atšlijau.

– Bijai? – sumurmėjo Lopas.

– Ne.

– Melagė.

Mano širdis ėmė smarkiau plakti.

– Aš tavęs nebijau.

– Ne?

Negalvodama išpyškinau:

– Galbūt tik bijau... – Prakeikiau save, kad išsižiojau. Ką sakyti? Neketinau prisipažinti Lopui, kad nuolat mane gąsdina. Taip paskatindčiau jį ir toliau taip elgtis. – Galbūt tik bijau...

– Kad pradėsiu tau patikti?

Pajutusi palengvėjimą, kad nereikia užbaigti savo minties, atšoviau:

– Taip. – Per vėlai suvokiau prisipažinusi. – Norėjau pasakyti, *ne!*

Tikrai *ne*. *Ne tai* norėjau pasakyti!

Vaikinas sukikeno.

– Tiesą sakant, prisibijau tavęs, – išrėžiau.

– Bet...

– Bet drauge tu mane bauginamai trauki.

Lopas išsišiepė kaip mėnulis.

– Esi per daug įžūlus, – pasakiau atstumdama jį.

Lopas prispaudė mano ranką sau prie krūtinės, nusmaukė rankovę ir uždėjo ant dilbio delną. Tą patį padarė ir su kita rankove. Jis laikė

mano marškinius už rankogalių, supančiojęs man rankas. Jau norėjau prieštarauti.

Lopas prisitraukė mane arčiau – atsidūriau tiesiai priešais jį. Stai ga jis pakėlė mane ir pasodino ant stalo. Mūsų veidai atsidūrė prie pat vienas kito. Lopas surakino mane tamsia, viliojančia šypsena. Tik tada supratau, kad jau kelias dienas mano fantazijose šmėstelėdavo kaip tik ši akimirka.

– Nusiimk kepurę, – išsprūdo man.

Jis nusuko atgal snapelį.

Nuslinkau ant stalo krašto, o mano ilgos kojos tabalavo abipus Lopo šlaunų. Vidinis balsas liepė liautis, bet aš nuvijau jį į tolimiausią smegenų kertele.

Lopas plačiai pasirėmė ant stalo, rankomis lietė mano šlaunis. Mane apgaubė jo kvapas, primenantis drėgnos juodos žemės dvelksmą.

Dukart įkvėpiau. Ne. Taip negalima. Ne tai, ne su Lopu. Jis baugina. Taip, gerąja prasme. Bet yra ir blogoji.

– Išeik, – sušvokščiau. – Keliauk namo.

– Čia? – Jo lūpos palietė man petį. – Ar čia? – Lūpos kilo mano kaklu.

Visos protingos mintys išgaravo. Lopo lūpos keliavo aukštyn mano skruostu švelniai glamonėdamos odą...

– Nebejaučiu kojų, – leptelėjau.

Dilgčiojo ne tik kojas, bet ir visą kūną.

– Galiu padėti, – atsakė Lopas spausdamas delnais mano šlaunis.

Netikėtai suskambo mobilusis. Nušokau nuo stalo ir ėmiau rausti kišenėje.

– Labas, brangioji, – linksmi pasisveikino mama.

– Ar galiu tau perskambinti?

– Žinoma. Kas pas tave dedasi?

Išjungiau telefoną.

– Turi išeiti, – paliepiu Lopui. – Nedelsdamas.

Jis apsuko beisbolininko kepuraitę ir šelmiškai nusišypsojo.

– Tu be makiažo.

– Matyt, pamiršau *užsidėti*.

– Saldžių sapnų.

– Žinoma. Viskas gerai.

Ką jis pasakė?

– Dėl rytdienos vakarėlio...

– Pagalvosiu, – vos ne vos ištariau.

Lopas įkišo man į kišenę popieriaus lapelį, nuo jo prisilietimo į kojas plūstelėjo karštis.

– Čia adresas. Lauksiu tavęs. Atvažiuok viena.

Netrukus išgirdau, kaip jis uždaro pagrindines duris. Mano skruostai iškaito. „Per daug arti“, – pagalvojau. Liepsna nėra pavojinga... jei prie jos per daug nepriartini. Neužmiršk.

10

SKYRIUS

MANE SUPURTĖ TELEFONO SKAMBUTIS. Pusiau sapnuodama užsitraukiau pagalvę ant galvos. Tačiau telefonas be paliovos borbė.

Įsijungė atsakiklis. Po penkių sekundžių telefonas suskambo vėl. Sugalbalojau džinsus ir iš kišenės išsitraukiau mobilųjį.

– Alio? – atsiliečiau plačiai žiovaudama ir neatmerkdamą akių.

Kitame linijos gale kažkas piktai kvėpavo.

– Kas tau atsitiko? Kur ta cukraus vata? Ir kol svarstai, gal teiktu-meisi pasakyti, kur dabar esi, kad galėčiau pas tave atvažiuoti ir pasmaugti – plikomis rankomis!

Krumpliais stuksenu sau į kaktą.

– Maniau, kad tave pagrobė! – priekaištavo Vi. – Kad buvai prievarta išvesta! Kad tave nužudė!

Tamsoje stengiausi rasti laikrodį. Nuverčiau įrėmintą nuotrauką ant naktinio stalelio, paskui ją tarsi domino kauliukai nuvirto ir kitos.

– Truputį užtrukau, – teisinausi. – Kai grįžau į arkađą, jūsų neradau.

– Užtrukai? Koks čia pasiteisinimas – „užtrukau“?

Pagaliau aiškiai išvydau raudonus laikrodžio skaičius. Buvo tik kelios minutės po antros.

– Valandą važinėju stovėjimo aikštelėje, – liejo apmaudą Vi. – Eliotas vaikščiojo po parką visiems kaišiodamas tavo nuotrauką, darytą telefonu. Milijonus kartų mėginau tau prisiskambinti į mobiliuką. Palauk, tu namie? Kaip parsiradai?

Prasikrapščiau akis.

– Lopas.

– *Persekiotojas Lopas?*

– Na, nelabai turėjau iš ko rinktis, tiesa? – atžariai paklausiau. – Tu juk išvažiavai mane palikusi.

– Kalbi taip, lyg būtum pavargusi. Tikrai pavargusi. Ne, ne tai. Tu susijaudinusi... sutrikusi... *sužadinta*. – Tiesiog jaučiau, kaip Vi išplėtė akis. – Jis tave pabučiavo, juk taip?

Nieko neatsakiau.

– Pabučiavo! Taip ir žinojau! Mačiau, kaip jis spokso į tave. Žinojau, kad taip atsitiks. Mačiau per visą mylią.

Nenorėjau net prisiminti.

– Koks jis buvo? – kamantinėjo draugė. – Bučinytarsi persikas? Kaip slyva? O gal atimantis žadą?

– *Ką?*

– Ar tai buvo tik pakštelėjimas, ar jūsų lūpos prisiskyrė, o gal jis įgrūdo liežuvi? Nekreipk dėmesio. Gali neatsakyti. Lopas ne tas vyrukas, kuris gaiš su įžangomis. Jis įgrūdo liežuvį. Garantuoju.

Užsidengiau veidą rankomis, norėdama pasislėpti. Lopas tikriausiai pagalvojo, kad nepajėgiu susivaldyti. Aš susileidau jo glėbyje. Ištirpau lyg vaškas. Buvau įsitikinusi, kad prieš liepdama jam keliauti atsidusau, lyg apimta kartu ir visiškos palaimos, ir nusivylimo.

Štai kodėl jis taip arogantiškai šypsojosi.

– Gal pakalbėsime apie tai vėliau? – paklausiau išgnybdama į nosį.

– Jokių būdu.

Atsidusau.

– Esu mirtinai pavargusi.

– Kaip drįsti palikti mane nežinioje?

– Gal pamiršk.

– Kad tu nesulauktum.

Stengiausi įsivaizduoti, kaip atsipalaiduoja kaklo raumenys, kaip dar neprasidėjęs slūgsta galvos skausmas.

– Ar važiuosim į parduotuves?

– Paimsiu tave ketvirtą.

– Maniau, susitiksime ne anksčiau kaip penktą.

– Pasikeitė aplinkybės. Galėčiau net anksčiau, bet mamai pašliję nervai. Dėl mano blogų pažymių ji kaltina save kaip netikusią motiną. Jai atrodo, kad turi skirti man daugiau laiko. Palinkėk sėkmės.

Išjungiau ir pakišau po pagalve telefoną. Prisiminiau įžūlią plačią Lopo šypseną ir švytinčias juodas akis. Varčiausi lovoje ieškodama, kaip patogiau išsitiesti. Tiesa buvo paprasta: kol galvoju apie Lopą, nėra ko svajoti apie patogumą.

Kai buvau maža, Dorotėjos krikštasūnis išmušė virtuvės langą. Jis sušlavė šukes, paliko tik vieną ir liepė man palaižyti. Turbūt įsimylėti Lopą būtų tas pats, kas laižyti šukę. Žinojau, kad tai kvaila. Kad įsipjausiu. Per tiek metų nepasikeitė viena: mane tebeviliojo pavojai.

Staiga atsisėdau ir išsitraukiau mobiliuką. Įjungiau šviesą.

Nugara perbėgo pranašaujantis nelaimę dilgčiojimas. Baterija turėjo būti išsikrovusi. Tad kaip man prisiskambino mama ir Vi?

Lietus talžė spalvingus parduotuvių, įsikūrusių prie molo, tentus, vanduo varvėjo ant šaligatvio. Abiejose gatvės pusėse užsidedę senoviniai dujiniai žibintai. Mes su Vi, užkliudydamos viena kitą skėčiais, skubėjome po rausvai baltu *Victoria's Secret* tentu. Prie durų vienu metu juos nukratėme ir suskleidėme.

Nudundėjus griautiniui, kaipmat šmurkštelėjome į vidų.

Patrepsėjau nukratydama nuo batelių lietu ir pasipurčiau nuvydama šalin sustirimą. Ant pakylos parduotuvės viduryje keli dujiniai difuzoriai skleidė egzotišką, stiprų kvapą.

Mus pasitiko moteris juodomis kelnėmis ir juodais aptemptais medvilniniais marškinėliais. Ant kaklo buvo pasikabinusi centimetrinę matuoklę.

– Gal mergaitės norėtų nemokamai išsimatuoti...

– Paslėpkite tą prakeiktą matuoklę, – nemandagiai paliepė Vi. – Žinau savo dydį ir be priminimo.

Nusišypsojau moteriai atsiprašydama ir nusekiau paskui draugę, ši tiesiu taikymu traukė prie pintinių parduotuvės gale, ten buvo sukrautos prekės sumažintomis kainomis.

– Ko čia gėdytis, jei tavo dydis „D“, – pasakiau Vi. Čiupau mėlyną atlasinę liemenėlę ir ėmiau ieškoti kainos.

– Ar kas nors ištarė nors vieną žodį apie gėdą? – atšovė Vi. – Aš visai nesigėdiju. Kodėl turėčiau? Visos kitos šešiolikmetės, turinčios tokio pat dydžio papus kaip mano, yra prisikimšusios silikono – ir visi tai žino. Tad kodėl aš turėčiau gėdytis? – Ji rausėsi pintinėje. – Kaip manai, ar čia yra liemenėlių, kurios glotniai prispaustų mano balandėles?

– Tai sportinės liemenės ir jos turi bjaurų šalutinį poveikį, vadinamą bepapiškumu, – atsakiau stebeilydama į juodą liemenėlę su nėriniais.

Man nereikėjo apžiūrinėti apatinio trikotažo. Jis paprastai žadina seksualias mintis. Pavyzdžiui, apie bučiavimąsi. Pavyzdžiui, su Lopu.

Užsimerkiau ir dar kartą mintyse atkūriau kartu praleistą vakarą. Prisiminiu, kaip Lopas lieté mano šlaunis, kaip jo lūpos ragavo mano kaklą...

Atsipeikėjau, kai Vi švystelėjo man ant krūtinės žalsvai melsvus apatinius marškinius su taškeliais.

– Tau tiktų, – pasakė draugė. – Trūksta tik mano kūno jiems užpildyti.

Dėl ko aš svaigstu? Vos nepabučiavau Lopo. To paties, kuris galbūt buvo įsibrovęs į mano mintis. Lopo, kuris išgelbėjo mane, kad neiškrisčiau iš „Arkangelo“ ir neužsimuščiau, nes esu tikra, jog kaip tik taip ir atsitiko, nors logiškai paaiškinti negaliu. Spėlioju, gal Lopas kaip nors sustabdė laiką ir sugavo mane krintančią. Jei jis pajėgė kalbėti su manimi mintimis, tai galbūt, galbūt gebėjo daryti ir kitką.

O gal, pagalvojau šiurpdama, aš tiesiog nebegaliu kliautis savo protu.

Vis dar turėjau popieriaus lapelį, kurį Lopas buvo įkišęs į kišenę, tačiau šįvakar tikrai neketinau važiuoti į vakarėlį. Slapta džiaugiasi, kad mudu traukiam vienas kitą, bet džiaugsmą nustelbė paslaptį ir prietaringas bailumas. Išgysiu Lopą iš savo minčių – šįkart tą padarysiu. Tai bus tarsi apšvalymo dieta. Tačiau bėda ta, kad visos dietos, kurių kada nors laikiausi, davė priešingą rezultatą. Kartą mėginau visą mėnesį išgyventi be šokolado. Nė kąsnelio. Po dviejų savaitių palūžau ir suvalgiau daugiau šokolado, nei būčiau sušlamštusi per tris mėnesius.

Tikėjaisi, kad atsakyti Lopo bus lengviau negu šokolado.

– Ką darai? – paklausiau Vi.

– Ką darau? Ogi lupu išparduodamų prekių kainas nuo šių liemenėlių ir klijuoju ant tų, kurios nėra nupigintos. Galėsiu nusipirkti seksualias liemenėles įkandama kaina.

– Taip nedaryk. Kasoje nuskenuos brūkšninį kodą. Pardavėja sužinos, ką sumanei.

– Brūkšninį kodą? Kasoje neskenuoja brūkšninių kodų.

Vi balsas skambėjo netvirtai.

– Skenuoja. Prisiekiu. Galiu persižegnoti.

Pameluoti bus geriau, nei stebėti, kaip Vi išvežama į kalėjimą.

– Gaila, mintis atrodė tokia puiki...

– Pirk šitas, – pasakiau ir mestelėjau draugei šilko skiautę, vildamasi nukreipti jos dėmesį.

Ji pakėlė kelnaites, išsiuvinėtas raudonais krabukais.

– Tai šlykščiausias skuduras, kokį man yra tekę matyti. Graži ta juoda liemenėlė, kurią laikai kitoje rankoje. Turėtum nusipirkti. Eik sumokėk, o aš dar čia pasidairysiu.

Sumokėjau. Tada, tikėdamasi, kad bus lengviau pamiršti Lopą, jei apžiūrinėsiu nekaltas prekes, nukeliavau prie losjonų. Pauosčiusi „Svajonių angelų“ flakonėlį, pajutau kažką pažįstama. Tarsi kas už marškinių apykaklės būtų užmetęs kaušelį valgomųjų ledų. Toks drebulys nukrėsdavo, kai tik prisiartindavo Lopas.

Mes su Vi buvome vienintelės pirkėjos. Pro veidrodinį stiklą išvydau, kaip žmogysta su gobtuvu iš kitos gatvės pusės žengia po tentu. Sunerimusi stabtelėjau, paskui susitvardžiau ir nuėjau ieškoti Vi.

– Metas eiti, – paraginau.

Draugė apžiūrinėjo naktinius marškinius.

– Čia tai bent. Pažvelk – flanelinė pižama už pusę kainos. Man reikia flanelinės pižamos.

Pažvairavau į langą.

Toptelėjo, kad esu sekama.

– Lopas?

– Ne. Pažvelk per gatvę.

Vi pašnairavo.

– Nieko ten nematau.

Aš irgi nieko nebemačiau. Pro šalį važiuojantis automobilis užstojo šaligatvį.

– Turbūt jis įėjo į parduotuvę.

– Iš kur žinai, kad jis tave seka?

– Bloga nuojauta.

– Ar jis panašus į kai kuriuos mūsų pažįstamus? Pavyzdžiui... Marsę Milar – Pepės Ilgakojinės ir Piktosios vakarų raganos hibridą.

– Ten buvo ne Marsė, – atsakiau vis dar nenuleisdama akių nuo gatvės. – Kai vakar vakare išėjau iš arkados pirkti cukraus vatos, kažkas mane stebėjo. Manau, tas pats žmogus ir dabar yra čia.

– Tu rimtai? Kodėl tik dabar pasakei? Kas jis?

Nežinojau. Ir tai mane gąsdino labiausiai.

– Ar parduotuvėje yra atsarginis išėjimas? – paklausiau pardavėjos. Ji liovėsi tvarkyti stalčių ir pakėlė akis.

– Tik darbuotojams.

– Tas žmogus – vyras ar moteris? – kamantinėjo Vi.

– Nežinau.

– Tada kodėl manai, kad jis tave seka? Ko jis nori?

– Išgąsdinti.

Man tai atrodė ganėtinai logiška.

– Kodėl jis nori tave išgąsdinti?

Nesumojau, ką atsakyti.

– Turime nukreipti jo dėmesį, – pasakiau Vi.

– Aš irgi taip manau, – pritarė draugė. – Ir mes abi žinome, kad aš puikiai moku tai padaryti. Duok man savo džinsinį švarkelį.

Įsistebeilijau į draugę.

– Jokiu būdu. Apie šį žmogų nieko nežinome. Neleisiu tau išeiti į gatvę apsirengusiai mano drabužiais. O jei jis ginkluotas?

– Kartais tavo vaizduotė per daug įsišėlsta, – pareiškė Vi.

Turėjau pripažinti, kad mintis, jog persekiotojas ginkluotas ir nori mus nužudyti, kiek perdėta. Tačiau pastaruoju metu patyriau visokių baisybių, todėl nekaltinau savęs, kad esu sudirgusi ir įsibaiminusi.

– Aš išeisiu pirma, – pasisiūlė Vi. – Jei jis seks mane, tu sek jį. Trauksiu į kapines ant kalvos, tada jį užspeisime ir iškvosime.

Netrukus Vi išėjo iš parduotuvės vilkėdama mano džinsiniu švarkeliu. Ji pasiėmė ir mano raudoną skėtį, išskleidė taip, kad dengtų veidą. Nors Vi keliais centimetais aukštesnė ir keliais kilogramais sunkesnė už mane, galėjai ją palaikyti mañimi. Susigūžusi už naktinių marškinių kabyklos stebėjau, kaip žmogysta su gobtuvu išeina iš parduotuvės priešingoje gatvės pusėje ir nuseka paskui Vi. Prislinkau arčiau lango. Nors apsmukęs medvilninis nertinis ir džinsai tiko tiek vyrui, tiek moteriai, eisena buvo moteriška. Be jokių abejonių.

Vi ir mergina pasuko už kampo ir dingo iš akių, o aš nubėgau prie durų. Pakliuvau į tikrą liūtį.

Nešina Vi skėčiu paspartinau žingsnį stengdamasi eiti po tentais, kad neperšlapčiau iki siūlo galo. Jaučiau, kaip sudrėko džinsų klešnės. Gaila, nebuvau apsiavusi aulinukų.

Molas driekėsi į pilką tarsi asfaltas vandenyną. Parduotuvių eilė baigėsi stačios, apžėlusios kalvos papėdėje. Kalvos viršuje galėjau įžiūrėti aukštą ketinę kapinių tvorą.

Atrakinau neoną, visu pajėgumu įjungiau priekinio stiklo šildytuvą ir valytuvus. Išvažiavusi iš stovėjimo aikštelės pasukau į kairę. Sparčiai kilau gatve į kalvą. Priešais styrojo kapinių medžiai, žvelgiant pro beprotiškai lakstančius valytuvus, jų šakos atrodė kaip gyvos. Balti marmuriniai antkapiai rėžė tamsą, o pilki ištirpo migloje.

Staiga nežinia iš kur į priekinį stiklą tiesiai man prieš nosį trenkėsi raudonas daiktas. Paskui pakilo ir praskriejo virš automobilio. Pašpaudžiau stabdžių pedalą, ir neonas slidinėdamas sustojo šalikelėje.

Atidariau dureles ir išlipau. Nukūriau prie automobilio galo pažiūrėti, kas į mane atsitrenkė.

Negalėjau patikėti savo akimis. Pamačiau raudoną skėtį, įsipainiojusį į žoles. Jis buvo sulaužytas; viena skėčio pusė subliūškusi taip, tarsi kas iš visų jėgų būtų trenkęs į kitą, kietesnę, daiktą.

Pro lietaus šėlsmą išgirdau tylų kūkčiojimą.

– Vi? – pašaukiau.

Perbėgau kelią ir delnu prisidengusi akis apsidairiau. Pakelėje tysojo kūnas. Leidausi artyn.

– Vi! – Parklupau prie draugės.

Ji gulėjo ant šono kelius parietusi prie krūtinės ir dejavo.

– Kas atsitiko? Ar tu sužeista? Ar gali eiti?

Atlošiau galvą markstydamasi nuo lietaus. *Galvok!* – Įsakaiu sau. Mano mobilusis. Automobilyje. Turiu paskambinti pagalbos telefonu.

– Aš tau padėsiu, – pažadėjau Vi.

Ji sudejavo ir suspaudė man ranką.

Pasilenkiau ir stipriai ją apkabinau. Ašaros graužė akis.

– Kas atsitiko? Ar tai padarė tas, kas tave sekė? Ar jis tau tai padarė? *Ką* jis tau pasakė?

Vi kažką nerišliai murmėjo. Lyg ir apie rankinę. Tikrai, jos rankinė buvo dingusi.

– Viskas bus gerai, – tariau kaip galėdama tvirčiau.

Stengiausi užgniaužti širdyje kunkuliuojantį pyktį. Neabejojau, kad čia įsipainiojęs tas pats žmogus, kuris sekė mane vakar Delfų parke, o šiandien parduotuvėje, ir kaltinau save, kad Vi per mane nukentėjo. Nubėgau prie neono ir surinkau 911.

Stengdamasi nuslopinti raudą pasakiau:

– Reikalinga pagalba. Užpulta ir apiplėšta mano draugė.

11

SKYRIUS

PIRMADIENĮ SĖDĖJAU PAMOKOSE lyg apsvaigusi ir nekantriai laukiau paskutinio skambučio. Ry tą paskambinau į ligoninę ir sužinojau, kad Vi vežama į operacinę. Per užpuolimą jai sulaužyta kairė ranka, kaulo ištiesinti nepavyko, todėl reikia operuoti. Pamatyti draugę galėsiu tik vėlyvą popietę, kai bus pasibaigęs narkozės poveikis ir ligonė bus perkelta į palatą. Troškau išgirsti Vi pasakojimą, kol ji nepamiršo smulkmenų ar ko nors neprikūrė. Jos prisiminimai gali užpildyti tuščias spragas ir padėti man suprasti, kas tai padarė.

Artėjant vidudieniui, ėmiau galvoti apie merginą prie *Victoria's Secret*. Kas ji? Ko norėjo? Gal tik nelemtas sutapimas, kad Vi buvo

užpulta praėjus vos kelioms minutėms po to, kai pamačiau ją sekančią merginą, tačiau nuojauta sakė ką kita. Gaila, gerai neįsiziūrėjau, kaip atrodė toji mergina. Apdribęs nertinis su gobtuvu ir džinsai, smarkus lietus puikiai padėjo jai maskuotis. Ten *galėjo būti* ir Marsė Milar. Tačiau širdyje netikėjau, kad tai ji.

Pasiėmiau iš savo spintelės biologijos vadovėlį ir patraukiau į paskutinę pamoką. Įėjusi į klasę, pamačiau, kad Lopo kėdė tuščia. Paprastai jis pasirodydavo paskutinę akimirką, sulig skambučiu, tačiau skambutis jau nuskambėjo, o Treneris, atsistojęs prie lentos, ėmė aiškinti apie pusiausvyrą.

Žiūrėjau į tuščią kėdę ir svarsčiau. Kirbėjo įtarimas, kad tai gali būti susiję su Vi užpuolimu. Keista, kad vaikinas neatėjo į pamoką kaip tik šiandien. Negalėjau pamiršti ledinio šurpo, kuris nukratė, kai pažvelgusi pro parduotuvės vitriną suvokiau, kad esu sekama. Taip jausdavausi greta Lopo.

Proto balsas kaipmat atmetė galimybę, kad čia prisidėjęs Lopas. Jis galėjo tiesiog peršalti. Pakeliui į mokyklą jam galėjo baigtis benzinas. O gal „Bo arkadoje“ buvo lošiama biliardo partija ir statoma daug pinigų, todėl Lopas nusprendė, kad bus pelningiau žaisti, nei leisti popietę klausantis apie žmogaus kūno sandarą.

Pasibaigus pamokai, jauėjau pro duris, bet mane sustabdė Treneris.

– Luktelėk, Nora.

Atsigrėžiau ir užsimečiau ant peties kuprinę.

– Ką norėjote pasakyti?

Mokytojas padavė man popieriaus lapelį.

– Prieš pamoką buvo užėjusi panelė Grin ir paprašė tau perduoti, – paaiškino jis.

Paėmiau raštelį.

– Panelė Grin?

Mokytojos tokia pavarde nepažinojau.

– Nauja mokyklos psichologė. Pakeitė dr. Hendriksoną.

Išlanksčiau raštelį ir perskaičiau:

Brangi Nora,

Aš būsiu tavo mokyklos psichologė vietoj dr. Hendriksono.

Pastebėjau, kad praleidai du paskutinius susitikimus.

Prāšau iškart užėiti pas mane, kad galėtume susipažinti.

Apie šį pasikeitimą pranešiau laišku tavo motinai.

Linkiu viso geriausio.

Panelė Grin

– Ačiū, – padėkojau Treneriui ir perlenkiau raštelį tiek kartu, kad tilptų į kišenę.

Koridoriuje įsiliejau į mokinių srautą. Dabar nevensiu susitikimo su psichologe – turiu nueiti. Pagaliau priėjau psichologo kabinetą. Žinoma, ant ąžuolinių durų išvydau naują bronzinę lentelę: „PANELĖ D. GRIN, MOKYKLOS PSICHOLOGĖ“.

Pasibeldžiau, durys atsidarė. Panelės Grin veidas buvo ovalinis, oda blyški ir lygi, akys – jūros žydumo, lūpos sodrios, plaukai stori, tiesūs, šviesūs, siekiantys žemiau juosmens ir viršugalvyje perskirti sklastymu. Ant nosies galiuko ji nešiojo akinius žalsvai melsvais pusbrangių „katės akies“ akmenų rėmeliais. Vilkėjo oficialų pilką eglutės rašto sijoną ir rožinę šilkinę palaidinę. Psichologė buvo liekna, bet moteriška ir ne daugiau kaip penkeriais metais vyresnė už mane.

– Tu tikriausiai Nora Grei. Atrodai taip pat, kaip nuotraukoje asmens byloje, – pasakė psichologė tvirtai spausdama man ranką. Jos balsas buvo skardus, bet nešurkštus. Dalykiškas.

Ji pamojo man užėiti į kabinetą.

– Gal norėtum sulčių ar vandens?

– Kas atsitiko dr. Hendriksonui?

– Jis anksčiau išėjo į pensiją. Jau kurį laiką norėjau gauti šį darbą, tad puoliau iš karto, kai tik atsilaisvino vieta. Mokiausi Floridos valstijos universitete, bet užaugau Portlande, o mano tėvai tebegyvena čia. Smagu vėl būti netoli savo šeimos.

Apžiūrėjau mažą kabinetą. Jis labai pasikeitė nuo paskutinio mano apsilankymo. Lentynose dabar puikavosi knygos nekrintančiais į akis kietais viršeliais su auksinėmis raidėmis. Jos buvo akademinės, bet atrodė kaip bendrosios paskirties. Dr. Hendriksonas ant knygų lentynų laikė surikiavęs šeimos nuotraukas, o panelės Grin kabinete įamžintų asmeninio gyvenimo akimirkų neišvydau. Prie lango driekėsi tas pats papartis, tačiau kai juo rūpinosi dr. Hendriksonas, augalas buvo labiau rudas nei žalias. Prižiūrimas panelės Grin papartis per kelias dienas atsigavo ir tarsi pralinks mėjo. Priešais rašomąjį stalą stovėjo rausvas turkiškais raštais išmargintas fotelis, o tolimajame kabineto kampe viena ant kitos buvo sustatytos kelios dėžės, paprastai naudojamos kraustantis.

– Penktadienis buvo pirmoji mano darbo diena, – paaiškino psichologė, pamačiusi, kad mano žvilgsnis užkliuvo už dėžių. – Dar neišpakavau mantos. Sėskis.

Nusiėmiau kuprinę nuo peties ir atsėdau į fotelį. Šiame mažame kabinete nepastebėjau jokių smulkmenų, ką nors bylojančių apie panelės Grin asmenybę. Ant jos rašomojo stalo gulėjo kaugė bylų, ne labai tvarkinga, bet ir nesujaukta, ir stovėjo baltas puodelis, kuriame, regis, buvo arbata. Neužuodžiau nei kvėpalų, nei oro gaiviklio. Kompiuterio monitorius buvo juodas.

Panelė Grin pritūpė priešais bylų stirtą už savo rašomojo stalo, ištraukė naują rudo popieriaus aplanką ir etiketėje juodu žymekliu didžiosiomis spausdintinėmis raidėmis užrašė mano pavardę. Padė-

jo aplanką ant stalo šalia senos mano bylos, ant kurios buvo matyti dr. Hendriksono kavos puodelio palikti ratilai.

– Visą savaitgalį praleidau vartydama dr. Hendriksono bylas, – pasakė psichologė. – Tarp mūsų kalbant, nuo jo rašysenos man prasideda migrena, todėl perrašinėju visus jo popierius. Nustebau pamačiusi, kad pastaboms žymėtis jis nesinaudojo kompiuteriu. Kas šiame amžiuje rašo ranka?

Ji atsilošė sukamojoje kėdėje, sukryžiuo kojas ir mandagiai nusišypsojo.

– Taigi. Papasakok man apie susitikimus su dr. Hendriksonu. Vos pajėgiu iššifruoti jo užrašus. Regis, jūs abu aptarinėdavote, kaip jau teisi, kai mama gavo naują darbą.

– Ne toks jis ir naujas. Mama dirba jau visus metus.

– Anksčiau ji būdavo namie, tiesa? O kai tavo tėtis mirė, mamai tenka plušėti kiaurą dieną. – Ji paskersakiavo į popieriaus lapą mano byloje. – Tavo mama dirba aukcionų bendrovėje, ar ne? Regis, ji koordinuoja nekilnojamojo turto aukcionus visoje pakrantėje. – Psichologė pažvelgė į mane pro akinių viršų. – Ji mažai būna namie.

– Mes norėjome likti savo kaimiškame name, – paaiškinau beveik teisindamasi. – Jei mama būtų pasirinkusi darbą čia, nebūtume išgalėjusios mokėti hipotekos.

Man ne itin patiko susitikimai su dr. Hendriksonu, o dabar užpykau, kad jis išėjo į pensiją ir paliko mane su panele Grin. Ėmiau ją perprasti, o ji, rodos, per daug domėjosi smulkmenomis. Pajuto norą pasiknaisioti tamsiuose mano gyvenimo užkaboriuose.

– Taip, tačiau būdama visiškai viena kaimiškame name turėtum jaustis labai vieniša.

– Mes turime namų šeimininkę, ji būna su manim kiekvieną popietę iki devintos ar dešimos vakaro.

– Tačiau namų šeimininkė ne tas pat kas mama.

Įsispoksojau į duris. Net nemėginau to slėpti.

– Ar turi geriausią draugę? Vaikiną? Ką nors, su kuo galėtum pasikalbėti, kai jūsų namų šeimininkė būna ne visai... ta pašnekovė?

Ji pamurdė puodelyje arbatos pakutį, paskui gurkštelėjo.

– Turiu geriausią draugę. – Nutariau jai pasakoti kaip įmanoma mažiau. Kuo mažiau kalbėsiu, tuo trumpesnis bus susitikimas. Kuo greičiau jis baigsis, tuo greičiau aplankysiu Vi.

Psichologė kilstelėjo antakius.

– O vaikiną?

– Ne.

– Esi patraukli mergina. Spėju, kad priešingos lyties atstovai turėtų tavimi domėtis.

– Štai kas, – tariau kaip įmanydama kantriau. – Tikrai esu dėkinga, kad mėginate man padėti, tačiau lygiai apie tą patį kalbėjomės su dr. Hendriksonu prieš metus, kai mirė mano tėvas. Nenorėčiau prisiminti skaudžių dalykų. Tai tarsi išgyventi viską iš naujo. Taip, tai buvo tragiška ir siaubinga, ir aš dėl to kasdien kankinuosi, bet iš tiesų labiausiai noriu judėti pirmyn.

Ant sienos kabančio laikrodžio tiksėjimas atitolino mus vieną nuo kitos.

– Ką gi, – galiausiai tarė panelė Grin dirbtinai nusišypsojusi. – Man labai naudinga žinoti tavo požiūrį, Nora. Kaip tik tai aš ir mėginau suprasti. Parašysiu pastabą apie tavo jausmus asmens byloje. Ar nori dar apie ką nors pakalbėti?

– Ne.

Nusišypsojau, kad tai patvirtinčiau. Tikrai, man viskas gerai.

Psichologė pavartė dar kelis mano asmens bylos lapus. Nė nenučiuokiau, kokius pastebėjimus ten įamžino dr. Hendriksonas, ir nenorėjau ilgiau laukti, kad sužinočiau.

Pakėliau nuo grindų kuprinę ir pasislinkau ant fotelio krašto.

– Nenoriu staiga nutraukti mūsų pokalbio, bet ketvirtą valandą turiu būti kitoje vietoje.

– Štai kaip?

Neturėjau jokio noro su panele Grin aptarinėti, kas nutiko Vi.

– Turiu bibliotekoje pastudijuoti literatūrą, – pamelavau.

– Kokio dalyko?

– Biologijos, – pasakiau, kas toptelėjo į galvą.

– Kaip tau sekasi mokytis? Ar nekyla kokių nors rūpesčių?

– Ne.

Ji pvertė dar kelis asmens bylos lapus.

– Puikūs pažymiai, – pagyrė psychologė. – Čia rašoma, kad padedi mokytis savo biologijos partneriui Lopui Kiprianui.

Panelė Grin pakėlė akis, matyt, norėdama įsitikinti.

Nustebau, jog mano pagalba mokantis tokia svarbi, kad net mokyklos psichologo įrašoma į bylą.

– Kol kas mums nepavyko susitikti. Nesutampa dienotvarkė.

Gūžtelėjau pečiais tarsi sakydama: „Nieko negaliu padaryti.“

Ji iškratė mano bylą ant stalo, tvarkingai sustūmė palaidus lapus į krūvelę, paskui įdėjo į naują aplanką, kurio pavadinimą buvo užrašiusi ranka.

– Noriu tave perspėti, jog ketinu pasikalbėti su ponu Makonauviu ir aptarti tam tikrus tavo pagalbos mokantis aspektus. Noriu, kad susitikinėtumėte čia, mokykloje, prižiūrint mokytojui ar kitam darbuotojui. Nenoriu, kad padėtum Lopui mokytis ne mokykloje. Ir ypač nenoriu, kad susitikinėtumėte vieni.

Mano nugara perbėgo šiurpulys.

– Kodėl?

– Negaliu to aptarinėti.

Tegalėjau sugalvoti vieną priežastį, dėl kurios psychologė nenorėjo, kad likčiau akis į akį su Lopu, – jis pavojingas. „Mano praeitis gali tave išgąsdinti“, – pasakė jis ant „Arkangelo“ įlaipinimo platformos.

– Ačiū už sugaištą laiką. Daugiau tavęs nelaikau, – pasakė panelė Grin.

Ji nužingsniavo prie durų ir lieкну klubu plačiai jas atvėrė. Atsi-
sveikindama nusišypsojo, bet šypsena atrodė atsaini.

Išėjusi iš panelės Grin kabineto, paskambinau į ligoninę. Išoperuota Vi vis dar gulėjo reanimacijos skyriuje, iki septynių vakaro jos lankyti nebuvo leidžiama. Pažvelgiau į telefono laikrodį. Trys valandos. Moksleivių automobilių stovėjimo aikštelėje susiradau fiatą ir įsėdau vildamasi, kad laikas, praleistas bibliotekoje atliekant namų darbus, atitrauks mintis nuo laukimo.

Krapštydamasi nepastebėjau, kad sieninio laikrodžio rodyklės slenka vakarop. Bibliotekos tyloje garsiai suurzgė mano skrandis, o mintys nuklydo prie užkandžių automato.

Paskutinį namų darbą galėjau atlikti ir vėliau, bet vienam projektui užbaigti reikėjo bibliotekos šaltinių. Namie turėjau kokybišką IBM kompiuterį, kuris telefono linija prijungtas prie interneto, todėl paprastai vengdavau nereikalingo šurmilio ir ginčų naudojantis bibliotekos kompiuteriais. Iki devintos vakaro *eZine* redaktoriui turėjau pateikti „Otelo“ spektaklio recenziją ir pasižadėjau pulti medžioti maisto, kai tik baigsiu recenziją.

Susikrovusi mantą nuėjau prie liftų. Kabinoje paspaudžiau durų uždarymo mygtuką, bet nenurodžiau aukšto. Išsitraukiau mobilųjį ir paskambinau į ligoninę.

– Labas, – pasisveikinau su slaugytoja. – Mano draugė po operacijos guli reanimacijos skyriuje, o kai šiandien po pietų teiravausi, man buvo pasakyta, kad šįvakar ją perkels į palatą. Jos vardas Vi Skai.

Kurį laiką buvo girdėti tik kompiuterio klavišų kaukšėjimas.

– Regis, po valandos ją perkels į vienvietę palatą.

– Kada baigiasi lankymo laikas?

– Aštuntą.

– Ačiū.

Išjungiau telefoną ir paspaudžiau trečio aukšto mygtuką. Liftas ėmė kilti aukštyn.

Trečiame aukšte patraukiau į periodikos archyvą, vildamasi, kad perskaičius kelias vietinių laikraščių spektaklių recenzijas, mane aplankys mūza.

– Atleiskite, – kreipiausi į bibliotekininkę, aptarnaujančią skaitytojus. – Mėginu rasti kelis laikraščio *Portland Press Herald* praėjusių metų numerius. Konkrečiai tuos, kuriuose pateikiama teatro spektaklių apžvalga.

– Nelaikome tokių naujų leidinių, – atsakė bibliotekininkė, – tačiau paieškojusi internete *Portland Press Herald* tinklalapyje rasite archyvą. Eikite tiesiai koridoriumi ir kairėje pamatysite periodikos skaityklą.

Skaitykloje užsiregistravau prie kompiuterio. Jau ketinau kibti į užduotį, kai šovė netikėta mintis. Negalėjau patikėti, kad ji nedingtelėjo anksčiau. Įsitikinusi, kad niekas nežiūri per petį, įėjau į *Google* paieškos sistemą ir įvedžiau „Lopas Kiprianas“. Galbūt rasiu straipsnį, kuris nušvies jo praeitį. O gal Lopas turi savo tinklaraštį?

Paieškos rezultatais nusivyliau. Nei įrašų socialiniuose tinkluose *Facebook* ar *MySpace*, nei tinklaraščio. Tarsi vaikas apskritai neegzistuojęs.

– Papasakok apie save, Lopai, – sumurmėjau. – Kas tu iš tiesų?

Per pusvalandį perskaičiau kelias recenzijas ir apžilpau. Išplėčiau paiešką internete įtraukdama į ją visus Meino valstijos laikraščius. Ekrane pasirodė nuoroda į Kinghorno parengiamosios mokyklos laikraštį. Praėjo kelios sekundės, kol susiejau šią informaciją su žinomu vardu. Juk Eliotas persikėlė iš Kinghorno parengiamosios! Kilo užgaida patikrinti šią nuorodą. Jei mokykla yra tokia elitinė, kaip tvirtino Eliotas, galbūt ji leidžia rimtą laikraštį.

Spragtelėjau pele nuorodą, ėmiau peržiūrinėti archyvo puslapį ir atsitiktinai pasirinkau šių metų kovo 21-osios numerį. Netrukus išvydau antraštę:

MOKINYS APKLAUSTAS KINGHORNO PARENGIAMOJOJE ĮVYKDYTOS ŽMOGŽUDYSTĖS BYLOJE

Prisitraukiau kėdę arčiau, sugundyta minties paskaityti šį tą įdomesnio nei spektaklių recenzijos.

Šešiolikmetis Kinghorno parengiamosios mokyklos moksleivis, kurį policija apklausė tirdama bylą, išgarsėjusią kaip „Kinghorno pakaruoklė“, buvo paleistas nepateikus kaltinimų. Kai miškingoje Kinghorno parengiamosios mokyklos teritorijoje buvo rastas kybantis ant medžio aštuoniolikmetės Kjirsten Halverson lavonas, policija apklausė dešimtoką Eliotą Saundersą, kurį žmonės matė su auka tą vakarą, kai ši žuvo.

Mano smegenys lėtai virškino informaciją. Eliotas buvo apklaustas žmogžudystės byloje?

Halverson dirbo padavėja „Aklojo Džo“ bare. Policija patvirtino, kad šeštadienį, vėlai vakare, liudytojai matė Halverson ir Saundersą kartu einančius per mokyklos teritoriją. Halverson lavonas rastas sekmadienio rytą, o Saundersą policija paleido pirmadienį po pietų, kai merginos bute buvo aptiktas savižudės raštelis.

– Radai ką įdomaus?

Išgirdusi už nugaros Elioto balsą, pašokau. Atsigręžusi išvydau jį atsirėmusį į durų staktą. Jis buvo prisimerkęs, lūpos sučiauptos. Kūnu perėjo keistas šaltis.

Pasislinkau su kėde į dešinę, kad užstočiau monitorių.

– Aš... aš tiesiog baigiu namų darbą. O tu ką čia veiki? Negirdėjau, kaip įėjai. Ar seniai čia stovi?

Spiegiu taip, kad aidėjo visa skaitykla.

Eliotas pasitraukė nuo staktos ir įėjo vidun. Grabaliojau monitoriaus išjungimo mygtuką.

– Mėginu sužadinti įkvėpimą, – aiškinau. – Šįvakar turiu atiduoti redaktoriui spektaklio recenziją.

Kalbėjau per greitai. *Kur tas mygtukas?*

Eliotas pažvelgė man per petį.

– Spektaklio recenziją?

Pagaliau užčiuopiau mygtuką ir išgirdau, kaip monitorius spragtelėjęs užgeso.

– Atleisk, ką, sakei, čia veiki?

– Ėjau pro šalį ir pamačiau tave. Ar kas atsitiko? Atrodai... sudirgusi.

– Na... per mažas cukraus kiekis kraujyje. – Suėmiau popierius, susirinkau ir sugrūdau į kuprinę. – Nuo pietų nieko nevalgiau.

Eliotas apžergė kėdę ir privažiavo prie manęs. Sėdėjo atbulomis ir pasilenkė arčiau, įsibraudamas į mano asmeninę erdvę.

– Gal aš tau galiu padėti parašyti recenziją?

Atšlijau.

– Nieko sau. Tu tikrai labai malonus, bet šiandien man pakaks. Turiu užkąsti. Pats laikas daryti pertrauką.

– Leisk pavaišinti tave vakariene, – pasiūlė Eliotas. – Ar čia už kampo yra valgykla?

– Ačiū. Bet manęs laukia mama. Jos nebuvo visą savaitę, o šįvakar grįžta.

Pakilau ir norėjau jį apeiti. Vaikinas išsitraukė mobilųjį ir bakstelėjo man tiesiai į bambą.

– Paskambink jai.

Nudelbiau akis ir stengiausi sugalvoti, kaip išsisukti.

– Man neleidžiama grįžti vėlai tomis dienomis, kai rytą reikia į mokyklą.

– Pamelaok, Nora. Pasakyk, kad baigti namų darbus užtruks ilgiau, nei tikėjaisi. Pasakyk, kad dar valandą praleisi bibliotekoje. Mama nesužinos.

Elioto balse išgirdau naują gaidelę. Jo žydros akys netikėtai suspindo šaltai, o kietai sučiauptos lūpos susiaurėjo.

– Mamai nepatinka, kai laiką leidžiu su vaikinu, kurio ji nepažįsta, – nepasidaviau.

Eliotas nusišypsojo ledine šypsena.

– Abu žinome, kad nelabai stropiai laikaisi mamos nustatytų taisyklių, nes šeštadienio vakarą buvai su manimi Delfuose.

Užsimečiau kuprinę ant peties ir tampiau diržą. Nepratariau nė žodžio. Prasibroviau pro Eliotą ir išskubėjau iš skaityklos suvokdama, kad jei Eliotas įjungs monitorių, pamatys straipsnį. Tačiau nieko negalėjau padaryti.

Eidama prie aptarnavimo stalelio dirstelėjau per petį. Pro veidrodinius langus mačiau, kad skaitykla tuščia. Nupėdinau prie kompiuterio akylai dairydamosi, ar nematyti Elioto. Įjungiau kompiuterį; ekrane išvydau straipsnį apie žmogžudystės tyrimą. Atsispausdinau, įsidėjau į segtuvą, išjungiau kompiuterį ir pasileidau prie durų.

12

SKYRIUS

K IŠENĖJE SUSKAMBO MOBILUSIS. Įsitikinusi, kad į mane nešnairuoja bibliotekininkė, atsiliepiu:
– Mama?

– Turiu gerą žinią, – pasigyrė ji. – Aukcionas baigėsi. Iškeliauvu valanda anksčiau, nei planavau, taigi netrukus būsiu namie. Kur tu?

– Sveika! Nesitikėjau, kad grįši anksčiau. Tik dabar einu iš bibliotekos. Kaip sekėsi Niujorko valstijos šiaurėje?

– Niujorko valstijos šiaurėje... užtrukau labai ilgai, – nusijuokė ji, tačiau mamos balsas atrodė pavargęs. – Nekantrauju tave pamatyti.

Akimis ieškojau laikrodžio. Pakeliui į namus norėjau ligoninėje aplankyti Vi.

– Mama, – pasakiau, – turiu aplankyti Vi. Todėl galiu truputį pavėluoti. Prižadu paskubėti.

– Žinoma. – Mamos balse išgirdau vos juntamą nusivylimą. – Labai džiaugiuosi, kad tu sveika. Nedovanočiau sau, jei tau kas nors atsitiktų. Ypač kai tavo tėtis... – Ji nutilo. – Tiesiog džiaugiuosi, kad abi esame saugios. Perduok Vi mano linkėjimus. Greitai pasimatysime. Glaudžiu ir bučiuoju.

– Myliu tave, mama.

Koldvoterio regioninis medicinos centras – trijų aukštų raudonų plytų pastatas su dengtu šaligatviu, vedančiu prie pagrindinio įėjimo. Įėjau pro sukamąsias stiklines duris ir stabtelėjau prie informacijos langelio pasiteirauti apie Vi. Sužinojau, kad prieš pusvalandį ji perkelta į palatą, o lankymo laikas baigiasi po penkiolikos minučių. Liftu pasikėliau į reikiamą aukštą.

Priėjusi 207-ą palatą, stumtelėjau duris.

– Vi?

Susitvardžiau, perėjau mažą prieškambarį ir išvydau Vi, atsilošusią lovoje ir pasidėjusią ant krūtinės sugipsuotą ranką.

– Sveika! – tariau pamačiusi, kad draugė nemiega.

Vi palaimingai atsiduso.

– Man labai patinka narkozė. Tikrai. Ji nuostabi. Net geriau už „Enzo“ kapučino. Ei, tai rimuojasi. „Enzo“ kapučino. Tai ženklas. Man lemta tapti poete. Nori išgirsti dar vieną eilėraštį? Man gerai sekasi improvizuoti.

– Na...

Į palatą įslinko slaugytoja ir ėmė krapštytis su lašine.

– Ar gerai jautiesi? – paklausė ji mano draugės.

– Pamiršk poeziją, – kreipėsi į mane Vi. – Man lemta būti komike.

Tuk tuk.

– Ką? – nustebau.

Slaugytoja išpūtė akis.

– Kas ten?

– Pupk, – atsakė Vi.

– Koks pupk?

– Pupk rankšluostį, eisime į paplūdimį.

– Gal jai reikėtų duoti mažiau nuskausminamųjų? – paklausiau slaugytojos.

– Per vėlu. Ką tik sulašinau dar vieną dozę. Pamatysi, kokia ji bus po dešimties minučių.

Slaugytoja iššliūkino pro duris.

– Na? – paklausiau Vi. – Kokia diagnozė?

– Mano gydytojas yra lašiniuota subinė. Labai primena Umpą Lumpą. Nežiūrėk į mane taip rūščiai. Kai jis čia buvo užėjęs paskutinį kartą, ėmė šokti išsigandusių viščiukų šokį. Ir jis amžiais valgo šokoladą. Daugiausia šokoladinius žvėrelius. Žinai, tokius kaip šokoladiniai zuikiai, kuriuos parduoda per Velykas. Tokį Umpa Lumpa valgė vakarienės. Per pietus sukirto šokoladinį ančiuką užsigerdamas geltonu sisiuku.

– Turėjau galvoje diagnozę... – Parodžiau į draugę „puošiančią“ medicinos įrangą.

– Ak, tai. Sulaužyta ranka, smegenų sukrėtimas ir įvairiausi įpjovimai, įdrėskimai bei sumušimai. Laimė, mano refleksai geri, ir aš spėjau greitai atšokti, kitaip būčiau buvusi sunkiai sužalota. Jei kalbėsime apie refleksus, esu kaip katė. Esu moteris katė. Nepažeidžiama. Tik dėl lietaus jam pavyko mane nutverti. Katėms nepatinka vanduo. Jis mus silpnina. Vanduo – tai mūsų kriptonitas.

– Labai apgailestauju, – nuoširdžiai pasakiau Vi. – Tai aš turėjau atsidurti ligoninėje.

– Ir gauti narkozę? Aha. Jokiu būdu.

– Ar policija aptiko kokių nors pėdsakų? – paklausiau.

– *Nada, zilč*, jokių.

– Ir jokių liudytojų?

– Mes buvome kapinėse pliaupiant lietui, – priminė Vi. – Dauguma normalių žmonių sėdėjo namie.

Ji teisi. Dauguma normalių žmonių sėdėjo namie. Žinoma, mes su Vi... ir paslaptinga mergina, kuri ją sekė išėjus iš *Victoria's Secret*, vaikštinėjome mieste.

– Kaip tave užpuolė? – paklausiau.

– Ėjau į kapines, kaip buvome sutarusios, ir staiga išgirdau artėjančius žingsnius, – pasakojo Vi. – Atsigręžusi nespėjau ir atsitokėti. Blykstelėjo pistoletas, ir tas vyrukas šoko ant manęs. Kaip jau sakiau policijai, mano smegenys transliavo ne: „Įsidėmėk jo bruožus“, o „O šventas cirke, mane tuoj ištaškys!“ Jis sumaurojo, kelis kartus trenkė pistoletu, čiupo rankinę ir pabėgo.

Visiškai suglumau.

– Palauk. Tai buvo vyrukas? Ar matei jo veidą?

– Žinoma, vyrukas. Akys tamsios... kaip anglys. Daugiau nieko nemačiau. Jis buvo užsidėjęs slidininko kaukę.

Išgirdus žodžius „slidininko kaukė“, širdis ėmė tankiau plakti. Tai tas pats vyrukas, kuris iššoko priešais neoną, neabejojau. Vadinasi, jis – ne mano vaizduotės padarinys. Vi tai patvirtino. Taip pat prisimenu, kaip išnyko visos susidūrimo žymės. Galbūt ir jos nebuvo tik mano vaizduotės vaisius. Šis vyrukas, kad ir kas jis būtų, yra tikras. Ir trinasi netoliese. Tačiau jei neonas *tikrai* buvo apgadintas, kas iš tiesų įvyko tą vakarą? Gal mano rega arba atmintis kažkaip... buvo paveikti?

Į galvą plūdo daugybė kitų klausimų. Ko jis norėjo šįkart? Ar jis susijęs su mergina prie *Victoria's Secret*? Ar jis iš anksto žinojo, kad eisiu į parduotuves prie molo? Jis buvo užsimaukšlinęs slidininko kaukę, vadinasi, užpuolimą planavo, ir iš anksto žinojo, kur būsiu. Ir nenorėjo, kad atpažinčiau jo veidą.

– Kam sakei, kad eisime apsipirkti? – staiga paklausiau Vi.

Ji pasikišo po sprandū pagalvę, kad būtų patogiau.

– Mamai.

– Tik jai? Niekam daugiau?

– Galėjau užsiminti Eliotui.

Man gyslose sustingo kraujas.

– Tu išpliuurpei Eliotui?

– Kas čia nuostabaus?

– Turiu tau šį tą pasakyti, – rimtai tariau. – Atmeni tą vakarą, kai neonu važiauvau namo ir partrenkiau elnią?

– Taip, – atsakė draugė suraukdama kaktą.

– Ten buvo ne elnias, o vyrukas. Vyrukas slidininko kauke.

– Nutilk, – sušnibždėjo Vi. – Negi manai, kad šis užpuolimas buvo neatsitiktinis? Kad tas vyrukas ko nors iš manęs nori? Ne, palauk. Jis kažko nori iš tavęs. Aš vilkėjau tavo švarkelį. Jis manė, kad aš – tai *tu*.

Mano kūnas pasidarė tarsi medinis.

Truputį patylėjusi draugė pridūrė:

– Ar esi tikra, kad nepasakei Lopui, jog ketiname apsipirkti? Pagalvojusi prisimenu, kad vyrukas buvo sudėtas kaip Lopas. Aukšto-
kas. Lieknokas. Stiprokas. Jei tai būtų ne užpuolimas, seksualokas.

– Lopo akys nėra anglių juodumo, – paprieštaravau, tačiau susigėdusi prisiminiau, kad iš *tiesų* pasakiau jam, jog rengiamės eiti į parduotuves.

Mintyse perstūmiau kelias dėlionės detales. Jei Lopas užpuolė Vi, turėjo matyti, kaip ji išeina iš parduotuvės vilkėdama mano švarkelį, ir palaikė ją manimi. Kai suprato sekąs paskui ne tą merginą, iš pykčio smogė Vi pistoletu ir dingo. Tačiau bėda ta, jog nepajėgiau patikėti, kad Lopas galėtų taip žiauriai užpulti Vi. Tik ne jis. Be to, jis visą naktį linksminosi pakrantės vakarėlyje.

– Ar užpuolikas tau nepriminė Elioto? – paklausiau.

Stebėjau, kaip Vi reaguos į šį klausimą. Kad ir kokių vaistų jai buvo duota, regis, jie sulėtino draugės mąstymą, ir aš beveik girdėjau, kaip sukasi jos smegenų pavaros.

– Jis buvo maždaug dešimčia kilogramų lengvesnis ir dešimčia centimetrų aukštesnis nei Eliotas.

– Tai mano kaltė, – priekaištavau sau. – Kam leidau tau išeiti iš parduotuvės apsivilkus mano švarkelį.

– Žinau, kad nenori to girdėti, – tarė Vi, ji, regis, kovojo su vaistų sukeltu žiovuliu. – Tačiau kuo daugiau apie tai galvoju, tuo daugiau randu panašumų tarp Lopo ir užpuoliko. Toks pat kūno sudėjimas. Toks pat ilgų kojų žingsnis. Labai blogai, kad jo asmens byla tuščia. Reikia sužinoti jo adresą. Turime ištirti rajoną, kuriame jis gyvena. Prišnekinti patiklį senutę kaimynę, kad leistų savo lange įtaisyti interneto kamerą, ir galėtume stebėti Lopo namą, juk tas vaikinaišas įtartinas.

– Tu tikrai manai, kad Lopas galėjo tai padaryti? – vis dar neįtikinta paklausiau.

Vi pakramtė lūpą.

– Turbūt ką nors slepia. Svarbaus.

Dėl to nesiginčijau.

Vi pasimuistė.

– Dilgčioja visas kūnas. Taip malonu.

– Neturime jo adreso, – pasakiau, – bet žinome, kur Lopas dirba.

– Ar galvoji tą patį? – paklausė Vi. Jos akys, nors ir veikiamos migdomųjų, sušvito.

– Remdamasi patyrimu, tikiuosi, kad ne.

– Mudvi turime lavinti seklių įgūdžius, – pareiškė draugė. – Jei jų nenaudos, prarasi – taip sako Treneris. Reikia prisikasti prie Lopo praeities. Ei, kertu lažybų, kad Treneris mums net duotų papildomų kreditų, jei pateiktume jam filmuotą medžiagą.

Dėl to labai abejoju. Be to, jei dalyvaus Vi, šis sekimas gali pakrypti neteisėta linkme. Ką jau kalbėti, kad ši veikla neturi nieko bendra su biologija. Nė iš tolo.

Blanki šypsena, kurią sukėlė Vi žodžiai, išblėso. Būtų buvę daug smagiau nesutirštinti spalvų, bet iš tiesų buvau išsigandusi. Vyrukas su slidininko kauke tikriausiai rezga kitą užpuolimą. Gal ir logiška manyti, kad Lopas galėjo žinoti, kas čia vyksta. Vyrukas su slidininko kauke iššoko priešais neoną kitą dieną po to, kai Lopas buvo pasodintas greta per biologiją. Gal tai ir nebuvo atsitiktinis sutapimas.

Kaip tik tuo metu pro duris įkišo galvą slaugytoja.

– Jau aštuonios, – tarė ji man baksnodama į laikrodį. – Lankymo valandos baigėsi.

– Tuoj išeinu, – pažadėjau.

Kai tik slaugytojos žingsniai nutolo, uždariau Vi palatos duris. Norėjau, kad niekas negirdėtų, jog Eliotas įsipainiojęs į žmogžudystės bylą. Tačiau grįžusi prie Vi, pamačiau, kad vaistai jau veikia.

– Štai ateina, – apimta palaimos kalbėjo Vi. – Vaistų antplūdis... jau netrukus... šilumos banga... lik sveikas, pone Skausme...

– Vi...

– Tuk tuk.

– Tai tikrai svarbu.

– Tuk tuk.

– Noriu šį tą pasakyti apie Eliotą.

– Tuk tuuuk, – dainingai nutęsė draugė.

Atsidusau.

– Kas ten?

– Anas.

– Kas anas?

– Tas anas, kažkas verkia, bet ne aš! – Ji prapliupo isteriškai kvatotis.

Supratusi, kad nėra prasmės vargti, pasakiau:

– Paskambink man rytoj, kai išrašys. – Atsisegiau kuprinę. – Atnešiau tavo namų darbą. Kur jį padėti?

Vi parodė į šiukšlių dėžę.

– Štai ten bus gerai.

Įvariau fiatą į garažą ir įsidėjau į kišenę raktelius. Važiuojant namo danguje nebuvo matyti žvaigždžių, tad nenuostabu, kad ėmė lynoti. TimpTELėjusi garažo duris nuleidau iki žemės ir užrakinau. Įėjau į virtuvę. Viršuje degė šviesa. Netrukus mama tekina nusileido laiptais ir apkabino mane.

Mamos plaukai tamsūs ir banguoti, akys žalios. Ji pora centimetrų žemesnė už mane, tačiau mūsų sudėjimas toks pat. Ji visada kvepia Ralfo Loreno kvepalais *Love*.

– Džiaugiuosi, kad esi saugi, – tarė ji tvirtai spausdama mane prie savęs.

„Saugoka“, – dingtelėjo.

13

SKYRIUS

KITA VAKARĄ, SEPTINTĄ, „Pasienio“ automobilių aikštelė buvo užgrūsta. Beveik valandą maldavusios, mes su Vi galiausiai įtikinome jos tėvus, kad turime atšvęsti pirmą draugės vakarą išėjus iš ligoninės valgydamos *chiles rellenos* ir gerdamos žemuogių kokteilį. Bent jau taip tvirtinome. Tačiau iš tiesų turėjome slaptų užmačių.

Įgrūdau neoną į siaurą tarpą ir išjungiau variklį.

– Ei, – nusistebėjo Vi, kai paduodama raktelius pirštais brūkštelėjau jai per pirštus. – Ar labiau prakaituoti negali?

– Nervinuosi.

– Tai bent naujiena.

Vogčiomis dirstelėjau į duris.

– Žinau, ką tu sumanei, – pasakė draugė ir patempė lūpą. – Ne.

Jokiu būdu ne.

– Nežinai, ką galvoju, – paprieštaravau.

Vi sugriebė mano ranką.

– Kaipgi.

– Nesiruošiau sprukti, – ginčijausi. – Tikrai.

– Melagė.

Antradieniais Lopas nedirbo, ir Vi įsikalė į galvą, kad tai puiki proga ištardyti jo bendradarbius. Įsivaizdavau, kaip grakščiai prieinu prie baro, koketiškai, kaip Marsė Milar, pažvelgiu į barmeną ir sklandžiai pakeičiu pokalbio temą pradėdama klausinėti apie Lopą. Man reikia sužinoti jo namų adresą. Ar Lopas anksčiau buvo teistas? Gal tarp jo ir vyruko su slidininko kauke esama kokio nors ryšio? Privalau išsiaiškinti, kodėl mano gyvenime atsirado kaukėtas vyrukas ir paslaptinga mergina.

Dirstelėjusi į rankinę, dar kartą įsitikinau, kad turiu kvotos klausimų sąrašą. Vienoje lapo pusėje buvo surašyti klausimai apie asmeninį Lopo gyvenimą, kitoje – koketiški paraginimai. Dėl visa pikta.

– Ei, kas tai? – nusistebėjo Vi.

– Nieko, – atsakiau sulankstydama lapą.

Vi pamėgino išplėšti sąrašą, bet aš buvau vikresnė ir įgrūdau jį į rankinę.

– Pirma taisyklė, – mokė draugė, – flirtuojant negalima naudotis jokiais užrašais.

– Kiekviena taisyklė turi išimčių.

– Bet tu nesi ta išimtis!

Ji čiupo nuo galinės sėdynės du plastikinius parduotuvės „Nuo 7 iki 11“ maišelius ir išlipo iš automobilio. Paskui Vi sveikąja ranka per neono viršų švystelėjo maišelius man.

– Kas čia? – paklausiau gaudydama. Maišeliai buvo užrišti, todėl nemačiau, kas viduje, tačiau į plastiką buvo įsirežęs kažkoks smaigalys, tikriausiai batelio kulnas.

– Aštuntas su puse dydis, – tarė Vi. – Ryklio oda. Vaidinti lengviau, jei esi tinkamai apsirengusi.

– Nemoku vaikščioti su aukštakulniais!

– Gerai, kad kulnai nėra aukšti.

– Man jie atrodo aukšti, – pasakiau žiūrėdama į smaigalį.

– Nesiekia trylikos centimetrų. Kulnai, žemesni nei dešimt, nevadinami „aukštais“.

Nuostabu. Jei nenusisukšiu sprando, turėsiu žemintis mėgindama gundymais išpešti paslaptis iš Lopo bendradarbių.

– Štai kas, – dėstė Vi, kol mudvi žirgliojome šaligatviu prie pagrindinių durų. – Aš pakviečiau dar porą žmonių. Kuo daugiau, tuo smagiau, tiesa?

– Ką pakvieteit? – paklausiau jausdama bloga lemiančius dilgčiojimus paširdžiuose.

– Džulį ir Eliotą.

Man nespėjus pasipiktinti nevykusiu sumanymu, Vi išpyškino:

– Prisipažinsiu: aš, galima sakyti, susitikinėjau su Džuliu. Slapta.

– Ką?

– Kad būtum mačiusi jo namą! Net Briuso Veino namai negalėtų su juo lygintis. Jo tėvai arba Pietų Amerikos narkobaronai, arba paveldėjo didelius pinigus iš senolių. Su jais dar nesusipažinau, todėl negaliu pasakyti.

Netekau amo. Žiopčiojau, tačiau neišspaudžiau nė garso.

– Ar seniai? – galiausiai išsunkiau.

– Netrukus po to lemtingo ryto „Enzo“ kavinėje.

– Lemtingo? Vi, tu net nenutuoki...

– Tikiuosi, jie atvažiavo anksčiau ir užsakė staliuką, – tarė Vi ir ištempusi kaklą apžiūrinėjo prie durų susispietusių minią. – Nenoriu laukti. Po dviejų minučių tikrai mirsiu iš bado.

Čiupau draugę už alkūnės ir nutempiau į šalį.

– Turiu tau šį tą pasakyti...

– Žinau, žinau, – nutraukė ji. – Manai, kad sekmadienį vakare mane galėjo užpulti Eliotas, nors tokia tikimybė menka. Ką gi, o aš manau, kad tu supainiojai Eliotą su Lopo. Šio vakaro žvalgybos duomenys patvirtins mano spėjimą. Patikėk, aš ne mažiau nei tu noriu sužinoti, kas mane užpuolė. Gal net labiau. Esu suinteresuota asmeniškai. Kol kas tau patariu: laikykitis atokiau nuo Lopo. Tiesiog atsargumo dėlei!

– Džiaugiuosi, kad viską apgalvojai, – įgėliau, – bet reikalas štai koks. Radau straipsnį...

Atsivėrė „Pasienio“ durys. Plūstelėjusi karščio banga atnešė žaliųjų citrinų ir kalendros aromata bei tradicinių meksikietišκών melodijų nuotrupas, sklindančias iš garsiakalbių.

– Maloniai prašom į „Pasienį“, – pasisveikino su mumis administratorė. – Šįvakar būsite dviese?

Už administratorės prieblandoje skendinčioje fojė stovėjo Eliotas. Mudu išvydome vienas kitą tuo pat metu. Eliotas nusišypsojo lūpomis, bet ne akimis.

– Damos, – kreipėsi jis eidamas prie mūsų ir trindamas rankas, – kaip visada atrodote nuostabiai.

Man pašiurpo oda.

– Kur tavo nusikaltimo bendrininkas? – paklausė dairydamosi Vi.

Palubėje kabėjo popieriniai žibintai, freska per dvi sienas vaizdavo Meksikos indėnų gyvenvietę. Laukiamieji suolai buvo pilnut pilnutėliai. Džulio niekur nematyti.

– Turiu blogą naujieną, – pasakė Eliotas. – Vaikinas susirgo. Teko pasitenkinti manimi.

– Susirgo? – paklausė Vi. – Kaip susirgo? Anoks čia pasiteisinimas?

– Susirgo, vadinasi, tuštinsi per abu galus.

Vi suraukė nosį.

– Per daug išsamus paaiškinimas.

Man vis dar buvo sunku patikėti, kad tarp Vi ir Džulio užsimezgė pažintis. Džulis atrodė paniurėlis, paniręs į savo mintis ir visiškai nesidomintis nei Vi, nei kuo nors kitu. Nė už ką nenorėjau, kad Vi atsidurtų viena Džulio draugijoje. Ne tik dėl to, kad jis nemalonus ar kad menkai jį pažįstu, bet todėl, kad Džulis artimas Elioto draugas.

Administratorė paėmė tris valgiaraščius ir nuvedė mus į kabiną, kuri buvo taip arti virtuvės, kad per sieną jaučiau kaitinant krosnių liepsnas. Kairėje buvo *salsos* baras. Dešinėje aprasojusios stiklinės durys vedė į vidaus kiemą. Poplino palaidinė jau prilipo man prie nugaros. Tačiau prakaitas mušė ne tiek nuo karščio, kiek nuo naujienos apie Vi ir Džulį.

– Ar tiks? – paklausė administratorė mostelėdama į kabiną.

– Puiki, – atsakė Eliotas nusimesdamas striukę. – Man čia labai patinka. Jei nesuprakaituosime nuo krosnies, tai iškaisime nuo maisto.

Administratorės lūpose nušvito šypsena.

– Vadinasi, jau esate čia buvęs. Ar galiu pasiūlyti traškučių ir mūsų naujausio padažo su aštriais žaliaisiais pipirais? Paties aštriausio?

– Mėgstu aštrius valgius, – pareiškė Eliotas.

Mačiau, kad vaikinai nori įsiteikti. Per gerai jį vertinau manydama, kad nėra toks niekingas kaip Marsė. Ypač dabar, kai žinojau, kad Eliotas slepia, jog yra įsipainiojęs į žmogžudystės bylą, o gal turi ir kitų paslapčių.

Administratorė dar kartą nužvelgė jį vertinamu žvilgsniu.

– Netrukus atnešiu traškučių ir padažo. Padavėja tuoj priims užsakymą.

Vi pirmoji klestelėjo į kabiną. Įsitaisiau greta jos, o Eliotas atsisėdo priešais mane. Mūsų akys susitiko, jo žvilgsnis rodėsi niūrus. Gal-

būt piktas. Gal net priešiškas. Spėlioju, ar Eliotas žino, kad skaičiau tą straipsnį.

– Tau tinka purpurinė spalva, – pagyrė Eliotas turėdamas galvoje šaliką, kurį nusirišau nuo kaklo ir užvyniojau ant rankinės dirželio. – Paryškina tavo akis.

Vi stuktelėjo man į koją. Ji tikrai vaikino žodžius palaikė komplimentu.

– Taigi, – kreipiausi į Eliotą dirbtinai šypsodamasi, – papasakok apie Kinghorno parengiamąją mokyklą.

– Taip, – pritarė Vi. – Ar ten yra slaptų draugijų? Na, kaip rodoma filmuose.

– Nieko ypatinga, – atsakė Eliotas. – Puiki mokykla. Štai ir viskas. – Jis permetė akimis valgiaraštį. – Ar kas nori užkandžių? Vaišinu.

– Jei mokykla tokia puiki, kodėl perėjai į kitą?

Mūsų žvilgsniai susidūrė, ir aš nenuleidau akių. Kilstelėjau ant akius mesdama iššūkį.

Elioto žandikauliai prieš nusišypsant sukrutėjo.

– Dėl merginų. Girdėjau, čia jos kur kas žavesnės. Gandai pasitvirtino.

Eliotas mirktelėjo, o mane nuo galvos iki kojų nukrėtė šiurpas.

– Kodėl Džulis neperėjo į mūsų mokyklą? – paklausė Vi. – Būtu me šaunusis ketvertukas, tik galingesnis. *Fenomenalusis* ketvertukas.

– Džulio tėvai pernelyg rūpinasi jo išsilavinimu. Žodis „lėbais“ netinkamas apibūdinti. Kaip Dievą myliu, Džulis bus geriausias. Jo neįmanoma sustabdyti. Na, prisipažįstu, man gerai sekasi mokytis. Geriau nei daugeliui. Bet niekas negali pralenkti Džulio. Jis mokslo dievukas.

Vi užsisvajojo.

– Dar nesusipažinau su jo tėvais, – tarė ji. – Abu kartus, kai buvau atvažiavusi pas Džulį, tėvai buvo arba išvykę iš miesto, arba dirbo.

– Jie labai daug dirba, – paaiškino Eliotas vėl nudelbdamas žvilgsnį į valgiaraštį, todėl nemačiau jo akių.

– Kur? – paklausiau.

Eliotas ilgai gėrė vandenį. Man pasirodė, jog tiesiog nori laimėti laiko, kad sukurptų atsakymą.

– Prekiauja deimantais. Jie daug laiko praleidžia Afrikoje ir Australijoje.

– Nežinojau, kad Australijoje klesti deimantų verslas, – pasakiau.

– Aš irgi, – pritarė Vi.

Tiesą sakant, beveik neabejojau, kad Australijoje nėra jokių deimantų. Ir tiek.

– Kodėl jie gyvena Meino valstijoje? – paklausiau. – Ne Afrikoje? Eliotas dar uoliau tyrinėjo valgiaraštį.

– Ką užsisakysite? Manau, *fachitas* didkepsniai turi būti skanūs.

– Jei Džulio tėvai prekiauja deimantais, kertu lažybų, gerai nusi-
mano, kaip parinkti sužadėtuvių žiedus, – pareiškė Vi. – Visada troš-
kau solitero*, nušlifuoto kaip smaragdas.

Spyriau Vi į blauzdą. Ji man smeigė šakute į šlaunį.

– Ai! – riktelėjau.

Padavėja paklausė:

– Ką gersite?

Eliotas pro valgiaraščio viršų pažvelgė iš pradžių į mane, paskui į Vi.

– Dietinės kolos, – užsakė Vi.

– Vandens su žaliosios citrinos skiltelėmis, – paprašiau aš.

Padavėja stulbinamai greitai atnešė gėrimus. Tai buvo ženklas pakilti nuo stalo ir vykdyti pirmą plano punktą. Kad nežiopsočiau, antrą kartą po stalu dūrė man į šlaunį.

– Vi, – iškošiau pro sukąstus dantis, – gal norėtum kartu nueiti į tualetą?

* Atskirai įstatyto stambaus brilianto.

Staiga man dingo noras vykdyti planą. Nenorėjau palikti Vi vienos su Eliotu, mėginau išsitempti į nuošalesnę vietą ir papasakoti, ką apie jį sužinojau. O paskui įtikinti draugę nebesusitikinėti su Džuliu.

– Kodėl tau nenuėjus vienai? – atšovė Vi. – Ko gero, šis *planas* būtų geresnis.

Ji galva mostelėjo baro link ir vien tik lūpomis ištarė: „Eik“, o po stalų baksnojo į blauzdą ragindama dingti.

– *Ketinau* eiti ten viena, bet tikrai norėčiau, kad eitum kartu.

– Kas jums, merginos? – paklausė Eliotas šypsodamasis mums abiem. – Galiu prisiekti, kad dar nesu sutikęs merginos, kuri į tualetą eitų viena. – Jis palinko ir tarsį sąmokslininkas išsiviepė. – Išduokit man šią paslaptį. Rimtai. Kiekvienai sumokėsiu po penkis dolerius. – Eliotas įkišo ranką į kišenę. – Dešimt, jei galėsiu eiti drauge ir pažiūrėti, koks tas svarbus reikalas.

Vi nusivaipė.

– Iškrypėlis. Nepamiršk šitų. – Ji įgrūdo man į rankas „Nuo 7 iki 11“ maišelius.

Eliotas nustebo.

– Šiuokšlės, – mįslingai paaiškino jam Vi. – Mūsų šiukšlių konteineris pilnas. Ruošiausi eiti, ir mama paprašė išmesti.

Greičiausiai Eliotas nepatikėjo, bet Vi, matyt, neėmė į galvą. Pakilau apsikrovusi maišais ir apimta juodos nevilties.

Tarp stalų išvingiavau į koridorių ir patraukiau į tualetą. Koridorius buvo išdažytas terakota, sienos papuoštos marakais*, šiaudinėmis skrybėlėmis ir medinėmis lėlėmis. Čia buvo dar karščiau, ir aš nusišluosčiau kaktą. Ketinau viską atlikti kuo greičiau. Grįžusi prie stalelio, pameluosiu, kad turiu važiuoti namo, ir kartu išsitempsiu Vi. Net jei ji prieštarau.

* Mušamaisiais instrumentais.

Moterų tualete dirstelėjusi į visas tris kabinas, įsitikinau, kad esu viena, užrakinau pagrindines duris ir ant spintelės išverčiau maišelių turinį: platininės spalvos peruką, raudoną pakeliančią krūtis liemenėlę, juodą aptemptą palaidinę, blizgučiais puoštą trumpą sijonėlį, rausvas tinklines kojines ir porą aštunto su puse dydžio ryklio odos batelių smailiais ir aukštais kulnais.

Liemenėlę, palaidinę ir kojines sugrūdau atgal. Nusitraukiau džinsus ir užsisėgiau trumpą sijonėlį. Sukišau plaukus po peruku ir pasidžiau lūpas, negana to, gausiai pasitėpiau spindinčiu blizgiu.

– Tu gali tai padaryti, – tariu savo atvaizdui ir užsukau blizgičiaupydama lūpas. – Gali parversti Marsę Milar. Sugundyti vyrus, kad išduotų paslaptis. Negi taip sunku?

Išsispyriau iš mokasinų, kuriais apsiavusi vairuoju automobilį, įgrūdau juos kartu su džinsais į maišelį, paskui pastūmiau po spintelę, kad nebūtų matyti.

– Be to, – pridūriau, – nieko baisaus, jei dėl žvalgybinių duomenų paaukosi šiek tiek išdidumo. Jei nori į šį reikalą pažvelgti patologiškai, gali net pasakyti, kad jei *negausi* atsakymų, gresia mirtis. Patinka tau tai ar ne, bet kažkas linki tau blogo.

Pamojavau ryklio odos bateliais sau priešais akis. Jie nebuvo patys šlykščiausi, kuriuos yra tekę matyti. Tiesą sakant, juos galėjai pavadinti *seksualiais*. „Namų“ herojė Koldvoteryje, Meino valstijoje. Apsiaviau batelius ir pasitreniravau vaikščioti – kelis kartus perėjau tualetą pirmyn ir atgal.

Netrukus įsitaisiau ant baro kėdės.

Barmenas mane nužvelgė.

– Šešiolika? – mėgino spėti jis. – Septyniolika?

Jis pats atrodė dešimčia metų už mane vyresnis; rudus plaukus buvo nusiskutęs, nes jau pradėję slinkti. Kairėje ausyje karojo didžiulis sidabrinis auskaras. Balti medvilniniai marškinėliai trumpomis rankovėmis ir *Levi's* džinsai. Gana išvaizdus... tačiau nežavus.

– Nesu nepilnametė, gerianti alkoholinius gėrimus, – aiškinau stengdamasi perrėkti muziką ir kitus lankytojus. – Laukiu draugo. Iš čia labai gerai matyti durys.

Iš rankinės išsitraukiau klausimų sąrašą ir slapta pakišau po druskine.

– Kas čia? – paklausė barmenas šluostydamasis rankas ir linktelėdamas į popiergalį.

Pastūmiau sąrašą giliau.

– Nieko, – atsakiau apsimitusi visiška naivuole.

Barmenas kilstelėjo antakį.

Nusprendžiau meluoti ir neraudonuoti.

– Tai... pirkinių sąrašas. Grįždama namo turiu mamai nupirkti maisto.

„Kodėl neįflirtuoji? – subariau save. – Kas nutiko Marsei Milar?“

Barmenas atidžiai ir vertinamai nuvėrė mane žvilgsniu. Nusprendžiau, kad įvertino teigiamai.

– Dirbu čia penkerius metus, todėl labai greitai išaiškinu melagius.

– Aš ne melagė, – atšoviau. – Gal prieš akimirką ir sumelavau, bet tik kartą. Vienas kartas dar nereiškia, kad esu melagė.

– Tu man panaši į reporterę, – pasakė barmenas.

– Dirbu mokyklos *eZine* tinklalapyje. – Už šiuos žodžius norėjau save papurtyti. Žmonės nepasitiki reporteriais. Dažniausiai žiūri į juos įtariai. – Bet šįvakar nedirbu, – pasitaisiau. – Šįvakar tik pramogos. Jokio darbo. Jokių slaptų ketinimų. Nieko.

Kiek patylėjusi nusprendžiau, kad reikia vykdyti užduotį. Atsikosėjau ir paklausiau:

– Ar „Pasienis“ noriai įdarbina moksleivius?

– Taip, pas mus jų daug ateina. Administratorės, stalų tvarkytojai ir panašiai.

– Tikrai? – apsimečiau nustebusi. – Gal ką nors pažįstu? Paminėk keletą vardų.

Barmenas pakėlė akis į lubas ir pasikasė barzdos šerius. Tuščias jo žvilgsnis pasitikėjimo man nekėlė. Ką jau kalbėti, kad laiko turėjau nedaug. Eliotas į Vi dietinę kolą gali įberti mirtinų nuodų.

– O kaip Lopas Kiprianas? – paklausiau. – Ar jis čia dirba?

– Lopas? Taip. Jis dirba. Porą vakarų per savaitę. Savaitgaliais.

– Ar jis dirbo sekmadienio vakarą?

Stengiausi nepasirodyti per daug smalsi, tačiau privalėjau sužinoti, ar Lopas galėjo būti prie molo. Jis sakė dalyvausiąs pakrantės vakarėlyje, bet gal persigalvojo. Jei kas nors patvirtintų, kad sekmadienio vakarą Lopas dirbo, tada Vi užpuolė ne jis.

– Sekmadienį? – Barmenas pasikasė barzdą. – Man visi vakarai vienodi. Paklausinėk administratorių. Kuri nors prisimins. Kai Lopas čia, jos visos kikena ir išskysta. – Vyrškis nusišypsojo, tarsi sulaukęs mano pritarimo.

– Gal matei darbo prašymą?

Ir žinai jo namų adresą.

– Tikrai *ne*.

– Klausiu tiesiog iš smalsumo. Ar būtų įmanoma čia įsidarbinti, jei esi baustas už sunkų nusikaltimą?

– Sunkų nusikaltimą? – Jis smagiai nusijuokė. – Juokauji.

– Na gerai, galbūt ne už nusikaltimą, o, tarkim, nusižengimą.

Barmenas delnais atsirėmė į stalą ir pasilenkė.

– Ne.

Jo balsas skambėjo kaip įžeisto žmogaus.

– Puiku. Tik norėjau pasitikslinti.

Pasimuisčiau ant kėdės ir pajutau, kaip prie vinilinio apmušalo limpa mano šlaunų oda. Aš suprakaitavau. Jei pirmoji taisyklė flirtuojant yra neturėti jokių sąrašų, tai dabar įsitikinau, kad antroji – neprakaituoti.

Dirstelėjau į sąrašą.

– Ar neteko girdėti, kad Lopui kada nors būtų buvęs taikomas laisvės apribojimas? Gal jis linkęs persekioti žmones? – Matyt, barmeniui padariau prastą įspūdį, tad nusprendžiau paskutinįkart pažerti visus klausimus, kol jis nenuvijo manęs nuo baro – arba nepaliepė išvaryti iš restorano už priekabiavimą ir įtartiną elgesį. – Ar jis turi draugę? – leptelėjau.

– Eik ir paklausk jo, – pasiūlė barmenas.

Sumirksėjau.

– Šįvakar jis nedirba.

Vyriškis plačiai išsišiepė ir mano širdis suspurdėjo.

– Juk šįvakar jis nedirba... tiesa? – šaižiai paklausiau. – Antradienis jam išėiginė!

– Dažniausiai, taip. Bet šiandien jis dirba už Bendžį, kurį išvežė į ligoninę. Trūko apendiksas.

– Nori pasakyti, kad Lopas yra *čia*? *Dabar*?

Žvilgtelėjau per petį nusmaukdama peruką, kad užsidengčiau iš profilio, kol dairausi Lopo.

– Ką tik grįžo į virtuvę.

Aš jau kabarojau nuo baro kėdės.

– Atrodo, palikau įjungtą automobilio variklį. Labai šauniai pasikalbėjom!

Kiek kojos neša nuskubėjau į tualetą.

Įėjusi vėl užrakinau duris, atsirėmiau į jas nugara, kelis kartus giliai įkvėpiau, tada nuėjau prie kriauklės ir apsišlaksčiau veidą. Lopas sužinuos, kad jį šnipinėju. Barmenas nepamirš mano spektaklio. Vienaip ar antraip, jaučiausi bjauriai pažeminta. Vis dėlto turėjau pripažinti, kad Lopas – tikras slapukas. Slapukams nepatinka, kai kas nors kaišioja nosį į jų gyvenimą. Ką darys Lopas sužinojęs, kad stebiu jį kaip pro didinamąjį stiklą?

Ko čia apskritai atvažiuavau? Juk širdyje neabejojau, kad Lopas – ne tas vaikas, kuris slėpėsi po slidininko kauke. Gal jis ir turi tamsių, keistų paslapčių, bet tikrai nepersekioja merginų paslėpęs veidą.

Atsukau čiaupą, o pakėlusį akis veidrodyje išvydau Lopą. Surikau ir atsigrėžiau.

Vaikinas nesišypsojo ir neatrodė itin patenkintas.

– Ką čia veiki? – aiktelėjau.

– Aš čia dirbu.

– Turiu galvoje *čia*. Gal nemoki skaityti? Ant durų parašyta...

– Imu galvoti, kad seki mane. Kaskart, kai tik atsigrėžiu, išvystu tave.

– Norėjau nusivesti Vi kur nors pasilinksminti, – paaiškinau. – Ji gulėjo ligoninėje. – Kalbėjau tarsi teisindamasi. Buvau tikra, kad dėl to atrodau dar kaltesnė. – Nesitikėjau tavęs čia sutikti. Šį vakarą neturėjai dirbti. Ką čia prasimanai? Tai *tu* išdygsti kaskart, kai *aš* atsigrėžiu.

Lopo žvilgsnis buvo skvarbus, grėsmingas, tiriamas. Jis vertino kiekvieną mano žodį, kiekvieną judesį.

– Gal paaiškinsi, kam tas neskoningas perukas? – paklausė.

Nusitraukiau peruką ir numečiau ant spintelės.

– O gal tu man paaiškinsi, kur buvai? Dvi dienas nesirodei mokykloje.

Maniau, kad Lopas neprisipažins, kur buvo, bet jis atsakė:

– Žaidžiau dažasvydį. O ką tu veikei prie baro?

– Kalbėjaisi su barmenu. Ar tai nusikaltimas?

Atsirėmusi į spintelę pakėliau koją norėdama atsegti ryklio odos aukštakulnį. Pasilenkiau, ir iš mano iškirptės išslydo ir nukrito ant grindų klausimų sąrašas.

Atsiklaupiau norėdama jį pačiuoti, bet Lopas buvo miklesnis. Jis pakėlė lapą virš galvos, o aš ėmiau šokinėti stengdamasi atimti.

– Atiduok! – paliepiu.

– Ar Lopui buvo taikomas laisvės apribojimas? – perskaitė. – Ar jis – sunkus nusikaltėlis?

– Atiduok... jį... man! – įsiutusi sušnypščiau.

Lopas tyliai nusijuokė, ir aš supratau, kad jis perskaitė kitą klausimą.

– Ar jis turi merginą?

Lopas įsikišo lapelį į užpakalinę kelnų kišenę. Man labai knietėjo jį ištraukti.

Lopas atsišliejo į spintelę, ir mūsų akys atsidūrė tame pačiame lygyje.

– Jei knaisiojiesi norėdama ką nors sužinoti, verčiau paklaustum manęs.

– Tie klausimai, – mostelėjau Lopo užpakalio pusėn, – tai pokštas. Juos parašė Vi, – pridūriau, staiga atėjus įkvėpimui. – Tai jos kaltė.

– Aš pažįstu tavo rašyseną, Nora.

– Na gerai, *puiku*, – norėjau šmaikščiai atkirsti, bet uždelsiau ir praradau progą.

– Jokių laisvės apribojimų, – pasakė Lopas. – Jokių sunkių nusi-kaltimų.

Kilstelėjau smakrą.

– O mergina?

Tikinau save, kad man nė motais, ką jis atsakys. Tenkino bet koks atsakymas.

– Kas tau darbo?

– Mėginai mane pabučiuoti, – priminiau. – Todėl pats tai pavertei mano darbu.

Jo lūpose tarsį vaiduoklis šmėstelėjo piratiška šypsena. Rodės, Lopas prisiminė viską apie tą neįvykusį bučinį ir mano aimaną.

– Turėjau merginą, – kiek patylėjęs prisipažino.

Spazmai sutraukė skrandį nuo staiga į galvą šovusios minties. O jei mergina iš Delfų parko ir *Victoria's Secret* yra buvusi Lopo draugė? Jei

ji matė, kaip arkadoje kalbuosi su Lopu, ir – *klaidingai* – nusprendė, kad mudu sieja kur kas daugiau nei pažintis? Jei ją vis dar traukia Lopas, logiška, kad mergina iš pavydo gali mane sekti. Regis, kelios dėlionės detalės atsidūrė ten, kur reikia.

Tada Lopas paaiškino:

– Tačiau jos čia nėra.

– Ką reiškia „čia nėra“?

– Ji išvyko. Nebegrįš.

– Nori pasakyti... ji mirė? – paklausiau.

Lopas nepaneigė.

Staiga nudiegė ir susuko pilvą. Šito nesitikėjau. Lopas turėjo merginą, ji mirė.

Moterų tualetu durys subarškėjo, kai kažkas mėgino įeiti. Pamiršau, kad buvau jas užrakinusi. Tad kaip Lopas pateko į vidų? Arba jis turi raktą, arba esama kito paaiškinimo. Paaiškinimo, apie kurį net nenoriu galvoti. Pavyzdžiui, kad jis moka pralįsti pro durų apačią tarsi oras. Kaip dūmai.

– Turiu dirbti, – pasakė Lopas. Jis dar kartą vertinamai nužvelgė mane kiek ilgiau užtrukdamas ties klubais. – Jėginis sijonas. Mirtinos kojos.

Nespėjus man atsikirsti, Lopas išėjo.

Vyresnio amžiaus moteris, laukianti, kada galės įeiti, pažvelgė į mane, paskui dirstelėjo per petį į tolstantį koridoriumi Lopą.

– Brangioji, – tarė ji man, – jis atrodo slidus lyg muilas.

– Pataikėt kaip pirštu į akį, – sumurmėjau.

Moteriškė pasitaisė trumpus banguotus žilus plaukus.

– Mergina tokiu muilu gali išsimuiliti.

Persirengusi savo drabužiais grįžau į kabiną ir įsiraičiau šalia Vi. Eliotas pažvelgė į laikrodį ir klausiamai kilstelėjo antakius.

– Atsiprašau, kad taip ilgai užtrukau, – pasakiau. – Gal ko svarbaus negirdėjau?

– Ne, – atsakė Vi. – Viskas po senovei. Po senovei.
Ji kumštelėjo man į kelį be žodžių klausdama: „Na?“

Nespėjus jai atsilyginti, Eliotas pasakė:

– Praleidai padavėją. Užsakaiu tau raudoną buritą.

Jo lūpų kamučiuose šmėstelėjo šiurpi šypsena.

Supratau, kad dabar puiki proga.

– Tiesą sakant, nežinau, ar valgysiu, – apsimečiau, kad mane pykina, kalbant atvirai, beveik nemelavau. – Manau, pasigavau tą patį užkratą kaip ir Džulis.

– O Viešpatie, – sudejavo Vi. – Prastai jautiesi?

Papurčiau galvą.

– Surasiu padavėją ir paprašysiu, kad maistą sudėtų į dėžutę, – pasiūlė Vi ieškodama rankinėje raktelių.

– O kaip aš? – puse lūpų nusišypsojo Eliotas.

– Gal kitą kartą? – pasiūlė Vi.

„Viskas“, – pagalvojau.

14

SKYRIUS

NAMO GRĮŽAU PRIEŠ PAT AŠTUONIAS. Pasukau spynoje raktą, sugriebiau rankeną ir klubu pastūmiau duris. Kelios valandos prieš vakarienę paskambinau mamai; ji buvo darbe, tvarkė nebaigtus reikalus ir nežinojo, kada grįšianti, tad tikėjausi, kad namie bus tylu, tamsu ir šalta.

Pastumtos trečią kartą, durys atsivėrė, aš sviedžiau rankinę į tamsą, paskui stengiausi ištraukti spynoje įstrigusį raktą. Nuo to vakaro, kai čia buvo Lopas, spyna pradėjo strigti. Įdomu, ar Dorotėja jau pastebėjo?

– Atiduok... man... prakeiktą... raktą, – bariausi su spyna žvangindama raktu, kol galiausiai ištraukiau.

Senovinio laikrodžio, stovinčio prieškambaryje, rodyklė tiksėdama pasiekė skaičių, tamsoje nuaidėjo aštuoni dūžiai. Kai įėjau į svetainę uždegti malkomis kūrenamos krosnies, kitame kambario gale išgirdau šiugždant audeklą ir tylų girgždesį.

Surikau.

– Nora, – prabilo mama nusimesdama antklodę ir atsisėsdama ant sofos. – Kas atsitiko?

– Tu mane išgąsdinai!

– Užmigau. Jei būčiau girdėjusi, kaip įėjai, būčiau ką nors pasakiusi. – Ji nubraukė plaukus nuo veido ir sumirksėjo tarsi pelėda. – Kiek valandų?

Susmukau į fotelį ir pamėginau nusiraminti. Mano vaizduotėje iškilo pro slidininko kaukę žibančios piktos akys. Dabar, kai buvau tikra, kad jo neišsigalvoju, apėmė didžiulis troškimas išsipasakoti mamai, kaip vyrukas užšoko ant neono, o vėliau užpuolė Vi. Jis mane persekiojo ir smurtavo. Reikėtų pakeisti durų spynas ir kreiptis į policiją. Naktį jausčiausi kur kas saugesnė, jei prie namo automobilyje budėtų pareigūnas.

– Laukiau patogios progos tau tai pasakyti, – nutraukė mano mintis mama, – tačiau idealios progos turbūt nepasitaikys.

Susiraukiau.

– Kas yra?

Mama sunkiai ir nerimastingai atsiduso.

– Ketinu parduoti šį kaimišką namą.

– *Ką?* Kodėl?

– Mes jau metus vargstame, o aš neuždirbu tiek, kiek tikėjau. Galvojau apie antrą darbą, tačiau, kalbant atvirai, nežinau, ar pajėgiau. – Ji nelinksmi nusijuokė. – Dorotėjos alga kukli, bet tai papildomi pinigai, o jų ir taip stokojame. Nesugalvoju nieko kito, kaip persikelti į mažesnę namą. Arba butą.

– Bet juk tai mūsų namas!

Čia gyvi visi mano prisiminimai. Taip pat ir apie tėtį. Nejaugi mama nejaučia to paties. Padarysiu viską, kad tik čia liktume.

– Palauksiu dar tris mėnesius, – pasakė mama, – tačiau nenoriu, kad puoselėtum dideles viltis.

Kaip tik tą akimirką supratau, kad negaliu mamai pasakoti apie vyruką su slidininko kauke. Ji rytoj pat mestų darbą. Įsidarbintų čia, ir tada tikrai reikėtų parduoti namą.

– Pakalbėkime apie ką nors smagesnio, – mama prisiversdama nusišypsojo. – Kaip vakarienė?

– Puiki, – niūriai atsakiau.

– O Vi? Sveiksta?

– Rytoj ateis į mokyklą.

Mama kreivai šyptelėjo.

– Gerai, kad Vi susilaužė kairę ranką. Kitaip negalėtų per pamokas rašyti, įsivaizduoju, kaip liūdėtų.

– Cha cha, – nusijuokiau. – Einu išvirsiu karšto šokolado. – Pakilau ir mostelėjau virtuvės pusėn. – Nori?

– Labai. Aš užkursiu krosnį.

Greitai grįžusi iš virtuvės su puodeliais, cukrumi ir kakavos dėžute, pamaciau, kad mama užkaitė virdulį. Įsitaisiau ant sofos atramos ir padaviau mamai puodelį.

– Kaip supratai, kad myli tėtį? – paklausiau stengdamasi kalbėti atsainiai. Kai užsimindavau apie tėtį, iškildavo pavojus, kad mama prapliups ašaromis.

Mama įsitaisė ant sofos ir užsikėlė kojas ant kavos stalelio.

– Nesupratau. Pajutau praėjus maždaug metams po santuokos.

Tokio atsakymo nesitikėjau.

– Tada... kodėl už jo tekėjai?

– Maniau, kad įsimylėjau. O kai įsimyli, stengiesi, kad tas jausmas iš tiesų virstų meile.

– Ar bijojai?

– Tekėti už jo? – nusijuokė mama. – Tai buvo įdomu. Rinktis suknele, sutarti laiką koplyčioje, mūvėti soliterą.

Mintyse išvydau šelmišką Lopo šypseną.

– Ar kada nors bijojai tėčio?

– Visada, kai tik pralaimėdavo „Naujosios Anglijos patriotai“.

Kai „Patriotai“ pralaimėdavo, tėtis nueidavo į garažą ir įjungdavo grandininį pjūklą. Prieš dvejus metus, rudenį, jis išsinešė pjūklą į mišką už mūsų sklypo, paguldė dešimt medžių ir sukapojo į malkas. Mes dar turime daugiau nei pusę krūvos.

Mama patapšnojo per sofą šalia savęs, ir aš susirangiau greta, padėjau galvą jai ant peties.

– Aš jo ilgiauosi, – tariau.

– Aš irgi.

– Bijau pamiršti, kaip jis atrodė. Ne nuotraukose, o šeštadieniais, dykinėjantis iš ryto, apsivilkęs medvilninį nertinį, kepantis plaktą kiaušinieneę.

Mama sunėrė savo pirštus su manaisiais.

– Tu visada buvai į jį labai panaši, nuo pat pirmų dienų.

– Tikrai? – atsisdėdau. – Kuo?

– Jis gerai mokėsi, buvo labai protingas. Nekrito į akis ir nebuvo labai šnekus, tačiau žmonės jį gerbė.

– Ar tėtis turėjo... paslapčių?

Mama, regis, gromuliavo šią mintį.

– Paslapčių turi paslaptingi žmonės. Tavo tėvas buvo labai atviras.

– Ar jis kada nors maištavo?

Mama apstulbusi nusijuokė.

– Negi tu kada nors jį tokį matei? Harisonas Grėjus, etiškiausias buhalteris pasaulyje... maištautojas? – Mama teatrališkai atsiduso. – Apsaugok, Viešpatie! Taip, jis kadaise turėjo ilgus plaukus, banguo-

tus ir šviesius – kaip banglentininko. Žinoma, išvaizdą dargė akiniai raginiais rėmeliais. Taigi... ar galėčiau paklausti, kas mus paskatino kalbėti šia tema?

Nežinojau, kaip mamai paaiškinti savo prieštarigus jausmus Lopui. Nežinojau, kaip papasakoti apie Lopą, ir tiek. Mama turbūt tikėjosi, kad pasakysiu jo tėvų vardus, pažymių vidurkį, kokiu sportu užsiiminėja ir į kurį universitetą ketina stoti. Nenorėjau kelti jai nerimo ir pranešti, kad esu pasiryžusi lažintis iš pinigų savo molinėje taupyklėje, jog Lopas buvo sulaikytas policijos.

– Yra vienas vaikas, – nenoromis nusišypsojau, pagalvojusi apie Lopą. – Pastaruoju metu būname kartu. Daugiausia dėl mokslo.

– Ak, vaikas, – paslaptinai ištarė mama. – Na? Ar jis lanko šachmatų klubą? Gal yra moksleivių tarybos narys? Ar priklauso teniso komandai?

– Jam patinka biliardas, – žvaliai išpyškinau.

– Plaukikas*! Ar jis toks pat šaunus kaip Maiklas Felpsas? Žinoma, jei kalbėsime apie išvaizdą, man visad patrauklesnis buvo Rajanas Lochtė.

Norėjau ištaisyti nesusipratimą, tačiau geriausia bus nieko neaiškinti. Biliardas, plaukimas... gana panašu, ar ne?

Suskambo telefonas, ir mama išsitempė per visą sofą, kad pasiektų ragelį. Netrukus atsirėmė į atkaltę ir pliaukštelėjo delnu sau per kaktą.

– Ne, nesunku. Tuo atlėksiu, paimsiu ir iš pat ryto atnešiu.

– Hugo? – paklausiau, kai mama padėjo ragelį.

Hugo – mamos viršininkas, ir pasakyti, kad jis skambina *be paliuvos*, būtų netikslu. Kartą jis iškvietė mamą į darbą sekmadienį, nes nemokėjo naudotis kopijavimo aparatu.

* Žodžių žaismas: *pool* angliškai – ir plaukimo baseinas, ir biliardas.

– Jis paliko darbe dokumentų ir prašo juos sutvarkyti. Turėsiu nukopijuoti, bet tai užtruks ne ilgiau kaip valandą. Ar baigei ruošti namų darbus?

– Dar ne.

– Tada pasiguosiu, kad vis tiek nebūtume galėjusios kartu leisti laiką, net jei būčiau likusi namie. – Mama atsiduso ir pakilo. – Pasimatsime po valandos.

– Pasakyk Hugo, kad daugiau tau mokėtų.

Mama nusijuokė.

– *Gerokai* daugiau.

Kai tik likau namie viena, nuo virtuvės stalo nurinkau pusryčių indus ir pasidariau vietos vadovėliams. Anglų kalbos, pasaulio istorijos, biologijos. Apsirūpinusi visiškai nauju antro numerio pieštuku, atsiverčiau knygą ir kibau į darbą.

Po penkiolikos minučių smegenys pakėlė maištą atsisakydamos virškinti skirsnį apie Europos feodales sistemas. Spėlioju, ką veikė Lopas, išėjęs iš darbo. Ruošė namų darbus? Vargu. Valgė picą ir per televizorių stebėjo krepšinį? Galbūt, tačiau ir tai atrode nelabai tikėtina. Lošė iš pinigų biliardą „Bo arkadoje“? Šis spėjimas atrode įtikinamiausias.

Pajutau nepaaiškinamą troškimą nuvažiuoti į „Bo“ ir pasiteisinti dėl savo elgesio, tačiau greitai atsisakiau šio sumanymo dėl paprastos priežasties – neturėjau užtektinai laiko. Mama grįš namo anksčiau, nei aš ten nuvažiuosiu. Ką jau kalbėti, kad Lopas ne iš tų, kuriuos būtų lengva rasti. Iki tol mūsų susitikimai vyko pagal jo, o ne pagal mano dienos tvarkę. Visada.

Užlipau laiptais į viršų apsilvilti patogesnių drabužių. Atidariau miegamojo duris, žengiau kelis žingsnius ir sustingau. Tualetinio staliuko stalčiai buvo ištraukti, drabužiai išmėtyti ant grindų. Lova su-

kuista. Spintos durys išplėtos karojo ant vyrių. Po kojomis mėtėsi knygos ir nuotraukų rėmeliai.

Lango stikle pastebėjau žmogaus atspindį ir staiga atsigrėžiau. Jis stovėjo man už nugaros prie sienos, apsirengęs juodai nuo galvos iki kojų, su slidininko kauke. Mano tarsi miglos apgaubtos smegenys mėgino siųsti kojoms signalą: „Bėkite!“; bet vyrukas puolė prie lango, atidarė ir mitriai iššoko.

Pasileidau žemyn šokdama per tris laiptelius. Įsikibusi į turėklus, nuskriejau koridoriumi į virtuvę ir surinkau pagalbos telefono numerį.

Po penkiolikos minučių budintis policijos automobilis įriedėjo į prievąžą. Drebėdama atšoviau durų skląstį ir įleidau į vidų du pareigūnus. Pirmasis buvo žemo ūgio, platus per liemenį, žilstelėjusiais plaukais. Antrasis aukštas ir lieknas, plaukai beveik tokie pat tamsūs kaip Lopo, tačiau nedengė ausų. Jis man keistai priminė Lopą. Viduržemio jūros regiono gyventojų oda, simetriškas veidas, migdolinės akys.

Policininkai prisistatė; tamsiaplaukis pareigūnas buvo detektyvas Basas. Jo partneris – detektyvas Holstijicas.

– Ar jūs Nora Grei? – paklausė detektyvas Holstijicas.

Linktelėjau.

– Ar jūsų tėvai namie?

– Mama išvažiavo vos kelios minutės prieš tai, kai paskambinau 911.

– Vadinasi, namie esat viena?

Dar kartą linktelėjau.

– Papasakokite, kas nutiko, – paprašė pareigūnas susikryžiuodamas rankas ant krūtinės ir plačiai išsižergdamas. Detektyvas Basas įėjo vidun ir apsidairė.

– Grįžau namo aštuntą ir ėmiau ruošti namų darbus, – pasakojau. – Kai nuėjau į miegamąjį, pamačiau jį. Kambarys apverstas aukštytyn kojomis. Jis nusiaubė mano miegamąjį.

– Ar atpažinote įsibrovėlį?

- Jis buvo su slidininko kauke, o šviesa kambaryje nedegė.
- Gal pastebėjote kokių nors išskirtinių žymių? Tatuiruočių?
- Ne.
- Ūgis? Svoris?

Rausiausi trumpalaikėje atmintyje. Nenorėjau dar kartą išgyventi tos akimirkos, bet turėjau padėti policininkams.

– Vidutinio svorio, bet aukštokas. Maždaug toks pat kaip detektyvas Basas.

- Ar jis ką nors sakė?

Papurčiau galvą.

Grižęs detektyvas Basas pranešė:

- Nieko nėra.

Paskui jis užlipo į antrą aukštą. Detektyvui Basui einant koridoriumi, virš mūsų girgždėjo grindys, buvo girdėti, kaip pareigūnas varstoto duris.

Detektyvas Holstijicas atidarė pagrindines duris ir pritūpė apžiūrėti įleistinės spynos.

- Kai grįžote namo, durys buvo atrakintos ar apgadintos?
- Ne. Atsirakinau jas savo raktu. Svetainėje miegojo mama. Laiptų viršuje pasirodė detektyvas Basas.
- Ar galėtumėte parodyti nuniokotą kambarį? – paprašė jis.

Kartu su detektyvu Holstijicu užlipome laiptais, aš nuėjau koridoriumi pirma. Detektyvas Basas įsiremęs rankomis į šonus stovėjo miegamojo tarpduryje.

Nuščiuvau, kūnu iš baimės perbėgo šiurpas. Mano lova buvo paklota. Pižama gulėjo padėta ant pagalvės taip, kaip palikau rytą. Tualetinio stalelio stalčiai buvo uždaryti, ant jo tvarkingai išdėliotos įremintos nuotraukos. Skrynja lovūgalyje irgi uždaryta. Grindys švarios. Ant lango tvarkingai klostėmis kaboją užuolaidos.

- Sakėt, matėte įsibrovėlį? – paklausė detektyvas Basas.

Jis žvelgė į mane itin skvarbiu žvilgsniu. Akimis, kurios kaipmat atpažįsta melagius.

Įėjau į kambarį, bet pasigedau jame įprasto jaukumo ir saugumo. Jaučiau smurto ir grėsmės dvelksmą. Parodžiau į langą priešingoje kambario sienoje stengdamasi, kad nedrebėtų ranka.

– Kai aš įėjau, jis iššoko pro tą langą.

Detektyvas Basas pažvelgė per stiklą.

– Gana aukštai, – pareiškė. Jis pamėgino atverti langą. – Ar jį užrakino, kai įsibrovėlis pabėgo?

– Ne. Nulėkiau žemyn ir paskambinau 911.

– kažkas jį užrakino.

Detektyvas Basas, tvirtai sučiaupęs lūpas, vis dar tyrinėjo mane aštriu tarsi skustuvus žvilgsniu.

– Abejoju, ar kam nors būtų pavykę pabėgti iššokus iš tokio aukščio, – tarė detektyvas Holstijicas, priėjęs prie partnerio. – Mažų mažiausiai tas žmogus būtų nusilaužęs koją.

– Galbūt jis ne iššoko, o nusliugė medžiu, – pasakiau.

Detektyvas Basas staiga atsigrėžė į mane.

– Na? Tai kaip buvo? Ar jis nulipo, ar iššoko? Jis galėjo prasibrauti pro jus ir išeiti pro pagrindines duris. Tai būtų logiška. Kaip tik taip būčiau pasielgęs aš. Klausiu jūsų dar kartą. Pasistenkite susikaupti. Ar tikrai šįvakar ką nors matėte savo kambaryje?

Detektyvas manimi nepatikėjo. Manė, kad viską išsigalvojau. Ne daug trūko, ir pati būčiau sudvejojusi. Kas man dedasi? Iškreiptai suvokiu tikrovę? Kodėl nepasitvirtina tai, ką mačiau? Kad neprarasčiau sveiko proto, pasakiau sau, jog kalta ne aš. Kaltas *jis*. Vyrukas su slidininko kauke. Jis tai daro. Nežinau kaip, tačiau jis už tai atsakingas.

Tylą nutraukė detektyvas Holstijicas:

– Kada grįš jūsų tėvai?

– Gyvenu su mama. Ji turėjo trumpam nuvažiuoti į darbą.

– Mes norėsime jums abiem užduoti kelis klausimus, – pridūrė pareigūnas. Jis parodė man sėstis ant lovos, tačiau aš papurčiau galvą. – Gal neseniai išsiskyrėte su savo vaikinu?

– Ne.

– O kaip su kvaišalais? Gal turite bėdų dabar, o gal turėjote anksčiau?

– Ne.

– Minėjot, kad gyvenate su mama. O kur tėtis?

– Tai buvo klaida, – pasakiau. – Atleiskit. Man nereikėjo skambinti.

Pareigūnai susižvelgė. Detektyvas Holstijicas užsimerkė ir pasitrynė akis. Detektyvo Baso išvaizda bylojo, kad jis tuščiai sugaišo daug laiko ir yra pasirengęs kuo greičiau viską baigti.

– Mes turime kitų reikalų, – tarė jis. – Ar pabūsate viena, kol grįš jūsų mama?

Beveik negirdėjau jo žodžių; negalėjau atitraukti akių nuo lango. Kaip jis tai daro? Penkiolika minučių. Jis turėjo *penkiolika minučių* sugrįžti ir sutvarkyti kambarį iki atvykstant policijai. Visą tą laiką aš buvau apačioje. Suvokusi, kad buvau namie viena su įsibrovėliu, nusipurčiau.

Detektyvas Holstijicas padavė savo vizitinę kortelę.

– Paprašykite mamos, kad paskambintų mums, kai grįš.

– Išeisime patys, – pasakė detektyvas Basas. Jis jau buvo nužingsniaavęs pusę koridoriaus.

15

SKYRIUS

MANAI, ELIOTAS KĄ NORS NUŽUDĖ?

– Ššš! – sušvokščiau tildydama Vi ir nužvelgdama laboratorinių stalų eiles, kad įsitikinčiau, jog niekas mūsų nesiklauso.

– Neįsižeisk, gražuole, bet tai jau darosi juokinga. Iš pradžių jis užpuolė mane. Dabar jis – žudikas. Atleisk, bet Eliotas? Žudikas? Jis, na, mieliausias vaikinąs, kokį man yra tekę sutikti. Kada paskutinį kartą jis pamiršo tau palaikyti atidarytas duris? Ak taip... *niekada*.

Per biologijos pamoką Vi gulėjo aukštiełninka ant stalo. Atlikome kraujospūdzio matavimo laboratorinį darbą, tad ji turėjo ramiai gulėti

ir nekalbėti penkias minutes. Šiaip būčiau turėjusi dirbti su Lopu, bet šiandien Treneris mums suteikė išeiginę, vadinasi, galėjome laisvai pasirinkti partnerius. Mes su Vi įsitaisėme kabineto gale; Lopas dirbo priekyje su vyruku, vardu Tomašas Rukeris.

– Jį apklausė kaip įtariamąjį žmogžudystės byloje, – sušnibždėjau jausdama į mus nukreiptą skvarbų Trenerio žvilgsnį. Tyrimų lape brūkštelėjau kelias pastabas: „Subjektas ramus ir atsipalaidavęs. Subjektas nekalba tris su puse minutės.“ – Policija, be abejonės, manė, kad jis turėjo motyvą ir galimybę.

– Ar tu tikra, kad tai tas pats Eliotas?

– Kiek, tavo nuomone, Eliotų Saundersų vasario mėnesį mokėsi Kinghorno parengiamojoje?

Vi pirštais pastukseno sau į pilvą.

– Tiesiog labai, tikrai labai sunku patikėti. Kad ir kaip ten būtų, kas čia tokio, kad jį apklausė? Svarbu – paleido. Policija nusprendė, kad jis nekaltas.

– Juk policija rado savižudės Halverson raštelį.

– Primink, kas toji Halverson.

– Kjirsten Halverson, – nekantriai pasakiau. – Mergina, kuri tariamai pasikorė.

– Gal ji iš tiesų pasikorė. Na, vieną gražią dieną tarė sau: „Ei, gyvenimas sukniestas“ ir pasikabino medyje. Taip yra nutikę.

– Ar tau neatrodo įtartina, kad tariamai nusižudžiusios merginos bute rasta įsilaužimo pėdsakų?

– Ji gyveno Portlande. Ten neretai įsilaužiama.

– Manau, kas nors pakišo tą raštelį. Tas, kas norėjo nukreipti įtariamą nuo Elioto.

– Kas galėtų to norėti? – paklausė Vi.

Pažvelgiau į ją su neslepiama pašaipa.

Vi pasirėmė sveikąja alkūne.

– Tai tvirtini, kad Eliotas nuvilko Kjirsten prie medžio, užrišo jai ant kaklo virvę, pakorė merginą, paskui įsilaužė į jos butą ir paliko įkalčių, liudijančių apie savižudybę.

– Kodėl ne?

Dabar Vi pažvelgė į mane su pašaipu.

– Mat policija viską išsiaiškino. Jei jie nusprendė, kad tai buvo savižudybė, aš su jais sutinku.

– O pasakysi, kodėl Eliotas vos po poros savaičių perėjo į kitą mokyklą? Kam šautų galvon iškeisti Kinghorną į KVM? – neatlyžau.

– Logiškas klausimas.

– Greičiausiai Eliotas mėgina atsikratyti praeities. Spėju, jam pasidarė neįdomu lankyti mokyklą, esančią netoli nuo tos vietos, kur jis nužudė Kjirsten. – Pieštuku pabaksnojau sau į lūpas. – Turiu nuvažiuoti į Kinghorną ir pašniukštinti. Mergina mirė vos prieš du mėnesius; kalbos dar neturėtų būti nutilusios.

– Nežinau, Nora. Dėl šnipinėjimo Kinghorne mane kamuoja bloga nuojauta. Juk klausinėsi konkrečiai apie Eliotą? O jei jis apie tai sužinos? Kas bus?

Pažvelgiau į draugę.

– Jis turėtų nerimauti tik tada, jei yra kaltas.

– Ir tada jis tave nužudys, kad nutildytų. – Vi išsišiepė tarsi geležėlę radusi. Aš nesišypsojau. – Taip pat kaip ir tu noriu sužinoti, kas mane užpuolė, – rimčiau prabilo draugė, – bet kaip gyva galiu prisiekti, kad tai padarė ne Eliotas. Atmintyje perkračiau tą įvykį gal šimtą kartų. Galas su galu nesueina. Nė iš tolo. Patikėk.

– Gerai, galbūt Eliotas tavęs neužpuolė, – atsakiau mėgindama įsiteikti Vi, tačiau neketindama išteisinti Elioto. – Bet vis tiek jis labai įtartinas. Pirma, jis įsipainiojęs į žmogžudystės bylą. Antra, jis *per daug* mielas. Tai kelia šurpą. Ir, trečia, jis draugauja su Džuliu.

Vi susiraukė.

– Džuliu? Kuo tau užkliuvo Džulis?

– Ar tau ne keista, kad kiekvieną kartą, kai būname su jais, Džulis pasišalina?

– Ką tavo žodžiai turėtų reikšti?

– Tą vakarą, kai nuvykome į Delfus, Džulis beveik tuojau pat išėjo į tualetą. Ar jis grįžo? Ar Eliotas jį rado, kai aš nuėjau pirkti cukraus vatos?

– Ne, bet turbūt dėl to kaltas prastas virškinimas.

– O paskutinį vakarą jis mįslingai sunegalavo. – Pieštuko trintuku pasikasiau nosį ir susimąščiau. – Regis, jis *dažnai* negaluoja.

– Manau, tu per daug svarstai. Gal jam... gal jam DŽS.

– DŽS?

– Dirglus žarnyno sindromas.

Atmečiau šią Vi mintį, nes į galvą netikėtai atėjo kita. Pasiėkti Kinghorno parengiamąjį automobiliu reikėjo ne mažiau kaip valandos. Jei mokykloje tokia griežta akademinė drausmė, taip tvirtina Eliotas, kaip tada Džulis įsigudrindavo nuolat lankytis Koldvoteryje? Beveik kas rytą pakeliui į mokyklą matydavau jį su Eliotu „Enzo“ užkandinėje. Be to, jis parveždavo Eliotą iš mokyklos namo. Tarsi būtų tarnavęs Eliotui.

Tačiau tai ne viskas. Ėmiau dar įnirtingiau trinti nosį. Kas prapirūdo pro akis?

– Kodėl Eliotas nužudė Kjirsten? – svarsčiau balsu. – Gal ji matė, kaip jis darė ką nors neteisėta, ir buvo nutildyta.

Vi atsiduso.

– Tavo samprotavimai nelogiški.

– Yra dar kažkas. Ko mes nepastebime.

Vi pažvelgė į mane taip, tarsi būčiau praradusi gebėjimą racionaliai mąstyti.

– Mano manymu, tu per daug išsigalvoji. Primena raganų medžioklę.

Ir staiga supratau, ko trūksta. Ši mintis man visą dieną nedavė ramybės, veržėsi iš pašamonės gelmių, bet aš buvau per daug užsiėmusi kitkuo, kad atkreipčiau dėmesį. Detektyvas Basas manęs paklausė, ar niekas nedingo. Tik dabar man toptelėjo, kad kai kas prapuolė. Vakar vakare ant tualetinio stalelio buvau padėjusi straipsnį apie Eliotą. Tačiau šįryt, – dar kartą pasitikrinau atmintį, kad nesuklyščiau, – jo nebuvo. Tikrai.

– O Dieve, – suaimanavau. – Vakar vakare į mano namus buvo įsibrovęs Eliotas. Taip, tai buvo jis! Jis pavogė straipsnį.

Straipsnis gulėjo gerai matomoje vietoje, todėl nekilo abejonių, kad Eliotas nusiaubė mano kambarį norėdamas mane terorizuoti – galbūt nubausti, jog radau jį kompromituojančią informaciją.

– Tai bent, *ką?* – sukľuso Vi.

– Kas atsitiko? – paklausė Treneris, stabtelėdamas greta manęs.

– Tikrai, kas atsitiko? – pakartojo Vi. Ji Treneriui už nugaros badė į mane pirštais ir juokėsi.

– Hmm, subjektas, regis, be pulso, – pasakiau ir stipriai įgnybau Vi į riešą.

Kol Treneris čiupė Vi pulsą, draugė vaidino alpstančią ir vėdavosi. Mokytojas per akinių viršų pažvelgė į mane.

– Štai čia, Nora. Stiprus ir gerai užčiuopiamas. Ar tikrai subjektas išstisęs penkias minutes nieko nedarė, netgi nekalbėjo? Jo pulsas nėra toks lėtas, kokio tikėčiausi.

– Subjektas kamavosi vykdydamas įsakymą nekalbėti, – įsiterpė Vi. – Be to, subjektui buvo sunku atsipalaiduoti ant kieto tarsi akmuo biologijos kabineto stalo. Subjektas norėtų pasiūlyti susikeisti vietomis su Nora.

Vi dešine ranka įsikibo į mane ir atsisėdo.

– Neversk manęs gailėtis, kad leidau jums patiems pasirinkti partnerius, – perspėjo Treneris.

– Neverskite manęs gailėtis, kad šiandien atėjau į mokyklą, – saldžiu balseliu atsakė Vi.

Treneris rūsčiai dirstelėjo į ją, paėmė mano laboratorinio darbo aprašą ir permetė akimis beveik tuščią lapą.

– Subjektas biologijos laboratorinius darbus prilygina receptinių migdomųjų perdozavimui, – pareiškė Vi.

Treneris papūtė švilpuką, ir visos klasės žvilgsniai nukrypo į mus.

– Lopai! – šuktelėjo jis. – Ateik čia. Regis, mums iškilo sunkumų su partnere.

– Aš tik pajuokavau, – puolė teisintis Vi. – Aš tęsiu laboratorinį darbą.

– Apie tai reikėjo pagalvoti prieš penkiolika minučių, – atšovė Treneris.

– Prašau atleisti, – paprašė Vi angeliškai mirksėdama akutėmis.

Treneris pakišo jai sąsiuvinį po sveikąja pažastimi.

– Ne.

„Atleisk!“ – lūpomis per petį ištarė Vi nenoriai pėdindama į kabineto priekį.

Netrukus Lopas atsisėdo prie mano stalo. Jis laisvai sunėrė rankas tarp kelių ir įdėmiai žiūrėjo man į akis.

– Kas yra? – paklausiai sudirgusi nuo jo skvarbaus žvilgsnio.

Vaikinas nusišypsojo.

– Prisiminiau krokodilo odos batelius. Vakar vakare.

Kaip visada, kai šalia būna Lopas, man suspurdėjo širdis ir, kaip visada, negalėjau nuspręsti, gerai tai ar blogai.

– Kaip praleidai vakarą? – paklausiai norėdama pralaužti ledus ir stengdamasi kalbėti ramiai. Abu prisiminėme nevykusį mano šnipinėjimą.

– Įdomiai. O tu?

– Nelabai.

– Vargai su namų darbu?

Lopas iš manęs šaipėsi.

– Buvau *užsiėmusi* ne namų darbu.

Jis klastingai nusišypsojo.

– O kuo?

Kurį laiką netekau amo. Stovėjau šiek tiek prasižiojusi.

– Ką reiškia ši užuomina?

– Tiesiog smalsu, kas yra mano konkurentas.

– Nekvailiok kaip mažvaikis.

Lopas plačiai nusišypsojo.

– Atsipalaiduok.

– Mano santykiai su Treneriu ir taip įtempti, todėl, būk malonus, sutelkime dėmesį į laboratorinį darbą. Nesu nusiteikusi būti bandomuoju subjektu, todėl jei neprieštarautum... – reikšmingai pažvelgiau į stalą.

– Negaliu. Aš neturiu širdies.

Supratau Lopo metaforą.

Atsiguliau ant stalo ir susidėjau rankas ant pilvo.

– Pasakyk, kai praeis penkios minutės.

Užsimerkiaiu, kad nematyčiau, kaip jis mane apžiūrinėja.

– Laikas, – paskelbė Lopas.

Ištiesiau riešą, kad jis suskaičiuotų pulsą.

Vaikinas paėmė mano ranką, odą nutvilkę karštis, o skrandis susitraukė.

– Prisilietus subjekto pulsas padažnėjo, – pasakė Lopas.

– Nerašyk to.

Norėjau atrodyti pasipiktinusi, tačiau geriausiu atveju balsas nuskaudė taip, tarsi būčiau mėginusi užgniaužti šypseną.

– Treneris nori, kad viską stropiai fiksuotume.

– O ko nori *tu*? – paklausiau.

Mudviejų žvilgsniai susitiko. Širdyje jis šypsojo. Aš tą pastebėjau.

– Išskyrus, žinoma, *tai*, – pasakiau.

Kaip buvo sutarta, po pamokų užsukau į panelės Grin kabinetą. Dr. Hendriksonas laikydavo savo kabineto duris plačiai atvertas, tarsi be žodžių kviestų moksleivius užsukti. Dabar eidama šiuo koridoriaus ruožu nuolat matydavau duris uždarytas. Sandariai. Tarsi ant jų būtų užkabinta lentelė „Prašom netrukdyti“.

– Nora, – kreipėsi ji į mane atidarydama duris, kai pasibeldžiau, – prašom užteiti. Sėskis.

Šiandien jos kabinetas buvo papuoštas, dingusios visos dėžės. Psichologė atsinešė dar kelias vazonines gėles, o ant sienos virš rašomojo stalo kabėjo įrėmintos augalų nuotraukų reprodukcijos.

– Daug mažčiau apie tai, ką man pasakei praėjusią savaitę, – pradėjo panelė Grin. – Padariau aiškią išvadą, kad mūsų santykiai turi būti grindžiami pasitikėjimu ir pagarba. Jei nenorėsi, tavo tėčio neap-tarinėsime.

– Gerai, – atsargiai pritariau.

Apie ką mes *ketiname* kalbėti?

– Girdėjau naujieną, kuri mane nuvylė, – pareiškė panelė Grin. Šypsena išblėso, psichologė palinko į priekį ir atsirėmė alkūnėmis į rašomąjį stalą. Ji sukiojo rašiklį tarp delnų. – Neketinu kištis į tavo asmeninį gyvenimą, Nora, tačiau, regis, ganėtinai aiškiai tau pasakiau, kaip turi bendrauti su Lopu.

Ne visai supratau, kur link ji kreipia kalbą.

– Aš jo nemokiau.

Tiesą sakant, kas jai rūpi?

– Šeštadienio vakarą Lopas tave parvežė iš Delfų jūrų uosto par-ko. Ir tu jį pasikvieteji į namus.

Sutvardžiau pasipiktinimą.

– Iš kur sužinojote?

– Aš, kaip tavo mokyklos psichologė, turiu tau ir patarti, – atsakė panelė Grin. – Prašau pažadėti, kad būsi labai atsargi su Lopu. – Ji pažvelgė į mane taip, tarsi tikėtusi, kad prisieksiu.

– Taip atsitiko netyčia, – atsakiau. – Draugai per klaidą paliko mane Delfuose. Neturėjau iš ko rinktis. Neieškojau progos leisti laiką su Lopu.

Na, išskyrus praėjusį vakarą „Pasienyje“. Tačiau teisindamasi galiu pasakyti, kad tikrai nuoširdžiai nesitikėjau sutikti Lopo. Jis tą vakarą turėjo nedirbti.

– Labai džiaugiuosi tai girdėdama, – pagyrė panelė Grin, tačiau iš balso supratau, kad ji nėra iki galo įsitikinusi mano nekaltumu. – Šį klausimą aptarėme. Ar šiandien norėtum dar apie ką nors pakalbėti? Gal kas guli ant širdies?

Neketinau jai pasakoti, kad Eliotas įsibrovė į mano namus. Nepasitikėjau panele Grin. Negalėjau nurodyti konkrečiai, bet kažkas kėlė nerimą. Be to, man nepatiko jos nuolatinės užuominos, jog Lopas pavojingas, nenurodant priežasčių. Tarsi būtų turėjusi kokių slaptų ketinimų.

Pakėliau nuo grindų kuprinę ir atidariau duris.

– Ne, – atsakiau.

16

SKYRIUS

VI STOVĖJO ATSIRĖMUSI į mano spintelę ir raudonu žymekliu rašinėjo ant savo gipso.
– Ei, – tarė ji, kai priėjau artyn. – Kur buvai? Ieškojau tavęs *eZine* laboratorijoje ir bibliotekoje.

– Buvau susitikusi su panele Grin, naująja mokyklos psichologe, – paaiškinau labai dalykišku tonu, tačiau viduje virpėjau. Manęs neapleido mintis, kad Eliotas įsibrovė į mano namus. Kas jam sukliudys vėl taip pasielgti? Arba dar blogiau?

– Kas atsitiko? – paklausė Vi.

Susukau spintelės spynos kodą ir paėmiau kitas knygas.

– Ar žinai, kiek kainuoja gera apsaugos sistema?

– Neįsišžeisk, gražuole, tačiau tavo automobilio niekas nevogs.

Pervėriau Vi rūščiu žvilgsniu.

– Namų. Noriu pasirūpinti, kad Eliotas daugiau nebeįsibrautų.

Vi apsidairė ir nusikosėjo.

– Kas yra? – paklausiau.

Vi iškėlė rankas.

– Nieko. Visiškai nieko. Jei tu vis dar esi linkusi suversti tai Eliotui... tai tavo pasirinkimas. Beprotiškas, bet tavo.

Užtrenkiau savo spintelės dureles, tarškesys nuaidėjo koridoriu-mi. Užgniaužiau norą prikišti draugei, kad ji pati pirmoji iš visų turėtų manimi patikėti, ir pasakiau:

– Skubu į biblioteką.

Iš mokyklos patraukėme į automobilių stovėjimo aikštelę, ir aš stabtelėjau. Apsidairiau ieškodama fiato ir tik tada prisiminiau, kad šįryt mane į mokyklą atvežė mama. O Vi nevairuoja, nes yra susilau-žiusi ranką.

– Šūdas, – nusikeikė Vi skaitydama mano mintis. – Juk mes be automobilio.

Prisidengiau ranka akis nuo saulės ir prisimerkusi pažvelgiau į gatvę.

– Matyt, teks eiti pėsčiomis.

– Ne mums. Tau. Aš taip pat eičiau, tačiau mano apsilankymų bi-bliotekoje limitas – vienas kartas per savaitę.

– Šią savaitę dar nebuvai bibliotekoje, – priminiau.

– Taip, bet galbūt nueisiu rytoj.

– Rytoj ketvirtadienis. Ar kada nors gyvenime mokeisi ketvirta-dienį?

Vi nagu pabaksnojo į lūpą ir nutaisė mąslų veidą.

– O ar aš kada nors mokiausi trečiadienį?

– Neprisimenu.

– Taigi. Negaliu eiti į biblioteką. Tai būtų tradicijų laužymas.

Po pusvalandžio lipau laiptais, vedančiais bibliotekos pagrindinių durų link. Įėjusi nusprendžiau namų darbų imtis vėliau ir nudrožiau tiesiai į periodikos skaityklą, ten ėmiau naršyti internete mėgindama rasti daugiau informacijos apie „Kinghorno pakaruoklę“. Radau ne kažin ką. Iš pradžių buvo kilęs didelis triukšmas, bet vėliau, radus savižudės raštelį, Eliotas buvo paleistas, ir šį įvykį nustelbė kitos naujienos.

Metas keliauti į Portlandą. Naršydama po straipsnių archyvą, laimėjau nedaug, bet galbūt geriau pasiseks nuvykus į vietą.

Baigiau naršyti internete ir paskambinau mamai.

– Ar turiu grįžti namo iki devynių?

– Taip. Kodėl klausai?

– Norėjau autobusu nuvažiuoti į Portlandą.

Mama nusijuokė tarsi norėdama pasakyti: „Tikriausiai manai, kad aš išprotėjau.“

– Turiu paimti interviu iš Kinghorno parengiamosios moksleivių, – paaiškinau. – Renku medžiagą projektui.

Tai nebuvo melas. Ne visai. Žinoma, kelionę būtų buvę kur kas lengviau pateisinti, jei mano sąžinės nebūtų slėgusi kaltė, kad nieko nepasakiau mamai apie įsilaužimą į mūsų namus ir policiją. Norėjau pasakyti, bet kaskart prasižiojusi pritrūkdavau žodžių. Mes vos sudūrėme galą su galu. Mamos uždarbis buvo labai reikalingas. Jei papasakočiau apie Eliotą, mama nedelsdama mestų šį darbą.

– Negali viena važiuoti į miestą. Rytoj į mokyklą, be to, netrukus sutems. Kol ten nuvažiuosi, pamokos bus jau pasibaigusios.

Atsidusau.

– Gerai, netrukus grįšiu.

– Žinau, kad pažadėjau tave parvežti, bet įstrigau darbe. – Išgirdau ją šlaminant popierius ir įsivaizdavau, kaip mama pasikišo ragelį po smarku, o telefono laidas apšivijo aplink ją kelis kartus. – Ar galėsi pareiti?

Oras buvo vėsokas, bet aš turėjau džinsinį švarkelį ir dvi kojas. Pajėgiau vaikščioti. Ketinimas eiti namo pėsčiomis man atrodė kur kas logiškesnis, ši mintis išstūmė visas kitas. Be to, nemačiau kitos išeities, nebent nuspręščiau vakarą praleisti bibliotekoje.

Jau buvau beeinanti pro bibliotekos duris, kai išgirdau šaukiant save vardu. Atsigręžusi išvydau Marsę Milar.

– Girdėjau apie Vi, – tarė ji. – Tikrai labai liūdna. Ir kas galėjo ją užpulti? Nebent, žinai, neturėjo kitos išeities. Gal tai savigyna? Sakė, buvo tamsu ir lijo. Vi nesunku supainioti su briedžiu. Arba meška ar buivolū. Tikrai, su bet koku stambiu gyvūnu.

– Ak, labai smagu su tavimi plepėti, bet turiu daugybę reikalų. Pavyzdžiui, įkišti ranką į šiukšlių smulkintuvą.

Nužingsniavau prie išėjimo.

– Tikiuosi, ji nevalgė ligoninės maisto, – neatstojo Marsė neatsilikdama nuo manęs. – Girdėjau, jis labai riebus. Vi neatlaikytų, jei priaugtų daug svorio.

Atsigręžiau.

– Pakaks. Jei neužsičiaupsi, aš...

Abi žinojome, kad grasinu tuščiai.

– Ir ką? – maivėsi Marsė.

– Baidyklė, – pasakiau.

– Apkiautėlė.

– Kekšė.

– Prietranka.

– Nevalgi kiaulė.

– Še tau, – nusistebėjo Marsė melodramatiškai prispaudusi ranką prie širdies ir svirduliuodama atatupsta. – Ar turėčiau apsimesti įsižeidusi? Senas triukas. Aš bent jau moku tvardyti.

Prie durų stovintis apsaugos darbuotojas nusikosėjo.

– Liaukitės. Užgauliokite viena kitą lauke, antraip abi uždarysiu savo kabinete ir paskambinsiu tėvams.

– Sakykite jai, – atšovė Marsė. – Aš stengiuosi būti mandagi. Ji mane išplūdo. O aš tik norėjau pareikšti užuojautą dėl jos draugės.

– Pasakiau, *į lauką*.

– Uniforma jums tinka, – pagyrė Marsė nusišypsodama firmine nuodinga šypsena.

Apsaugininkas mostelėjo galva durų pusėn.

– Dinkit iš čia.

Tačiau jo balsas jau nebuvo stačiokiškas.

Marsė koketiškai nuvingiavo prie durų.

– Gal galėtumėte atidaryti? Mano rankos užimtos. – Ji laikė vieną knygą. Minkštais viršeliais.

Apsaugininkas paspaudė durų neįgaliesiems mygtuką, ir šios automatiškai prisiskyrė.

– Ačiū, – padėkojo Marsė ir pasiuntė oro bučinį.

Nėjau paskui ją. Buvau taip įsiutusi, kad galėjau prisivirti košės, o vėliau gailėtis. Nemėgau plūstis ir muštis. Nebent susidurdavau su Marse Milar.

Apsisukau ir grįžau į biblioteką. Priėjusi liftus, įlipau į metalinį narvą ir paspaudžiau rūsio mygtuką. Galėjau palaukti penkias minutes, kol Marsė išeis, bet žinojau kitą kelią. Prieš penkerius metus miesto valdžia leido perkelti viešąją biblioteką į senovinį pastatą Koldvoterio senamiesčio centre. Raudonų plytų pastatas buvo sumūrytas 1850-aisiais, jį puošė romantiškas kupolas su apžvalgos aikštele, aptverta turėklais, iš čia galėjai grožėtis atplaukiančiais iš jūros laivais. Deja, prie jo nebuvo automobilių stovėjimo aikštelės, tad po žeme buvo iškastas tunelis, jungiantis biblioteką su teismo rūmų gatvės pusėje garažu. Dabar garažu naudojosi abi įstaigos.

Liftas tarškėdamas sustojo, ir aš išlipau. Tunelį apšviečiantys fluorescenciniai šviestuvai mirksėdami skleidė blyšką rausvą šviesą. Padvejojau. Staiga prisiminiau tą vakarą, kai buvo nužudytas tėtis.

Spėlioju, ar jis ėjo tokia pat nuošalia ir tamsia gatve kaip prieš mane besidriekiantis tunelis.

„Susitvardyk, – liepiu sau. – Tai buvo atsitiktinis smurtautojas. Pastaruosius metus paranojiškai bijojai kiekvienos tamsios gatvelės, kambario, spintos. Negali visą gyvenimą baimintis, kad į tave nukreips pistoletą.“

Pasiryžusi įrodyti, kad baimė yra tik mano išsigalvota, patraukiau tuneliu klausydamasi, kaip tyliai dunksi į betoną mano bateliai. Permetusi kuprinę ant kairio peties skaičiavau, kaip ilgai užtruks pareiti namo, ir svarsčiau, ar dabar, kai ėmė temti, esu pasiryžusi eiti trumpesniu keliu kirsdama geležinkelį. Vyliausi, kad jei optimistiškai nusiteiksiu ir mąstysiu apie namus, nesileisiu užvaldoma stiprėjančio nerimo.

Tunelis baigėsi, ir tiesiai priešais mane išdygo tamsi žmogysta.

Sustingau pakelta koja, o širdis trumpai nustojo plakusi. Lopas buvo apsilkęs juodus medvilninius marškinėlius, laisvus džinsus ir apsiavęs pakaustytus aulinius. Jo žvilgsnis bylojo, kad vaikinai neketina varžytis. Klatinga šypsena neguodė.

– Ką čia veiki? – paklausiau nusibraukdama plaukus nuo veido ir žvelgdama į išvažiavimą, vedantį viršun. Žinojau, kad išvažiavimas yra toliau, bet keli šviestuvai nedegė, todėl buvo sunku aiškiai įžiūrėti. Jei Lopas buvo sumanęs mane išprievartauti, nužudyti ar padaryti kokią kitą niekšybę, užspeitė pačioje tinkamiausioje vietoje.

Lopui artinantis, pasitraukiau atatupsta. Atsirėmiau į automobilį ir supratau, kaip galiu išsigelbėti. Nurepečkojau už jo ir atsistojau priešais Lopą. Mudu skyrė automobilis.

Lopas nusteбęs pažvelgė per automobilio viršų.

– Turiu klausimų, – pasakiau. – Daugybę.

– Apie ką?

– Apie viską.

Jo lūpos persikreipė. Buvau tikra, kad stengiasi užgniaužti šypsena.

– O jei mano atsakymai tavęs nepatenkins, mėginsi sprukti? – Jis linktelėjo išvažiavimo pusėn.

Toks buvo mano planas. Jei nekreipsime dėmesio į kelias spragas. Pavyzdžiui, kad Lopas yra kur kas už mane greitesnis.

– Paklauskime tavo klausimų, – pasiūlė jis.

– Kaip sužinotai, kad šįvakar būsiu bibliotekoje?

– Nesunku buvo atspėti.

Nepatikėjau, kad Lopą čia atvedė nuojauta. Jo prigimtis grobuoniška. Jei karinės pajėgos žinotų vaikiną gebėjimus, būtinai pasistengtų jį užverbuoti.

Lopas šastelėjo kairėn. Aš nuskuodžiau prie automobilio galo. Kai Lopas atsidūrė visai prie pat, aš irgi pasislinkau. Jis stovėjo prie automobilio priekio, aš – prie galo.

– Kur buvai sekmadienį po pietų? – paklausiau. – Ar sekei mane, kai mudvi su Viėjome apsipirkti?

Gal Lopas ir nebuvo vaikiną su slidininko kauke, bet tai dar neįrodė, kad nėra susijęs su neseniais kraupiais įvykiais. Jis kažką nuo manęs slėpė. Nuo pat pirmos mūsų pažinties dienos. Ar tik sutapimas, kad normalus mano gyvenimas baigėsi po to lemtingo mudviejų susitikimo? Turbūt ne.

– Ne. Beje, kaip sekėsi? Ar ką nors nusipirkote?

– Galbūt, – atsakiau praradusi budrumą.

– Pavyzdžiui?

Mintimis grįžau į sekmadienį. Mes su Vi užėjome tik į *Victoria's Secret*. Išleidau trisdešimt dolerių juodai nériniuotai liemenėlei, tačiau ne tai norėjau prisiminti. Tą vakarą prisiminiau nuo akimirkos, kai pajutau, kad esu sekama, o paskui radau šalikelėje Vi, kuri tapo šiurkštaus apiplėšimo auka.

– Na? – paklausiau grįžusi tikrovėn. – Ką pasakysi?

– Nieko.

– Nežinai, kas nutiko Vi?

– Ne, juk sakiau.

– Meluoji.

– Dėl to, kad pasitiki ne tais, kuriais derėtų. – Jis atsirėmė delnais į automobilio variklio gaubtą. – Apie tai jau kalbėjome.

Užsiplieskiau. Lopas ir vėl apvertė pokalbį aukštyn kojomis – išvadino mane neišmanėle. Pasiuntu, kai Lopas primena tiek daug apie mane žinaš. Asmeniško. Pavyzdžiui, kad neperprantu žmonių.

Lopas metėsi prie manęs. Sprukau ir sustojau tik tada, kai sustojo jis. Abu sustingome kaip įkasti. Lopas įsisiurbė į mane akimis, tarsi mėgintų sužinoti, koks bus kitas mano ėjimas.

– Kas atsitiko „Arkangelo“ atrakcione? Ar tu mane išgelbėjai?

– Jei būčiau išgelbėjęs, dabar čia nestovėtume ir nekalbėtume.

– Norėjai pasakyti: jei *nebūtum* manęs išgelbėjęs, mudu čia nestovėtume. Būčiau žuvusi.

– Ne taip supratai.

Nesupratau, ką jis nori pasakyti.

– Kodėl mūsų čia nebūtų?

– Tu gal ir būtum. – Jis trumpai nutilo. – O manęs tikriausiai ne.

Nespėjus susivokti, Lopas puolė prie manęs iš dešinės. Sutrikau, ir mus skiriantis atstumas šiek tiek sumažėjo. Vaikinas nesustodamas apibėgo automobilį. Aš nukūriau prie išvažiavimo.

Pralėkiau pro tris automobilius, kol Lopas sugriebė man už rankos.

– Štai kiek naudos iš tavo plano, – nusišaipė jis.

Rūsčiai pažvelgiau į vaikina. Tačiau mano žvilgsnyje buvo matyti ir panika. Lopas plačiai išsiviepė, tokia šypsena bylojo apie jo tamsius kėslus ir patvirtino, kad turiu dėl ko prakaituoti.

– Kas čia vyksta? – paklausiau atžariai. – Kodėl galiu prisiekti, kad savo galvoje girdžiu tavo balsą? Ir kodėl sakai, kad ėmei lankyti mokyklą dėl manęs?

– Pavargau iš tolo žavėtis tavo kojomis.

– Noriu sužinoti teisybę. – Sunkiai nurijau seilę. – Nusipelnčiau žinoti viską.

– Žinoti viską, – pakartojo jis šelmiškai nusišypsodamas. – Ar tai kaip nors susiję su tavo pažadu mane demaskuoti? Apie ką konkrečiai kalbame?

Negalėjau prisiminti, apie ką mudu šnekėjomės. Tik pajutau nuo Lopo žvilgsnio sklindantį baisų karštį. Todėl nukreipiau akis į savo rankas. Jos sudrėko nuo prakaito, paslėpiau rankas už nugaros.

– Turiu eiti, – pasakiau. – Ruošti namų darbus.

– Kas ten įvyko? – paklausė Lopas smakru rodydamas į liftus.

– Nieko.

Nespėjau jo sustabdyti. Lopas priglaudė savo delną prie manojo ir sudėjo trikampiu. Įspraudė savo pirštus tarp manųjų ir taip tarsi pri-rakino prie savęs.

– Tavo krumpliai pabalę, – pasakė perbraukdamas lūpomis. – Ir atrodo pavargusi.

– Paleisk. Nesu pavargusi. Tikrai. Atleisk, bet man reikia ruošti namų darbus...

– Nora, – Lopas tyliai ištarė mano vardą, tačiau iš jo balso galėjau spręsti, kad vaikas pasiryžęs gauti, ko siekia.

– Susivaidijau su Marse Milar. – Niekaip nesupratau, kodėl prisi-pažinau Lopui. Tikrai nenorėjau jam atskleisti dar vienos sielos ker-telės. – Na? – paklausiau apsimesdama suirzusi. – Patenkintas? Gal dabar paleisi?

– Marsė Milar?

Stengiausi ištraukti pirštus, bet Lopas turėjo kitų ketinimų.

– Nepažįsti Marsės? – nusišaipiau. – Sunku patikėti. Pirma, turint galvoje, kad lankai Koldvoterio vidurinę. O antra, kad turi Y chromo-somą.

– Papasakok man apie kivrčą, – paprašė jis.

– Ji pavadino Vi storule.

– Ir?

– Aš ją išvadinau nevalgia kiaule.

Atrodė, Lopas mėgina suturėti šypseną.

– Ir tai viskas? Neapsikumščiavot? Nesikandžiojot ir nekibot viena kitai į plaukus?

Prisimerkusi pažvelgiau į jį.

– Ar mes mokysimės muštis, angele?

– Aš moku muštis, – atšoviau pakėlusi smakrą, nors ir melavau.

Šįkart Lopas netramdė šypsenos.

– Beje, lankiau bokso treniruotes. Kikbokso. Salėje. Kadaisė.

Lopas atstatė delną kaip taikinį.

– Trenk man. Kiek turi jėgų.

– Aš... prieš beprasmišką smurtą.

– Mes čia vienu du. – Lopo batai beveik lietė mano batelių galus. – Toks vyrukas kaip aš galėtų pasinaudoti tokia mergina kaip tu. Geriau parodyk, ką moki.

Pasitraukiau ir išvydau juodą Lopo motociklą.

– Aš tave parvešiu, – pasisiūlė.

– Aš pareisiu.

– Jau vėlu ir tamsu.

Vaikinas sakė tiesą. Nepaisant to, ar ji man patiko, ar ne.

Tačiau širdyje virė nuožmi kova. Juk būtų kvaila eiti namo pėsčiomis, negana to, turiu apsispręsti: ar važiuoti su Lopu, ar rizikuoti, kad atsitiks kas nors dar blogiau.

– Ko gero, primygtinai siūlaisi mane pavėžėti tik todėl, kad žinai, jog man tai *nepatinka*. – Nervingai atsidusau, užsimaukšlinau šalną, atsėdau Lopui už nugaros ir nenorėdama prisiglaudžiau. Sėdynė nebuvo ankšta.

– Galiu nurodyti porą kitų priežasčių, – linksmai atsakė Lopas.

Jis nuskriejo išvažiavimo link. Kelią pastojo raudonomis ir baltomis juostomis dažytas užkardas ir bilietaų automatas. Vos ėmus spėlioti, ar Lopas sulėtins greitį, kad galėtų įmesti monetas į automata, jis sustabdė motociklą, o aš krestelėjusi dar labiau prie jo prigludau. Lopas įmetė monetas ir visu greičiu nušvilpė gatve.

Lopas įvairavo motociklą į mūsų prievąžą, įsikibau į jį, kad nulipdama neprarasčiau pusiausvyros. Padaviau jam šalną.

– Ačiū, kad parvežei.

– Ką veiksi šeštadienio vakarą?

Pamąščiau.

– Turiu pasimatymą su nuolatinium.

Regis, tai sužadino Lopo smalsumą.

– Nuolatinium?

– Namų darbu.

– Atšauk tą pasimatymą.

Jaučiausi kur kas labiau atsipalaidavusi. Lopas buvo šiltas, tvirtas ir fantastiškai kvėpėjo. Tarsi mėtos ir derlingas juodžemis. Pakeliui į namus niekas mūsų neužpuolė, o visuose kaimietiško namo pirmo aukšto languose degė šviesa. Pirmą kartą per visą dieną pasijutau saugi.

Išsigandau tik tada, kai Lopas užspeitė mane tamsiame garaže ir kai pamaniau, kad jis galbūt mane sekė. Gal ir nesijaučiu labai saugi.

– Neinu pramogauti su nepažįstamaisiais.

– Užtat aš einu. Atvažiuosiu tavęs paimti penktą.

17

SKYRIUS

VISA ŠEŠTADIENĮ LIJO ŠALTAS LIETUS, ir aš sėdėjau prie lango žiūrėdama, kaip lašai krinta į vis didėjančias balas pievelėje. Ant kelių buvau pasidėjusi „Hamletą“ užlankstytais kampais, už ausies užsikišusi rašiklį, prie kojų pasistačiusi tuščią karšto šokolado puodelį. Per dvi dienas taip ir neatsakiau į klausimus apie kūrinį, juos mums išdalijo ponia Lemon. Kaip nesiseka.

Mama beveik prieš pusvalandį išvažiavo į jogos užsiėmimus, ir nors buvau sugalvojusi kelis būdus, kaip jai pranešti, kad Lopas man paskyrė pasimatymą, mama išėjo pro duris, o aš taip ir neprasižiojau.

Įtikinėjau save, kad čia nieko baisaus, man šešiolika, ir pati galiu nuspręsti, kada ir kodėl išeiti iš namų, bet iš tiesų derėjo pasakyti mamai. Nuostabu. Dabar visą vakarą mane grauš kaltė.

Kai senovinio laikrodžio dūžiai koridoriuje paskelbė, kad jau 4:30, su džiaugsmu mečiau knygą į šalį ir nukūriau į miegamąjį. Beveik visą dieną ruošiau pamokas ir dirbau nuobodžius darbus, todėl apie pasimatymą negalvojau. Tačiau dabar, kai iki jo liko vos kelios minutės, užvaldė nervingas laukimas. Šiaip ar taip, mes su Lopu turėjome nebaigtų reikalų. Praėjusį kartą skambutis sutrukdė mums pasibučiuoti. Anksčiau ar vėliau tą klausimą teks išspręsti. Neabejojau, kad noriu jį išspręsti, tik nebuvo tikra, ar esu pasirengusi šįvakar. Tolimoje smegenų kėrtelėje tarsi raudona vėliavėlė šmėsčiojo Vi perspėjimas: „Laikykis atokiau nuo Lopo.“

Įsitaisiau priešais komodos veidrodį ir pažvelgiau į save. Makiažas kuklus, tik vos brūkštelėta blakstienų tušu. Plaukai per daug pasišiaušę, bet ar tai naujiena? Galima teptelėti lūpas blizgiu. Aplaižiau apatinę lūpą, kad ji blizgėtų. Iš karto prisiminiau, kad vos nepasibučiavome su Lopu, ir kūną perliejo karščio banga. Jei taip reaguoji nepasibučiavus, kas bus, kai pasibučiuosim. Nusišypsojau savo atvaizdui veidrodyje.

– Didelio čia daikto, – pasakiau rinkdamasi auskarus. Pirmieji buvo dideli, pailgi, žalsvai melsvi... ir per daug krintantys į akis. Padėjau juos ir įsisegiau ašaros formos topazus. Geriau. Įdomu, ką Lopas turėjo galvoje? Vakarienę? Filmą? – Tai tarsi biologijos pamoka, – atšainiai tariau savo atspindžiui. – Tik... biologijos nesimokoma.

Užsitempiau siaurus džinsus ir įsispyriau į plokščiapadžius balerinos batelius. Apsivyniojau liemenį mėlynu šilko šaliu, kilstelėjau aukštyn, o galus surišau ant kaklo tarsi palaidinukę. Pašiaušiau plaukus ir išgirdau beldžiant į duris.

– Ateinu! – šūktelėjau.

Dar kartą pažvelgiau į save koridoriaus veidrodyje, atidariau pagrindines duris ir išvydau priemenėje stovinčius du vyrus tamsiais neperšlampamais apsiaustais.

– Nora Grei, – kreipėsi detektyvas Basas rodydamas policininko ženklelį, – štai ir vėl susitikome.

Netekau žado.

– Ką čia veikiate?

Jis pakreipė galvą.

– Tikriausiai atsimenate mano partnerį, detektyvą Holstijicą. Ar neprieštarautumėte, jei užeitume ir užduotume kelis klausimus? – Jo žodžiai skambėjo ne kaip prašymas, o greičiau kaip grasinimas.

– Kas atsitiko? – Mano akys lakstė nuo vieno prie kito.

– Ar jūsų mama namie? – paklausė detektyvas Basas.

– Ji jogos užsiėmimuose. Kodėl domitės? Kas nutiko?

Policininkai nusišluostė kojas ir įėjo į vidų.

– Ar galite papasakoti, kas trečiadienį vakare bibliotekoje įvyko tarp jūsų ir Marsės Milar? – paklausė detektyvas Holstijicas ir kles telėjo ant sofos. Basas liko stovėti ir atidžiai apžiūrinėjo šeimos nuotraukas, sustatytas ant židinio atbrailos.

Ne iškart suvokiau policininko žodžius. Biblioteka. Trečiadienio vakaras. Marsė Milar.

– Ar Marsei kas atsitiko? – paklausiau.

Ne paslaptis, kad nemėgstu Marsės. Tačiau tai nereiškia, kad linkiu jai blogo. Tikrai nenoriu, kad jai atsitiktų nelaimė, ypač per mane.

Detektyvas Basas įsiremė rankomis į šonus.

– Kodėl manote, kad jai kas atsitiko?

– Dėl ko judvi barėtės? – paklausė detektyvas Holstijicas. – Bibliotekos apsaugininkas mums pasakė, kad barnis buvo gana karštas.

– Jis buvo ne toks.

– O koks?

– Mes viena kitą pravardžiavome, – atsakiau vildamasi, kad tuo viskas ir baigsis.

– Kaip?

– Kvailai, – atsakiau dabar vertindama mūsų apsižodžiovimą.

– Noriu išgirsti, kaip jūs viena kitą išvadinote, Nora.

– Aš ją išvadinau nevalgia kiaule.

Mano skruostai iškaito, jaučiausi tikra menkysta. Gal man derėjo sugalvoti ką nors žiauresnio ir labiau žeminamo. Ką jau kalbėti, užgauliojimais galėjo būti logiškesni.

Detektyvai susižvelgė.

– Ar grasinote jai? – paklausė detektyvas Holstijicas.

– Ne.

– Kur patraukėte iš bibliotekos?

– Namu.

– Ar sekėte Marsę?

– Ne. Juk sakiau, kad parvažiavau namo. Ar pasakysite, kas Marsei?

– Kas gali tai patvirtinti? – pasiteiravo detektyvas Basas.

– Mano biologijos pamokų partneris. Jis pamatė mane bibliotekoje ir pasisiūlė parvežti.

Stovėjau atsirėmusi petimi į įstiklintas kambario duris. Detektyvas Basas tarsi sargybinis atsistojo priešais mane.

– Papasakokite apie biologijos pamokų partnerį.

– Kaip suprasti šį klausimą?

Policininkas skėstelėjo rankomis.

– Tai gana paprastas klausimas. Bet jei norite, kad patikslinčiau, galiu. Kai mokiausi vidurinėje, siūlydavausi pavėžėti tik tas merginas, kurios mane domino. Ženkime dar vieną žingsnį. Kokie jūsų santykiai su biologijos pamokų partneriu... ne mokykloje?

– Jūs turbūt juokaujate?

Detektyvo Baso lūpų kamputis sutrūkčiojo.

- Taip ir maniau. Ar jūs liepėte savo vaikinui sumušti Marsę Milar?
- Marsė sumušta?

Basas grėžė mane skvarbiu žvilgsniu.

– Ar norėjote ją pamokyti, kad nelaiiko liežuvio už dantų? Ar manote, jog ji nusipelnė, kad jai truputį aplamdytų šonus? Kai mokiausi vidurinėje, pažinojau tokių merginų kaip Marsė. Jos pačios to prašosi, tiesa? Ar Marsė prisiprašė, Nora? Trečiadienio vakarą kažkas ją smarkokai sumušė, spėju, jūs žinote daugiau, nei pasakote.

Stengiausi nuslopinti kilusius įtarimus baimindamasi išsiduoti. Galbūt tai atsitiktinis sutapimas, kad Marsė buvo sumušta tą patį vakarą, kai aš pasiskundžiau Lopui. O gal ir ne.

– Mums reikės pasikalbėti su jūsų vaikinu, – pareiškė detektyvas Holstijicas.

– Jis visai ne mano vaikinas, tik biologijos pamokų partneris.

– Ar laukiat jo atvažiuojant?

Žinojau, kad nedera slapukauti. Tačiau, gerai pagalvojusi, negalėjau patikėti, kad Lopas sužalojo Marsę. Ji bjauraus būdo ir turi nemažai priešų. Galėjo pasitaikyti ir storžievių, bet Lopas ne toks. Jis nemuš žmogaus be niekur nieko.

– Ne, – atsakiau.

Detektyvas Basas nepatikliai nusišypsojo.

– Išsipuošėte, kad šeštadienio vakarą sėdėtumėte namie?

– Panašiai, – atsakiau kaip galėdama atsainiau.

Detektyvas Holstijicas išsitraukė bloknotelį, atsivertė ir paspaudė rašiklį.

– Pasakykite jo pavardę ir telefono numerį.

Praėjus dešimčiai minučių po detektyvų išvykimo, prie namo sustojo visureigis komanderis. Su tamsiais džinsais, auliniais batais ir šiltais pilkais medvilniniais marškiniais Lopas per lietu atbėgo į verandą.

– Naujas automobilis? – paklausiau atidariusi duris.

Vaikinas paslaptinai nusišypsojo.

– Prieš porą dienų išlošiau žaisdamas biliardą.

– kažkas žaidė iš savo *automobilio*?

– Jis nelabai apsidžiaugė. Kurį laiką saugosiuos tamsių gatvelių.

– Ar girdėjai apie Marsę Milar? – mestelėjau tikėdamasi, kad mano klausimas užklups jį netikėtai.

– Ne, O kas?

Lopas nesutriko, ir aš nusprendžiau, kad jis, matyt, sako tiesą. Bėda, jog Lopas man atrodo užkietėjęs melagis.

– kažkas ją sumušė.

– Po galais!

– Gal numanai, kas galėjo tai padaryti?

Jei vaikinas ir išgirdo mano balse susirūpinimą, to neparodė. Atsiėmė į verandos turėklus ir susimąstęs pasitrynė skruostą.

– Ne.

Spėlioju, ar jis ką nors slepia. Tačiau nemokėjau perprasti melagių. Neturiu patirties. Dažniausiai bendrauju su žmonėmis, kuriais pasitikiu... Dažniausiai.

Lopas pastatė visureigi už „Bo arkados“. Kai sulaukėme eilės, kasininkas iš pradžių pažvelgė į Lopą, paskui į mane. Jo žvilgsnis lakstė nuo vieno prie kito, tikriausiai stengėsi atspėti, kas mudu sieja.

– Kas yra? – paklausė Lopas dėdamas tris dešimtines ant prekystalio.

Kasininkas įsispitrijo į mane. Jis pastebėjo, kad negaliu atitraukti akių nuo pilkai žalių tatuiruočių, kuriomis buvo išmargintas kiekvienas jo rankų lopinėlis. Vyrukas liežuviu perstūmė kramtomosios gumos, o gal kramtomosios tabako gumulėlį į kitą kraštą ir paklausė:

– Į ką taip žiūri?

– Man patinka jūsų ta... – buvau besakanti.

Kasininkas iššiepė aštrius tarsi šuns dantis.

– Manau, aš jam nepatinku, – sušnibždėjau Lopui, kai gerokai nutolome nuo kasininko.

– Bo niekas nepatinka.

– Ar čia Bo, „Bo arkados“ savininkas?

– Tai Bo jaunesnysis. Vyresnysis žuvo prieš kelerius metus.

– Kaip?

– Per muštynes bare. Apačioje.

Pajutau nenumaldomą troškimą bėgti prie visureigio ir kuo greičiau dingti iš stovėjimo aikštelės.

– Ar mes čia saugūs? – paklausiau.

Lopas pašnairavo į mane.

– Angele!

– Aš tik paklausiau.

Biliardo salė atrodė visiškai taip pat kaip ir tą vakarą, kai lankiausi pirmą kartą. Juodai dažytos šlakbetonio sienos. Raudonu fetru traukti biliardo stalai patalpos viduryje. Pasieniais sustatyti pokerio stalai. Blausi šviesa palubėje. Dusinantis, pritvinkęs tirštų cigarų dūmų oras.

Lopas pasirinko stalą toliausiai nuo laiptų. Iš baro ištraukė du limonado buteliukus ir atidarė į prekystalio kraštą.

– Niekada neteko žaisti biliardo, – prisipažinau.

– Pasirink lazdą. – Jis mostelėjo ranka į pritvirtintą ant sienos lentyną su biliardo lazdomis. Atsinešiau vieną prie stalo.

Lopas delnu prisidengė lūpas, kad paslėptų šypseną.

– Kas yra? – paklausiau.

– Biliarde nėra houmrano.

Linktelėjau.

– Nėra houmrano. Supratau.

Vaikinas dar plačiau išsišiepė.

– Tu biliardo lazdą laikai kaip beisbolo.

Pažvelgiau į savo rankas. Jis teisus. Aš iš tiesų ją laikiau kaip beisbolo lazdą.

– Taip patogiau.

Lopas atsistojo man už nugaros, uždėjo rankas ant klubų ir pastatė priešais stalą. Paskui apkabino mane ir suėmė biliardo lazdą.

– Štai taip, – paaiškino paslinkdamas mano dešinę ranką kelis centimetrus, – ir... va taip, – aiškino paėmęs kairę mano ranką ir sudėdamas žiedu smilių ir nykštį. Paskui mano kairiąją tarsi trikojį padėjo ant biliardo stalo. Pro žiedą, sunertą iš mano pirštų, prakišo lazdą. – Susilenk.

Palinkau virš biliardo stalo, sprandu jutau šiltą Lopo kvėpavimą. Jis patraukė biliardo lazdą ir prakišo ją pro žiedą.

– Į kurią rutulį nori smūgiuoti? – paklausė rodydamas į tolimame stalo gale trikampiui išdėliotus rutulius. – Tiktų geltonas priekyje.

– Mano mėgstama spalva – raudona.

– Vadinasi, į raudoną.

Lopas stumdė biliardo lazdą pirmyn atgal pro žiedą, sunertą iš mano pirštų, taikydamasis į baltą rutulį ir mokydamas smūgiuoti.

Pažvairavau į baltą rutulį, paskui į rutuliu trikampi.

– Kreivokai nusitaikei, – pasakiau.

Pajutau, kaip vaikinas šypsosi.

– Iš kiek lošiam?

– Iš penkių dolerių.

Jis lengvai papurtė galvą.

– Iš tavo švarkelio.

– Nori mano švarkelio?

– Noriu, kad jį nusivilktum.

Mano ranka truktelėjo į priekį, ir biliardo lazda praslydo pro pirštus atsitrenkdama į baltą rutulį. Šis nulėkė į priekį, atsitrenkė į raudoną ir suardė trikampį, rutuliai išsilakstė visomis kryptimis.

– Gerai, – sutikau nusimesdama džinsinį švarkelį. – Gal ir padarei man šiokį tokį įspūdį.

Lopas atidžiai apžiūrinėjo mano šilkinį šalį – užrištą ant kaklo palaidinę. Jo akys buvo juodos tarsi vandenynas vidurnaktį.

– Gražu, – pagyrė ir apėjo stalą atidžiai tikrindamas, kaip išsidėstė rutuliai.

– Lažinuosi iš penkių dolerių, kad neįmuši to su mėlynomis juostelėmis, – pasakiau specialiai išsirinkdama tą rutulį; jį nuo balto buvo užstojusi daugybė kitų.

– Man nereikia tavo pinigų, – atšovė vaikas. Mūsų žvilgsniai susikryžiuo, ir jo skruoste išryškėjo duobutė.

Iškaitau.

– Ko *tau* reikia? – paklausiau.

Lopas nuleido ant stalo lazdą ir pažvelgė į mane. Nuo jo žvilgsnio man degė oda.

– Mes taip ir nesusitarėme dėl lažybų, – pareiškiau stengdamasi nekeisti kūno padėties. Biliardo lazda mano rankose pasidarė slidoka, todėl vogčiomis pasitryniau ranką į šlaunį.

Nors prakaitas ir taip sruvo upeliais, Lopas pridūrė:

– Esi man skolinga. Kada nors ateisiu atsiimti skolos.

Nusijuokiau puse lūpų.

– Norėtum.

Kitame salės gale ant laiptų sudundėjo žingsniai. Išdygo aukštas, sausas vyrukas vanago nosimi ir susivėlusiais, net mėlynais nuo juodumo plaukais. Iš pradžių pažvelgė į Lopą, paskui jo žvilgsnis nukrypo į mane. Vyrukas nusiviepė ir priėjęs prie stalo atsigėrė limonado iš buteliuko, kurį buvau ten palikusi.

– Atleiskit, – pasakiau, – bet...

– Tu man nesakei, kad jos akys tokios aksominės, – kreipėsi jis į Lopą atžagaria ranka šluostydamasis lūpas. Vyrukas kalbėjo su ryškiu airišku akcentu.

– O jai nesakiau, kaip tau tokios akys patinka, – atšovė Lopas nusišypsodamas.

Vaikinas atsirėmė į stalą šalia manęs ir padavė ranką.

– Brángute, esu vardu Riksonas.

Nenoriai atkišau ranką.

– Nora.

– Gal sutrukdžiau? – paklausė Riksonas pakaitomis klausiamai žvelgdamas į mane ir Lopą.

– Ne, – atsakiau tuo pat metu, kai Lopas ištare: „Taip.“

Staiga Riksonas juokais puolė Lopą, jie abu parkrito ant žemės ir vartydamiesi kumščiaavo vienas kitą. Girdėjau kimų prunkštimą, smūgius, plyštančio audeklo garsą ir tada pamačiau nuogą Lopo nugarą. Per ją driekėsi dviejų gilių žaizdų palikti randai. Nuo juosmens iki menčių. Platėdami randai sudarė apverstą „V“ raidę.

Jie buvo tokie šlykštūs, kad aš iš siaubo vos neaiktelėjau.

– Ei, nulipk nuo manęs! – suriaumojo Riksonas.

Lopas, nusiridenęs nuo draugo, atsistojo, išsinėrė iš suplėšytų marškinių ir išmetė juos į kampe stovinčią šiukšlių dėžę.

– Duok man savo marškinius, – liepė jis Riksonui.

Riksonas man šelmiškai mirktelėjo.

– Kaip manai, Nora? Ar duosime jam marškinius?

Lopas vėl puolė draugą, šis sustabdė jį įsiremdamas delnais į pečius.

– Ramiau, – perspėjo Riksonas traukdamasis. Jis nusivilko šiltą nertinį ir liko vien su aptemptais baltais medvilnės marškinėliais, o nertinį numetė Lopui.

Kai Lopas tempė nertinį ant raumeningo pilvo, man suspurdėjo širdis, Riksonas atsigrėžė į mane.

– Jis tau papasakojo, kaip gavo pravardę, tiesa?

– Atsiprašau?

– Prieš tapdamas aistringiu biliardo lošėju, mūsų mielas bičiulis Lopas labiau mėgo airišką bokso plikais kumščiais. Jam prastai sekėsi. – Riksonas palingavo galva. – Tiesą sakant, jam beviltiškai nesisekė. Dažniausiai vakarais aš jį lopydavau, todėl netrukus visi vaikiną praminė Lopu. Patariau jam liautis boksuotis, tačiau jis manęs neklausė.

Lopas sugavo mano žvilgsnį ir išsiviepiė tarsi baro muštynių aukso medalininkas. Šypsena buvo gana grėsminga, tačiau po šiurkščia išore slypėjo geismo gaidelė. Tiesą sakant, daugiau nei gaidelė. Geismo simfonija.

Lopas linktelėjo laiptų pusėn ir padavė man ranką.

– Eime iš čia, – pasiūlė.

– Kur keliausime? – paklausiau jausdama, kaip linksta keliai.

– Pamatysi.

Lipant laiptais į viršų, Riksonas man šūktelėjo:

– Sėkmės su juo, brangute!

18

SKYRIUS

GRĮŽTANT LOPAS IŠSUKO IŠ GREITKELIO į Topšemo kelią ir sustabdė automobilį prie senovinio Topšemo fabriko ant Androskogino upės kranto. Kadaisė šiame fabrike iš medienos masės buvo gaminamas popierius. Dabar didelis užrašas ant pastato šono skelbė: „JŪRŪ ŠUNS ALAUS DARYKLA“. Upė buvo plati ir banguota, krantai apaugę aukštais medžiais.

Vis dar smarkiai lijo, mus apgaubė sutemos. Turėjau į namus grįžti anksčiau už mamą. Nepasakiau jai, kad išvyksiu, nes... tiesą sakant, Lopas nebuvo tas vaikinai, kurį išvydusios mamos pritariamai šypso-si. Jos greičiau nusprendžia pakeisti durų spynas.

– Ar galėtume nusipirkti maisto išsinešti? – paklausiau.

Lopas atidarė savo dureles.

– Ko pageidauti?

– Sumuštinio su kalakutiena. Be raugintų agurkų. Ak, ir be majonezo.

Supratau, kad vėl pelniau vieną tų labai paslaptinių šypsenu. Regis, daug jų pelnydavau. Šįkart nesupratau, kas prajuokino Lopą.

– Pažiūrėsim, ką pavyks padaryti, – pasakė Lopas išsluogdamas iš automobilio.

Jis paliko raktelius spynoje ir įjungtą šildytuvą. Per kelias minutes mintyse perkračiau vakarą iki šios akimirkos. Ir staiga suvokiau, kad esu viena Lopo visureigyje. Jo asmeninėje erdvėje.

Lopu dėta, norėdama ką nors paslėpti, nelaikyčiau to daikto savo kambaryje, mokyklos spintelėje ar net kuprinėje, nes jį galima neperspėjus konfiskuoti. Tą daiktą paslėpčiau blizgančiame visureigyje su įmantria apsaugos sistema.

Atsisėgiau saugos diržą ir ėmiau naršyti krūvą vadovėlių prie savo kojų jausdama, kaip nuo minties, kad atskleisiu vieną Lopo paslapčių, lūpose sušvinta paslaptinga šypsena. Nesitikėjau rasti ko nors konkretaus; mane tenkintų jo spintelės spynos skaičių derinys ar mobiliojo telefono numeris. Kojų pirštais sklaidydama ant grindų kilimėlių išdraikytas senas mokyklos užduotis radau išsikvėpusį pušų kvapo oro gaiviklį, grupės AC/DC diską „Greitkelis į pragarą“, pieštukų, parduotuvės „Nuo 7 iki 11“ trečiadienio čekį, kuriame buvo pažymėtas laikas: 22:18. Nieko stulbinamo ar netikėto.

Atidariau pirštinię ir ėmiau naršyti po automobilio instrukciją bei kitus oficialius dokumentus. Blykstelėjo chromas, ir pirštai užčiuopė metalą. Ištraukiau metalinį žibintuvėlį ir įjungiau. Nieko. Atsukau apačią, pamaniau, kad žibintuvėlis yra truputį per lengvas, ir buvau teisi – jame nebuvo baterijų. Keista, kad Lopas pirštinių skyre-

lyje laiko neveikiantį žibintuvėlį. Vos spėjau apie tai pagalvoti, žvilgsnis užkliuvo už rūdžių spalvos dėmės viename žibintuvėlio gale.

Kraujas.

Atsargiai padėjau žibintuvėlį atgal į pirštininę ir uždariau. Įtikinėjau save, kad kraujo pėdsakų ant žibintuvėlio galėjo likti dėl įvairiausių priežasčių. Pavyzdžiui, jei susižeisi ranką, stumdamas negyvą žvėrelį į kelkraštį... smarkiai daužysi žibintuvėliu žmogaus kūną, kol praplyš oda.

Širdis plakė kaip patrakusi, ir aš nusitvėriau pirmos šovusios į galvą minties. Lopas melavo. Jis užpuolė Marsę. Jis parvežė mane trečią dieną vakare, persėdo nuo motociklo į visureigį ir išvažiavo jos ieškoti. O gal jų keliai susikirto atsitiktinai. Kad ir kaip ten buvo, Marsė sužalota, įsipainiojo policija, o kaltininkas yra Lopas.

Supratau, kad vadovaujantis protu tokia išvada skubota ir nepagrįsta, o vadovautis jausmais per daug rizikinga ir neįmanoma ramiai visko apsvarstyti. Bauginanti Lopo praeitis ir daugybė paslapčių. Jei Lopas smurtautojas, man nesaugu vienai važinėti su juo.

Tolumoje horizontą nušvietė žaibas. Lopas išėjo iš restorano ir perbėgo automobilių stovėjimo aikštelę, vienoje rankoje nešinas rudo popieriaus maišeliu, kitoje – dviem skardinėmis limonado. Jis prilėkė prie vairuotojo durelių ir nėrė į visureigį. Įsėdęs nusiėmė beisbolo kepuraitę ir rankomis nusišluostė plaukus. Tamsios garbanos išsidraikė. Lopas padavė man rudo popieriaus maišelį.

– Sumuštinis su kalakutiena be raugintų agurkų ir majonezo bei šis tas užsigerti.

– Ar tu užpuolei Marsę Milar? – tyliai paklausiau. – Noriu žinoti tiesą. Dabar.

Lopas atitraukė limonado skardinę nuo burnos ir įdėmiai pažvelgė į mane.

– Ką?

– Žibintuvėlis tavo pirštinių skyrelyje. Paaiškink.

– Knaisiojaisi mano pirštinių skyrelyje? – Jis nesuirzo, bet ir neatrodė patenkintas.

– Ant žibintuvėlio yra sudžiūvusio kraujo. Į namus šiandien buvo atvykę policininkai. Jie mano, kad esu į tai įsipainiojusi. Marsę užpuolė trečiadienį vakare, iškart, kai tau pasakiau, kaip jos nekenčiau.

Lopas trumpai, bet nelinksmi nusijuokė.

– Manai, kad aš primušiau Marsę žibintuvėliu?

Jis užkišo ranką už sėdynės ir ištraukė didžiulį pistoletą. Aš suklykiau.

Vaikinas delnu užspaudė man burną.

– Tai dažasvydžio pistoletas, – paaiškino šaltai.

Žvilgčiojau tai į pistoletą, tai į Lopą jausdama, kaip stipriai išbalau.

– Savaitės pradžioje žaidžiau dažasvydį, – kalbėjo toliau Lopas. – Maniau, tai jau išsiaiškinome.

– T-tačiau iš kur kraujas ant žibintuvėlio?

– Tai ne kraujas, – pataisė jis. – Dažai. Žaidėme „Pagrobk vėliavą“.

Mano žvilgsnis vėl nukrypo į pirštinių skyrelį, kuriame gulėjo žibintuvėlis. Jis buvo... vėliava. Mane užplūdo sumišę palengvėjimo, kvailumo ir kaltės jausmai.

– Ak, – išlemenau. – Atleisk.

Regis, atsiprašinėti buvo truputį per vėlu.

Lopas žiūrėjo tiesiai priešais save ir giliai kvėpavo. Spėliojau, ar jis tyli norėdamas šiek tiek nuleisti garą. Juk ką tik apkaltinau jį užpuolus žmogų. Dėl to jaučiausi siaubingai, bet mano mintys buvo per daug iškrikusios, kad įstengčiau deramai atsiprašyti.

– Sprendžiant iš to, kaip apibūdinau Marsę, jai, matyt, netrūksta priešų, – pasakė Lopas.

– Beveik neabejoju, kad šio sąrašo viršuje esame mudvi su Vi, – atsakiau stengdamasi praskaidrinti bjaurią nuotaiką.

Lopas privažiavo prie mano namo ir išjungė variklį. Beisbolininko kepuraitė buvo nuleista ant akių, bet dabar lūpose žaidė vos pas-tebima šypsena. Jos atrodė minkštos ir švelnios, sunkiai atplėšiau nuo jų akis. Labiausiai jaučiausi dėkinga už tai, kad vaikas, regis, man atleido.

– Treniruosimės žaisti biliardą, angele, – pasakė Lopas.

– Jei prabilome apie biliardą, – atsikosėjau. – Norėčiau žinoti, kada ketini pasiimti tą... *daiktą*, kurį tau esu skolinga.

– Ne šįvakar.

Jis atidžiai tyrinėjo mano veido išraišką. Viena vertus, palengvėjo, kita vertus, pasijutau nusivylusi. Veikiau nusivylusi.

– Turiu tau šį tą, – pasakė Lopas.

Jis pakišo ranką po sėdyne ir ištraukė baltą popierinį maišelį, iš-margintą raudonais karčiaisiais pipirais. Tai buvo „Pasienio“ restora-no maišelis maistui išsinešti. Lopas padėjo jį tarp mūsų.

– Kas tai? – paklausiau dirstelėjusi į maišelį, bet visiškai nesupras-dama, kas jame.

– Atidaryk.

Iš maišelio ištraukiau rudo kartono dėžutę ir nukėliau dangtelį. Joje buvo stiklinis rutulys su Delfų jūrų uosto pramogų parko minia-tiūra viduje. Iš bronzinės vielos susuktas apžvalgos ratas ir išraityti traukinuko bėgiai; iš spalvoto metalo plokštelių pagamintas stebu-klingas kilimas.

– Gražu, – pagyriau truputį nustebusi, kad Lopas tiek daug galvo-jo apie mane, ką jau kalbėti, kad nepatingėjo nupirkti dovaną. – Ačiū. Tikrai. Man labai patinka.

Jis palietė stiklą.

– Štai „Arkangelas“ prieš rekonstrukciją.

Už apžvalgos rato iš plonos vielos buvo išraityti kylantys ir besileidžiantys „Arkangelo“ bėgiai. Pačiame viršuje stovėjo angelas sulaužytais sparnais, nulenkęs galvą jis žvelgė žemyn.

– Kas iš tiesų įvyko tą naktį, kai važinėjomės? – paklausiau.

– Tau verčiau nežinoti.

– Jei pasakysi, turėsi mane nužudyti? – pusiau juokais paklausiau.

– Mes ne vieni, – atsakė vaikiną žvelgdamas per priekinį stiklą.

Pakėlusį akis išvydau tarpduryje stovinčią mamą. Mano siaubui, ji nulipo laiptais ir ėmė artintis prie visureigio.

– Leisk kalbėti man, – tariau grūsdama stiklinį rutulį į dėžutę. – Tu nieko nesakyk – nė žodelio!

Lopas iššoko iš automobilio ir apėjęs aplink atidarė man dureles. Su mama susitikome prievažos viduryje.

– Nežinojau, jog ketinai išvykti, – pasakė mama šypsodamasi, bet suirzusi. Jos šypsena bylojo: „Pasikalbėsime vėliau.“

– Nusprendžiau beveik paskutinę minutę, – paaiškinau.

– Parvažiavau namo iškart po jogos užsiėmimų, – pasakė mama.

Toliau buvo galima atspėti: „Ir man pasisekė, o tau – ne.“ Tikėjau, si, kad po užsiėmimų ji su draugėmis eis į kokį nors restoraną. Ji taip pasielgdavo devynis kartus iš dešimties. Mama atsigrėžė į Lopą.

– Malonu pagaliau su tavimi susipažinti. Mano dukra daug apie tave kalba.

Prasižiojau norėdama pristatyti Lopą ir išsiųsti savais keliais, bet mama mane aplenkė.

– Esu Noros mama. Blaivė Grei.

– Tai Lopas, – tariau karštligiškai ieškodama žodžių, kurie leistų nutraukti visus mandagius pareiškimus. Tačiau į galvą toptelėjo tik sušukti: „Gaisras!“ ar apsimesti, kad ištiko priepuolis. Tačiau ir viena, ir kita išeitis atrodė žeminanti. Nutariau drąsiai kęsti mamos ir Lopo pokalbį.

– Nora sako, kad esi plaukikas, – pasakė mama.

Jaučiau, kaip šalia stovintis Lopas purtosi iš juoko.

– Plaukikas?

– Ar esi mokyklos plaukimo komandos, ar miesto lygos narys?

– Gal labiau... plaukioju savo malonumui, – atsakė vaikinai mesdamas į mane klausiamą žvilgsnį.

– Ką gi, taip pat gerai, – pritarė mama. – Kur tu plaukioji? Pramogų centre?

– Man labiau patinka lauke. Upėse ir ežeruose.

– Ar ne per šalta? – susirūpino mama.

Stovintis greta Lopas krūptelėjo. Mėginau spėti, ką praleidau pro ausis. Pokalbis buvo įprastas. Ir šįkart turėjau sutikti su mama. Meino valstija – ne šiltas atogrąžų kraštas. Čia net vasarą maudytis atviruose vandenyse šalta. Jei Lopas iš tiesų plaukioja upėse ar ežeruose, jis arba išprotėjęs, arba atsparus šalčiui.

– Gerai! – įsiterpiau pasinaudojusi tyla. – Lopui reikia važiuoti.

„Eik“, – vien lūpomis liepiau jam.

– Labai dailus visureigis, – pagyrė mama. – Ar jį nupirko tėvai?

– Įsigijau pats.

– Vadinasi, turi gerą darbą.

– Nurinkinėju stalus „Pasienyje“.

Lopas labai stengėsi išlikti paslaptingas. Spėlioju, kaip jis gyvena, kai greta nebūna manęs. Negalėjau liautis galvojusi apie bauginamą Lopo praeitį. Iki šiol svajodavau sužinoti jo tamsias paslaptis tik todėl, kad norėjau įrodyti sau ir Lopui, jog esu pajėgi jį perprasti. Tačiau dabar norėjau jas sužinoti todėl, kad tai buvo neatskiriama jo dalis. Ir nors paprastai stengiausi tai neigti, iš tiesų šiam vaikinui kažką jaučiau. Kuo daugiau laiko su juo praleisdavau, tuo geriau ėmiau suprasti, kad šie jausmai neišnyks.

Mama suraukė kaktą.

– Tikiuosi, darbas netrukdo mokytis. Aš nemanau, kad moksleiviai turėtų dirbti per mokslo metus. Jūs ir taip turite ką veikti.

– Man nesunku, – šypsodamasis atsakė vaikinas.

– Ar galėčiau paklausti, koks tavo pažymių vidurkis? – toliau kamantinėjo mama. – Gal nebus per daug įžūlu?

– Oho, jau vėlu, – nusistebėjau pažvelgusi į laikrodį, kurio neturėjau. Negalėjau patikėti, kad mama bus tokia nyki. Tai prastas ženklas. Jis gali reikšti tik tai, kad pirmas mamos įspūdis apie Lopą yra blogesnis, nei aš tikėjaisi. Tai buvo ne susipažinimas, o apklausa.

– Du kablelis du, – atsakė Lopas.

Mama įsistebeilijo į jį.

– Jis juokauja, – skubiai įsikišau ir slapta pastūmiau vaikiną prieš visureigio. – Lopui dar daug ką reikia padaryti. Jam dar daug kur reikia nuvykti. Pažaisti biliardą... – ištarusi šiuos žodžius, užsidengiau burną.

– Žaisti? – sutrikusi paklausė mama*.

– Nora kalba apie „Bo arkadą“, – paaiškino Lopas. – Bet aš važiuoju ne ten. Turiu kitų reikalų.

– Nesu buvusi „Bo“ užėjoje, – pasakė mama.

– Ji visai nejauki, – įsikišau. – Tu nieko nepraradai.

– Palauk, – regis, mama kažką prisiminė. – Ji yra pakrantėje? Netoli Delfų jūrų uosto? Ar ne ten prieš kelerius metus įvyko susišaudymas?

– Dabar ten ramu, – patikino Lopas.

Prisimerkusi pažvelgiau į jį. Vaikinas visiškai mane nuginklavo. Ketinau įžūliai pameluoti, kad „Bo arkadoje“ nesmurtaujama.

– Gal norėtum užėiti suvalgyti ledų? – pasiūlė mama. Nors ir sutrikusi, ji stengėsi būti mandagi ir tuo pat metu norėjo įsitempti mane

* Mama vis dar mano, kad Lopas lanko baseiną, o ne žaidžia biliardą. Žr. ankstesnę pastabą dėl angliško žodžio *pool*.

į namus ir užsklęsti duris. – Turime tik vanilinių, – pridūrė, kad kvietimas taip neviliotų. – Kelių savaičių senumo.

Lopas papurtė galvą.

– Turiu važiuoti. Gal kitą kartą. Buvo malonu su jumis susipažinti, Blaive.

Naudodamasi tylą nusitempiau mamą prie pagrindinių durų. Staiga ji atsigrėžė.

– Ką jūs su Nora šįvakar veikėte? – paklausė ji Lopo.

Vaikinas pažvelgė į mane ir vos pastebimai kilstelėjo antakius.

– Nutvėrėme vakarienę Topšeme, – skubiai atsakiau. – Sumuštinį ir limonado. Nekaltas vakarėlis.

Bėda ta, kad mano jausmai Lopui *nebuvo* nekalti.

19

SKYRIUS

STIKLINĮ RUTULĮ PASLĖPIAU spintoje už krūvos spalvotais rombais išmargintų megztinių, kuriuos buvau nugvelbusi iš tėčio. Kai atidariau dovaną Lopo akivaizdoje, Delfų parkas atrodė švytintis ir gražus, jo vielutės atspindėjo vaivorykštinę šviesą. Tačiau dabar, kai likau miegamajame viena, pramogų parkas atrodė vaiduokliška, kaip ideali dvasių be vietos stovykla. Be to, baiminausi, ar suvenyre nėra įmontuota slapta kamera.

Apsivilkusi liemenę su elastanu ir gėlėtas pižamos kelnes, paskabinau Vi.

– Na? – paklausė draugė. – Kaip sekėsi? Akivaizdu, kad jis tavęs nenužudė, ir tai gera pradžia.

– Mes žaidėme biliardą.

– Tu nekenti biliardo.

– Jis man davė kelis patarimus. Dabar, kai žinau, ką darau, žaidimas neatrodo toks kvailas.

– Neabejoju, kad jis tau galėtų duoti patarimų ir kitais gyvenimo klausimais.

– Hmm. – Paprastai nuo tokių draugės komentarų būčiau bent jau paraudusi, tačiau šįkart buvau nusiteikusi rimtai. Labai susikaupti mažčiau.

– Jau esu sakiusi, kad Lopas man neatrodo vertas pasitikėjimo, – toliau kalbėjo draugė. – Mane vis dar kankina košmariški sapnai apie tą vyrą su slidininko kauke. Per vieną sapną nuplėšiau kaukę, ir atspėk, kas po ja slėpėsi? Lopas. Manau, kad su juo dera elgtis kaip su užtaisytu pistoletu. Jis kažkoks trenktas.

Kaip tik apie tai ir norėjau pasikalbėti.

– Nuo ko ant nugaros gali atsirasti apverstas „V“ raidės formos randas? – paklausiau draugės.

Vi neteko žado.

– Iškrypėle, – pasipiktino springdama, – tu matei jį nuogą! Kur? Visureigyje? Jo namuose? Savo miegamajame?

– *Nemačiau* jo nuogo. Randą pastebėjau atsitiktinai.

– Aha, jau esu girdėjusi tokias giesmeles, – šaipėsi Vi.

– Jam ant nugaros yra gilus apverstos „V“ raidės formos randas. Ar tai ne keista?

– Žinoma, keista. Bet juk kalbame apie Lopą. Jam atsisukę keli varžteliai. Bandysiu spėti... gaujų muštynės? Kalėjimo randai? Randai, likę nuo sužalojimų, kai jį partrenkęs vairuotojas pabėgo iš įvykio vietos?

Puse smegenų sekiau pokalbį su Vi, kita, pašamoninė, klaidžiojo kitur. Mintimis grįžau į tą vakarą, kai Lopas prikalbino pasivažinėti „Arkangelu“. Prisiminiau šiurpiai ir keistai išpieštus vagonėlius. Ra-

guotus žvėris, plėšiančius angelui sparnus. Išvydau juodą apverstą „V“ raidę ten, kur buvo sparnai.

Vos neišmečiau ragelio.

– A-atleisk, ką pasakei? – atsitokėjau ir supratau, kad draugė laukia mano atsakymo.

– Kas. Įvyko. Paskui? – pakartojo ji atskirai išstardama kiekvieną žodį. – Žemė kviečia Norą. Nekantrauju sužinoti smulkmenas. Kitaip tuoj mirsiu.

– Jis susipešė, ir perplyšo marškiniai. Viskas. Daugiau nieko.

Vi giliai įkvėpė.

– Apie tai ir kalbu. Jūs kartu išvažiuojate pasilinksminti... ir jis susipeša? Kas jam užėjo? Elgiasi kaip žvėris, o ne kaip žmogus.

Mintyse šokinėjau nuo angelo prie Lopo randų. Ir vieni, ir kiti sugiję buvo juodi lyg saldymedžio šaknis, driekėsi lanku nuo menčių iki juosmens. Įtikinėjau save, kad tik šiurpus sutapimas, jog „Arkangelo“ piešiniai idealiai atitinka Lopo randus. Svarsčiau, kad tokių randų gali atsirasti dėl įvairiausių priežasčių. Per muštynes tarp gaujų, kalėjime arba, jei partrenktą žmogų velka automobilis, – kaip sakė Vi. Deja, visi šie paaiškinimai man atrodė nepagrįsti. Tarsi tiesa badytų akis, o aš nedrįsčiau jos pripažinti.

– Ar jis buvo angelas? – paklausė Vi.

Užsikirsdama perklausiau:

– Ką?

– Ar jis elgėsi kaip angelas, ar stengėsi pateisinti blogiuko įvaizdį? Kloko atvirai. Aš netikiu pasakojimu, kad jis nemėgino tavęs pabučiuoti.

– Vi, aš turiu eiti. – Mano balsas virpėjo.

– Dabar viską suprantu. Tu padėsi ragelį nepasakojusi smulkmenų apie din din.

– Nieko neįvyko nei per pasimatymą, nei po jo. Prievažoje mus pasitiko mano mama.

- Užsičiaupk!
- Manau, jai Lopas nepatinka.
- Ką tu sakai! Kas galėjo pamanyti?
- Paskambinsiu tau rytoj, gerai?
- Saldžių sapnų, gražuole.
- „Būtų gerai“, – toptelėjo.

Baigusi kalbėti nuėjau koridoriumi į laikiną mamos darbo kabinetą ir įsijungiau mūsų modernų kompiuterį. Kambarys buvo mažas, nuožulniomis lubomis, panašesnis į palėpę nei į gyvenamą patalpą. Vienas nešvarus langas su aštuntojo dešimtmečio užuolaidomis išėjo į šoninį kiemą. Atsistoti visu ūgiu galėjau tik trečdalyje patalpos. Kituose dviejuose trečdaliuose braukdavau plaukais per atsikišusias gegnes. Kambaryje kabėjo viena elektros lemputė.

Po dešimties minučių kompiuteris telefono linija prisijungė prie interneto, ir aš *Google* paieškos langelyje surinkau žodžius „angelo sparnų randai“. Laikiau iškėlusį pirštą virš *enter* klavišo baimindamasi, kad jei tai padarysiu, turėsiu pripažinti, jog iš tiesų svarsčiau, ar Lopas yra... žmogus.

Paspaudžiau klavišą ir, kol nepersigalvojau, pele spragtelėjau pirmą nuorodą.

NUSIDĖJĘ ANGELAI: BAUGINANTI TIESA

Sukūrus Edeno sodą, dangaus angelai buvo išsiųsti į Žemę prižiūrėti Adomo ir levos. Tačiau netrukus kai kurie pradėjo dairytis už sodo sienų. Jie ėmė laikyti save būsimais Žemės gyventojų valdovais, geisti valdžios, pinigų ir net Žemės moterų.

Jie kartu sugundė levą suvalgyti uždraustą vaisių ir atidarė Edeno vartus. Bausdamas už šią sunkią nuodėmę ir pareigų nevykdymą Dievas nuplėšė angelams sparnus ir amžiams ištrėmė į Žemę.

Smarkiai plakančia širdimi peržvelgiau kelias kitas pastraipas.

Nusidėję angelai – tai tos pačios piktosios dvasios (arba demonai), aprašytos Biblijoje ir apsigyvenusios žmonių kūnuose. Nusidėję angelai klaidžioja po Žemę ieškodami žmonių kūnų, kad neduotų jiems ramybės ir valdytų. Jie gundo žmones daryti pikta tiesiogiai perduodami jų protui mintis ir vaizdus. Nusidėjęs angelas, jei jam pavyksta sugundyti žmogų padaryti pikta, gali įeiti į žmogaus kūną ir daryti įtaką jo asmenybei bei veiksams.

Tačiau nusidėjęs angelas gali užvaldyti žmogaus kūną tik per žydų chešvano mėnesį. Chešvanas, arba „žiaurusis mėnuo“, vienintelis, per kurį neminimos jokios žydų šventės ir nesilaikoma pasninkų. Todėl jis yra nešventas. Nuo chešvano jaunaties iki pilnaties nusidėję angelai būriais skverbiasi į žmonių kūnus.

Baigusi skaityti, vis dar spoksojau į ekraną. Galva buvo tuščia. Visišškai. Jausmai liejosi per kraštus – šaltis, paniška nuostaba ir nelaimės nuojauta.

Purtoma drebulio grįžau į tikrovę. Prisiminiau, kaip Lopas, mano įsitikinimu, pasinaudojo netradiciniais bendravimo būdais ir šnibždėjo tiesiai mano smegenims lygiai taip, kaip gali padaryti nusidėję angelai. O sugretinus šią interneto informaciją su Lopo randais, persi išvada, kad Lopas yra nusidėjęs angelas.

Greitai permečiau akimis visą straipsnį, stabtelėdama prie įdomesnių samprotavimų.

Nusidėję angelai, sanguliuavę su žmonėmis, susilaukia palikuonių, vadinamų nefilimais. Nefilimų rasė bloga, nenatūrali, jiems nedera gyventi Žemėje. Nors daugelis tiki, kad Nojaus laikų Didysis tvanas turėjo išvalyti Žemę nuo nefilimų, nežinoma, ar šie hibridai išmirė, ar

išliko ir poravosi su žmonėmis. Logiška manyti, kad reprodukovosi, vadinasi, ir šiandien Žemėje turėtų būti nefilimų.

Atsistūmiau nuo rašomojo stalo. Viską, ką perskaičiau, sugrūdau į aplanką galvoje ir pasidėjau į smegenų archyvą. Ant aplanko uždėjau spaudą „BAISU“. Nenorėjau dabar apie tai galvoti. Vėliau šias žinias išrūšiuosiu. Galbūt.

Pašokau, nes kišenėje suskambo mobilusis.

– Kaip mes nusprendėme: avokadai yra žali ar geltoni? – paklausė Vi. – Jau įvykdžiau šios dienos žalių vaisių normą, bet jei tu pasakysi, kad avokadai geltoni, galėsiu juos valgyti.

– Ar tiki superdidvyriais?

– Pamačiusi Tobį Magvairą „Žmoguje vore“, taip. O dar yra Kristianas Beilas. Senesnis, bet žudomai karštas. Leisčiausi jo išvaduoja ma iš mosuojančių kardais nindzių.

– Aš rimtai.

– Aš irgi.

– Kada paskutinį kartą buvai bažnyčioje? – paklausiau.

Išgirdau, kaip draugė susprogdina kramtomosios gumos burbulą.

– Sekmadienį.

– Kaip manai, ar Biblija tiksli? Norėjau pasakyti, ar tai, kas joje parašyta, tikra?

– Manau, pastorius Kalvinas yra jėga. Kaip keturiasdešimtmetis. Tai maždaug apibendrina mano religinius įsitikinimus.

Išjungusi telefoną, nuėjau į savo kambarį ir palindau po antklode. Užsitempiau dar vieną antklodę, kad įveikčiau staiga įsismelkusį šaltį. Nebuvau tikra, ar atvėso kambarys, ar šalų iš vidaus. Užmigau galvoje aidint žodžiams „nusidėjęs angelas“, „įsiskverbimas į žmogų“, „nefilimas“.

20

SKYRIUS

VARČIAUSI VISĄ NAKTĮ. Atviruose laukuose, supančiuose mūsų kaimišką namą, užaujantis vėjas bloškė į langus įvairias nuolaužas. Keliskart pabudau išgirdusi, kaip nuslysta žemyn iš stogo išplėštos čerpės. Pašokdavau iš miego net nuo tylaus langinių barškesio ar lovos spyruoklių girgždėjimo.

Apie šeštą ryto pasidaviau, išsiropščiau iš lovos ir koridoriumi nutapsenau išsimaudyti po karštu dušu. Paskui susitvarkiau kambarį – drabužių spinta gerokai aptuštėjo, nes į pintinę sumečiau tris skalbinių įkrovas. Lipdama laiptais su dar viena skalbinių krūva, išgirdau beldžiant į duris. Atvėrusi išvydau ant slenksčio stovintį Eliotą.

Jis mūvējo džinsais, vilkėjo brangiais languotais marškiniais su paraitotomis iki alkūnių rankovėmis, buvo užsidėjęs saulės akinius ir *Red Sox* komandos kepuraitę. Atrodė lyg svajonių vaikinai. Bet aš naučiau ką kita, ir staiga užplūdęs adrenalinas patvirtino mano būgštavimus.

– Nora Grei, – kreipėsi Eliotas globėjišku tonu. Kai jis palinko į priekį ir išsiviepė, užuodžiau rūgštų alkoholio tvaiką. – Pastaruoju metu tu man pridarai daug bėdų.

– Ką čia veiki?

Eliotas pažvelgė pro mane į vidų.

– Kaip manai, ką aš čia veikiu? Noriu pasikalbėti. Nejau nepakviesi užėiti?

– Mama miega. Nenoriu jos prižadinti.

– Nesu matęs tavo mamos. – Šiuos žodžius jis ištarė taip, kad man pasišiaušė plaukai.

– Atleisk, ko tau reikia?

Jo šypsena buvo kvailai pašaipei.

– Tu manęs nemėgsti, Nora Grei, tiesa?

Tarsi atsakydama sukryžiauvau rankas ant krūtinės.

Svirduliuodamas, prispaudęs ranką prie širdies jis žengtelėjo atatupstas.

– Ak, Nora, atvažiauvau čia iš paskutiniųjų norėdamas tave įtikinti, kad esu paprastas vaikinai, kuriuo gali pasitikėti. Neapvilkl manęs.

– Klausyk, Eliotai. Turiu...

Jis taip smarkiai trenkė kumščiu į sieną, kad nubiro atsilupinėję dažai.

– Aš dar nebaigiau, – pareiškė nerišliai tardamas žodžius.

Staiga Eliotas atlošė galvą ir tyliai nusijuokė. Pasilenkė, įsikišo kraujuojančią ranką tarp kelių ir sudejavo.

– Kertu lažybų iš dešimties dolerių, kad vėliau to gailėsiaus.

Mano kūnu perbėgo pagaugai. Prisiminiau, kaip prieš kelias dienas maniau, kad Eliotas iš tiesų yra dailus ir žavus. Spėlioju, kodėl taip apsikvailinau.

Ketinau uždaryti ir užrakinti duris, bet tuo metu Eliotas nusiėmė saulės akinius – pamačiau krauju pasrūvusias jo akis. Jis atsikrenkštė ir išdrožė:

– Atėjau čia tau pasakyti, kad Džulis mokykloje patiria didelį stresą. Egzaminai, moksleivių savivalda, prašymai skirti stipendiją ir panašiai. Jis dabar tarsi nesavas. Džuliui reikia nuo viso to atitrūkti kelioms dienoms. Mes keturiese – Džulis, aš, tu ir Vi – per pavasario atostogas galėtume paiškylauti. Išvažiuotume rytoj į Parako ragą ir grįžtume antradienį popiet. Džulis puikiai atsipalaiduotų.

Kiekvienas iš jo burnos sklindantis žodis skambėjo klaikiai ir buvo gerai surepetuotas.

– Gaila, bet aš turiu kitų sumanymų.

– Gal man pavyks tave perkalbėti? Aš suplanuosiu visą kelionę. Pasirūpinsiu palapinėmis ir valgiu. Įrodysiu tau, koks esu šaunus vaikiną. Puikiai praleisime laiką.

– Verčiau eik savo keliais.

Eliotas atsirėmė ranka į durų staktą ir pasilenkė prie manęs.

– Neteisingas atsakymas.

Akimirką jo akyse išnyko stiklinis sąstingis, sublizgo žudikiškos kibirkštėlės. Nevalingai pasitraukiau atupsta. Buvau beveik įsitikinusi, kad Eliotas gali nužudyti. Beveik tikėjau, kad Kjirsten mirtis – jo darbelis.

– Išėik arba iškviesiu taksi, – paliepiu.

Eliotas taip smarkiai atplėšė tinklines duris, kad šios atsitrenkė į sieną. Jis čiupo mane už chalato ir ištempė į lauką. Paskui bloškė prie dailylenčių ir prispaudė savo kūnu.

– Nori ar nenori, vis tiek važiuosi iškylauti.

– Paleisk mane! – sušukau stengdamasi ištrūkti.

– O jei ne? Ką darysi? – Dabar jis laikė mane už pečių ir taip trinktelėjo į namą, kad net dantys subarškėjo.

– Iškviesiu policiją. – Neįsivaizduoju, kaip man pavyko taip drąsiai atsikirsti. Iš baimės stigo oro, sudrėko delnai.

– Ar bandysi prisišaukti pagalbą rėkdama? Tavęs niekas neišgirs. Paleisiu tik tada, jei prisieksi važiuoti išskylauti.

– Nora?

Abu su Eliotu sužiurome į pagrindines duris, iš ten atsklido mamos balsas. Vaikinas ne išsyk paleido mane, paskui pasišlykštėjęs suurzgė ir atstūmė. Leisdamasis verandos laipteliais, pažvelgė per petį.

– Nemanyk, kad išsisukai.

Puoliau į vidų ir užsirakinau. Peršėjo akys. Susmukusi ant kilimėlio kojoms valyti tramdžiau kūkčiojimą.

Laiptų viršuje išdygo mama juosdamasi chalata.

– Nora? Kas atsitiko? Kas ten buvo?

Sumirksėjau, kad neištrykštų ašaros.

– Vaikinas iš mokyklos. – Nepajėgiau nuslėpti drebulio balse. – Jis... jis... – Jau buvau įklimpusi dėl pasimatymo su Lopu. Žinojau, kad šįvakar mama ketina dalyvauti bendradarbės dukters vestuvėse, bet jei pasakysiu, kad Eliotas aplamdė man šonus, ji nė už ką ten neis. O aš turėjau nuvažiuoti į Portlandą ir pašniukštinti apie Eliotą. Pakaktų net menkiausio įkalčio pasodinti jį už grotų. Kol taip neįvyks, nesijausiu saugi. Mačiau, kad Eliotas pritvinkęs neapykantos, ir nenorėjau sužinoti, kas nutiks, jei jis praras savitvardą. – Jis prašė paskolinti užrašus apie „Hamletą“, – ramiai paaiškinau. – Praėjusią savaitę per patikrinimą raštu nusirašė nuo manęs ir, matyt, jam patiko.

– Ak, mieloji. – Mama nulipusi glostė šlapius mano plaukus. – Dabar suprantu, kodėl esi prislėgta. Jei nori, paskambinsiu jo tėvams.

Papurčiau galvą.

– Tada paruošiu pusryčius, – tarė mama. – Apsirenk. Kai nusileisi, viskas bus ant stalo.

Kai suskambo mobilusis, stovėjau priešais drabužių spintą.

– Ar girdėjai? Mes keturiese per pavasario atostogas vyksime i-š-k-y-l-a-u-t-i! – keistai džiaugsmingu balsu pranešė Vi.

– Vi, – atsakiau drebančiu balsu, – Eliotas kažką rezga. Baisaus. Nori įvilioti mus į spąstus. Mes nevažiuosim.

– Kaip tai nevažiuosim? Tu juokauji, tiesa? Pagaliau turime galimybę per pavasario atostogas nuveikti ką nors įdomaus, ir tu sakai „ne“. Žinai, kad mama niekada manęs vienos niekur neišleis. Padarysiu viską. Rimtai. Savaitę ruošiu tavo namų darbus. Nagi, Nora. Tik vienas žodelis. Ištark jį. Prasideda raide „t“...

Ranka, kuria laikiau telefoną, ėmė virpėti, teko perimti į kitą.

– Eliotas pasirodė pas mane prieš penkiolika minučių. Girtas. Jis... jis man grasino susidoroti.

Draugė nutilo.

– Ką turi omenyje sakydama „grasino“?

– Išsitempė mane pro duris į lauką ir trenkė į sieną.

– Jis buvo girtas, tiesa?

– Negi tai svarbu? – atšoviau.

– Na, jam teko nemažai iškęsti. Buvo neteisingai apkaltintas įsipainiojęs į kažkokios merginos savižudybę ir jam teko pereiti į kitą mokyklą. Jei jis tave sumušė, – beje, aš jo neteisinu, – gal jam tiesiog reikia... psichologo konsultacijos, supranti?

– Jei jis mane sumušė?

– Vaikinas buvo apkvaitęs. Gal... gal nesuvokė, ką daro. Rytoj jis jausis siaubingai.

Prasižiojau, bet nieko nepasakiusi užsičiaupiau. Vi palaiko Eliotą.

– Laikas eiti, – trumpai pasakiau. – Pasikalbėsime vėliau.

– Ar galiu būti su tavimi visiškai atvira, gražuole? Man neduoda ramybės tas vaikinas su slidininko kauke. Nepyk, tačiau aš galvoju,

kad vienintelė priežastis, dėl kurios mėgini primesti jo nusikaltimus Eliotui, yra ta, jog nenori, kad tai būtų Lopas. Tu viską aiškini savaip, ir tai mane nervina.

Netekau amo.

– Aiškinu savaip? Bet Lopas šįryt neišdygo prie mano durų ir ne-trankė manęs į namo sieną.

– Žinai ką? Man nereikėjo to sakyti. Tiesiog pamirškim, gerai?

– Puiku, – šaltai atsakiau.

– Taigi... ką veiksi šiandien?

Iškišau galvą pro duris, kad išgirsčiau, ką daro mama. Iš virtuvės sklido kiaušinių plaktuvo, brūžinančio dubens šonus, zirzimas. Viena vertus, nemačiau jokios prasmės ką nors pasakoti Vi, bet, antra vertus, buvau suirzusi ir magėjo susikivirčyti. Draugei rūpi, ką veiksiu? Puiku. Ne mano bėda, kad jai tai nepatiks.

– Kai tik mama išvyks į vestuves Senojo sodo paplūdimyje, važiuosiu į Portlandą. – Vestuvės prasideda ketvirtą, taigi mama negrįš iki kokios devintos. Tad užteks laiko praleisti vakarą Portlande, ir anksčiau nei mama grįšiu namo. – Ar galėčiau pasiskolinti tavo neoną? Nenoriu, kad mama pamatytų, kiek mylių nuvažiauvau.

– O varge. Ketini šnipinėti Eliotą, tiesa? Rengiesi šniukštinėti Kinghorne.

– Apsilankysiu parduotuvėse ir pavakarieniausiu, – pasakiau stumdydama pakabus spintoje. Išsitraukiau marškinėlius ilgomis rankovėmis, džinsus ir kepuraitę rausvais ir baltais dryžiais, kurią laikiau savaitgaliams ir toms dienoms, kai plaukai būna neklusnūs.

– Ar vakarieniausi bare už kelių kvartalų nuo Kinghorno paren-giamosios? Kurioje Kjirsten – kokia jos pavardė? – dirbo padavėja?

– Nebloga mintis, – atsakiau. – Galbūt.

– Ar ten tikrai valgysi, ar tik apklausi darbuotojus?

– Galbūt užduosiu kelis klausimus. Tad duosi neoną ar ne?

– Žinoma, – sutiko Vi. – Juk tam geriausia draugė ir yra. Tačiau pirma prižadėk, kad važiuosi išskylauti.

– Pamiršk neoną. Nusikasiu autobusu.

– Apie pavasario atostogas pakalbėsime vėliau! – sušuko Vi anksčiau, nei spėjau išjungti telefoną.

Portlande buvau kelis kartus, tačiau miesto gerai nepažinojau. Išlipau iš autobuso apsiginklavusi mobiliuoju, žemėlapiu ir vidiniu kompasu. Aukšti, grakštūs raudonų plytų pastatai užstojo besileidžiančią saulę, prasiskverbiančią pro tirštus audros debesis, metančius ant gatvių šešėlių. Į parduotuves galėjai įeiti pro arką, virš durų kabėjo akį traukiantys pavadinimai. Gatvių šviestuvai su gaubtais panėšėjo į raganos skrybėlę. Už kelių kvartalų tankiai užstatytos gatvės baigėsi miškeliu, ir aš išvydau Kinghorno parengiamąją. Virš medžių viršūnių kyšojo katedra, varpinė ir laikrodžio bokštas.

Šaligatviu apėjau 32-osios gatvės kampą. Uostas buvo vos už kelių kvartalų, pro parduotuves pamačiau plaukiančius švartuotis laivus. Praėjusi pusę 32-osios gatvės išvydau „Aklojo Džo“ barą. Išsitraukiau parengtus klausimus ir dar kartą perskaičiau. Ketinau apsimesti, kad iš tiesų imu interviu. Užsiminsiu darbuotojams apie Kjirsten ir gal pavyks išpešti ką nors, ko prieš mane klausinėję reporteriai neišgavo. Vildamasi, kad gerai įsiminiau klausimus, išmečiau sąrašą į šiukšlių dėžę.

Įeinant į barą, suskambėjo durų varpelis.

Grindys buvo išklotos geltonomis ir baltomis plytelėmis, kabinų sėdynės aptrauktos tamsiai mėlynais apmušalais. Ant sienų kabėjo uosto nuotraukos. Atsisėdau kabinoje netoli durų ir išsinėriau iš striukės.

Prie manęs išdygo padavėja išterliota balta prijuoste.

– Vitnė, – prisistatė ji gižiu balsu. – Sveika atvykusi į „Akląjį Džo“. Dienos patiekalas – tunų sumuštinis. Dienos sriuba – tiršta omarų. – Padavėja pasirengė užsirašyti mano užsakymą.

– „Aklasis Džo“? – suraukiau kaktą ir patapšnojau per smakrą. – Kodėl šis pavadinimas man atrodo girdėtas?

– Ar neskaitai laikraščių? Prieš mėnesį apie mus rašė visą savaitę. Rodė per „Penkiolika minučių“ ir taip toliau.

– Ak! – tariau tarsi staiga būtų toptelėję. – Dabar atsiminiau. Įvyko žmogžudystė, ar ne? Ta mergina čia dirbo, tiesa?

– Tai buvo Kjirsten Halverson. – Padavėja nekantriai spragtelėjo rašiklį. – Gal pirmiausia atnešti tos tirštos sriubos?

Sriubos nenorėjau. Tiesą sakant, buvau visai nealkana.

– Baisi žinia. Ar judvi buvote draugės?

– Nė velnio. Tai užsakysi ar ne? Išduosiu tau mažą paslaptį: jei nedirbu, man nemoka. Jei man nemoka, negaliu sumokėti nuompinigių.

Staiga panorau, kad mano užsakymą priimtų padavėjas, besisukinėjantis kitame salės gale. Žemo ūgio, gerokai praplikęs, o kūno sudėjimu priminė dantų krapštukus dėžutėje gale stalo. Jo žvilgsnis nepakildavo nuo grindų aukščiau kaip per metrą. Nors jaučiausi apgailėtina, kartelį kitą draugiškai jam nusišypsojusi galbūt sužinočiau visą Kjirsten gyvenimo istoriją.

– Atleiskit, – kreipiausi į Vitnę. – Niekaip negaliu pamiršti tos žmogžudystės. Žinoma, jums turbūt jau pabodo. Tikriausiai lankėsi ne vienas reporteris ir uždavinėjo klausimus.

Padavėja smerkiamai pažvelgė į mane.

– Ar dar reikia kelių minučių susipažinti su valgiaraščiu?

– Pavyzdžiui, mane reporteriai erzina.

Padavėja atsirėmė delnu į stalą.

– O mane erzina lankytojai, kurie tempia brangų laiką.

Tyliai atsidadusau ir atsiverčiau valgiaraštį.

– Ką pasiūlytumėte?

– Visi patiekalai skanūs. Paklausk mano vaikiną. – Ji nusišypsojo sučiauptomis lūpomis. – Jis čia virėjas.

– Jei prakalbome apie vaikus... ar Kjirsten turėjo draugą? „Pūkiai paklausei“, – pagyriau save mintyse.

– Prisipažink, – pareikalavo Vitnė. – Tu – policininkė? Advokatė? Reporterė?

– Tiesiog susirūpinusi pilietė. – Mano atsakymas nuskambėjo kaip klausimas.

– Taip, tikiu. Štai ką pasakysiu. Užsisakyk pieno kokteilį, keptų bulvių, mėsainį, dubenėlį tirštos sriubos, duok man dvidešimt penkis procentus arbatpinigių, ir aš tau pasakysiu tai, ką pasakiau visiems kitiems.

Svarsčiau, ką pasirinkti: savo kišenpinigius ar atsakymus.

– Sutarta.

– Kjirsten buvo susidėjusi su tuo vaikiu, Eliotu Saundersu. Tuo, apie kurį rašė laikraščiai. Jis čia nuolatos trindavosi. Pasibaigus pamainai lydėdavo ją namo.

– Ar kada nors kalbėjotės su Eliotu?

– Aš – ne.

– Kaip manote, ar Kjirsten nusižudė?

– Iš kur man žinoti?

– Laikraštyje skaičiau, kad savižudės raštelis rastas Kjirsten bute, bet ten aptikta ir įsilaužimo pėdsakų.

– Na ir kas?

– Ar jums tai neatrodo truputį... keista?

– Jei nori paklausti, ar aš manau, kad Eliotas galėjo jos bute palikti tą raštelį, pasakysiu: žinoma. Toks turtingų tėvų vaikelis kaip jis gali lengvai išsisukti iš bet kokios padėties. Tikriausiai kam nors sumokėjo, kad padėtų tą raštelį. Taip tvarkomi reikalai, kai turi pinigų.

– Nemanau, kad Eliotas turi daug pinigų. – Buvau įsitikinusi, kad turtuolis yra Džulis. Vi be paliovos kliedėjo apie jo namą. – Juk jis lankė Kinghorno parengiamąją, nes gaudavo stipendiją.

– Stipendiją? – prunkštelėjusi pakartojo padavėja. – Ką čia pais-tai? Jei Eliotas nebūtų turėjęs pinigų, kaip būtų nupirkęs butą Kjirsten? Paaiškinink man.

Stengiausi neparodyti nuostabos.

– Kodėl jis būtų turėjęs pirkti jai *butą*?

Vitnė stebeilijo į mane įsisprendusi rankomis į šonus.

– Tik nesakyk, kad iš tiesų esi tokia vėpla.

Ak. Nuošalumas. Intymumas. Supratau.

– Ar žinote, kodėl Eliotas iš Kinghorno perėjo į kitą mokyklą?

– Nežinojau, kad jis tai padarė.

Perkratinėjau padavėjos atsakymus ir rausiausi atmintyje, ko dar galėčiau paklausti.

– Ar jis čia susitikinėdavo su draugais? Su kuo nors kitu, ne su Kjirsten?

– Iš kur man prisiminti? – Vitnė išraiškingai užvertė akis. – Negi esu panaši į tokią, kurios fotografinė atmintis?

– O ~~su~~ labai aukštu vaikinu? *Labai labai* aukštu? Ilgais šviesiais plaukais, išvaizdžiu, vilkinčiu vardiniais drabužiais?

Padavėja priekiniais dantimis nuplėšė atsiknojusį dirbtinį nagą ir įsidėjo į prijuostės kišenę.

– Taip, prisimenu tą vyruką. Kaip tokio neprisiminsi. Paniuręs ir tylus. Buvo čia užėjęs kartą ar du. Neseniai. Maždaug tuo metu, kai mirė Kjirsten. Prisimenu, nes Šv. Patriko dienos proga tiekėme sūdytos mėsos sumuštinčius, ir aš nepajėgiau jo priversti užsisakyti. Spoksojo į mane taip, tarsi būtų norėjęs perpjauti gerklę, jei dar vardysiu dienos patiekalus. Tačiau *manau*, šį tą prisimenu. Nesu smalsi, bet turiu ausis. Kartais neįmanoma ko nors negirdėti. Kai paskutinį kartą čia atėjo aukštasis vyrukas ir Eliotas, jie sukišę nosis kalbėjosi apie testą.

– Mokykloje?

– Iš kur man žinoti? Kaip supratau, aukštasis neišlaikė testo, ir Eliotas dėl to nenudžiugo. Jis triukšmingai pastūmė kėdę ir išsinešdino. Net nesuvalgė viso sumuštinio.

– Ar jie minėjo Kjirsten?

– Pirmas atėjo aukštasis vyrukas ir paklausė, ar Kjirsten dirba. Pasakiau jam, kad ne, tada jis išsitraukė mobilųjį. Po dešimties minučių pasirodė Eliotas. Jo stalėlį paprastai aptarnaudavo Kjirsten, bet, kaip sakiau, ji nedirbo, todėl aptarnavau aš. Jei jie ir šnekėjosi apie Kjirsten, aš negirdėjau. Bet man pasirodė, kad aukštasis vyrukas nenorėjo, jog Kjirsten būtų šalia.

– Ar dar ką nors prisimenate?

– Galbūt. Ar užsisakysi deserto?

– Gabalėlį pyrago.

– Pyrago? Aš tau skiriu penkias minutes savo brangaus laiko, o tu užsisakai pyrago? Nejau laikai mane tokia, kuri neturi daugiau ką veikti kaip plepėti su tavim?

Apžvelgiau tuščią salę. Aš buvau vienintelė lankytoja, neskaitant vyro, įsitaisiusio prie baro su laikraščiu.

– Gerai... – Ėmiau skaityti valgiaraštį.

– Užsisakysi aviečių limonado, kad užgertum tą pyragą. – Ji užsirašė gėrimą bloknote. – Ir kavos po vakarienės. – Vėl užsirašė. – Už tai tikiuosi gauti papildomus dvidešimt penkis procentus arbatpinigių.

Padavėja nusišypsojo patenkinta savimi, įsikišo bloknotėlį į prijuostę ir kraipydama užpakalį nužingsniavo į virtuvę.

21

SKYRIUS

LAUKE ATŠALO IR DULKSNOJO. Gatvių žibintai skleidė vaiduokliška blyškia šviesą, kurios beveik nebuvo matyti pro tirštą miglą, gaubiančią gatves. Išskubėjau iš „Aklojo Džo“ džiaugdama, kad pasidomėjau orų prognoze ir pasiemiau skėtį. Eidama pro vitrinas, mačiau, kaip į barus renkasi lankytojai.

Kai buvau už kelių kvartalų nuo autobuso stotelės, sprandu pajutau pažįstamą ledinį šaltį. Kaip tą naktį, kada, mano tvirtu įsitikinimu, kažkas žiūrėjo pro miegamojo langą, vėliau – Delfų parke ir prieš pat Vi išeinant iš *Victoria's Secret*, apsivilkusiai mano švarkeliu. Pasilen-

kiau apsimesdama, kad rišuosi batelį, ir vogčiomis apsidairiau. Šaligatviai abiejose gatvės pusėse buvo tušti.

Užsidegė kitas šviesoforo signalas, ir aš nulipau nuo šaligatvio. Sparčiai žingsniuodama pasikišau rankinę po pažastimi, vyliausi, kad autobusas atvažiuos laiku. Kirtau gatvelę už baro, prasigrūdau pro rūkalių būrį ir atsidūriau kitoje gatvėje. Perbėgusi vieną kvartalą, smukau į kitą siaurą gatvelę ir apsukusi ratą grįžau. Kas porą sekundžių gręžiojaisi, kad įsitikinčiau, ar kas neseka iš paskos.

Už kampo išgirdau burzgiant, netrukus autobusas išniro iš rūko, sustojo ir aš įlipau. Buvau vienintelė keleivė.

Atsisėdusi per kelias eiles už vairuotojo, susigūžiau, kad niekas nepastebėtų. Vairuotojas trūktelėjo durų uždarymo svirtį, ir autobusas riaumodamas šoktelėjo iš vietos. Kai jau ketinau su palengvėjimu atsidusti, gavau žinutę iš Vi.

– KUR ESI?

– PORTLANDE, – atrašiau. – O TU?

– AŠ IRGI. VAKARĖLYJE SU DŽULIU IR ELIOTU. SUSITIKIME.

– KODĖL TU PORTLANDE?

Nelaukusi, kol draugė atsakys, surinkau jos numerį. Pasakyti bus greičiau. Delsti nevalia.

– Na? Ką pasakysi? – paklausė Vi. – Esi nusiteikusi pasilinksminti?

– Ar tavo mama žino, kad esi vakarėlyje Portlande su dviem vaikais?

– Gražuole, kalbi kaip neurastenikė.

– Negaliu patikėti, kad su Eliotu važiavai į Portlandą! – Man stauga pasidarė silpna. – Ar jis žino, kad kalbi telefonu su manim?

– Kad galėtų atvažiuoti ir tave nužudyti? Ne, atleisk. Jie su Džuliu nubėgo į Kinghorną kažko pasiimti, tad linksminuosi viena. Man praverstų kompanionė. Ei! – kažkam sušuko draugė. – Patrauk rankas, gerai? P-a-t-r-a-u-k. Nora? Esu ne pačiame geriausiame rajone. Paskubėk.

– Kur tu?

– Palauk... pastato kitoje gatvės pusėje numeris – vienas septyni du septyni. Gatvė vadinasi Haismito. Beveik neabejoju.

– Pasistengsiu būti kuo greičiau, bet su tavim neliksiu. Važiuosiu namo, o tu važiuosi kartu. Sustabdykite autobusą! – šūktelėjau vairuotojui.

Jis nuspaudė stabdžius, ir aš atsitrenkiau į sėdynę priešais.

– Ar galite pasakyti, kur yra Haismito gatvė? – paklausiau nusiglavusi į priekį.

Vairuotojas parodė į dešinę.

– Į vakarus nuo čia. Ar ketinate eiti pėsčiomis? – Jis nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. – Perspėju: tai neramus rajonas.

Nuostabu.

Užteko pereiti vos kelis kvartalus, kad suprasčiau, jog vairuotojas nemelavo. Aplinka ryškiai pasikeitė. Vietoj parduotuvių ir barų išdygo pastatai, kurių sienos buvo išpieštos įvairių gaujų grafitais, juodavo tamsūs, grotomis apkalti langai. Tušti šaligatviai vedė tolyn į rūką. Iš jo išniro moteris, stumianti dardantį vežimėlį su šiukšlių maišais. Jos mažytės tamsios tarsi angliukai akys trūkčiodamos beveik grobuoniškai vertino mane.

– Ką čia turime? – Moteris pražiojo bedantę burną.

Žengiau atakupsta ir prispaudžiau prie savęs rankinę.

– Regis, paltukas, pirštinės ir daili vilnonė kepuraitė, – vardijo ji. – Seniai noriu dailios vilnonės kepuraitės.

– Ei, – atsikrenkščiau ir draugiškai kreipiausi į ją: – Ar galite pasakyti, kiek dar eiti iki Haismito gatvės?

Moteriškė sukikeno.

– Autobuso vairuotojas nurodė šią kryptį, – nelabai tvirtai pasakiau.

– Jis tau pasakė, kad į Haismito gatvę reikia eiti pro čia? – lyg ir suirzusi paklausė moteris. – Aš žinau kelią į Haismitą, tu eini ne ten.

Palaukiau, bet moteris tylėjo.

– Gal pasakytumėte, kaip ten patekti? – neatlyžau.

– Žinau, kaip ten patekti. – Moteris pabarbeno sau į galvą pirštu, kuris labai priminė susisukusią, susiraižiusią šakelę. – Viską laikau čia.

– Kaip nueiti į Haismito gatvę? – raginau ją.

– Negaliu pasakyti už dyka, – priekaištingai atsakė moteris. – Tai tau kainuos. Mergaitė privalo užsidirbti pragyvenimui. Ar niekas tau nesakė, kad gyvenime nieko negausi už dyka?

– Neturiu pinigų. Vos kelis dolerius. Tik autobuso bilietui namo.

– Turi dailų šiltą paltą.

Pažvelgiau į savo dygsniuotą paltą. Žvarbus vėjas šiaušė plaukus, o nuo minties, kad teks jį nusivilkti, pašiorpo rankų oda.

– Gavau jį dovanų per Kalėdas.

– O aš čia šla užpakalį, – atšovė benamė. – Tai nori sužinoti kelią ar ne?

Negalėjau patikėti, kad taip atsitiko. Kad reikia atiduoti paltą be-namei mainais už tai, kad ji nurodys man kelią. Vi liks man skolinga iki grabo lentos.

Išsinerusi iš palto žiūrėjau, kaip moteris jį apsivelka.

Iš burnos tarši cigarečių dūmai ėjo garai. Apglėbiau save ir ėmiau trepsėti, kad nesustirčiau.

– Ar dabar galite pasakyti, kaip nueiti į Haismito gatvę?

– Nori sužinoti ilgesnį ar trumpesnį kelią?

– T-trumpesnį, – atsakiau kalendama dantimis.

– Tai irgi kainuos. Už trumpesnį reikia mokėti papildomai. Jau sakiau, kad seniai noriu dailios vilnonės kepuraitės.

Nusitraukiau nuo galvos kepuraitę su rausvais ir baltais dryžiais.

– Kur Haismito gatvė? – paklausiau stengdamasi kalbėti draugiškai ir atidaviau kepuraitę.

– Matai tą gatvelę? – Benamė parodė man už nugaros, ir aš atsi-
grėžiau. – Eik ja, kitame gale rasi Haismitą.

– Ir viskas? – negalėjau patikėti. – Tik už vieno kvartalo?

– Gera žinia ta, kad eiti reikės trumpai. Bloga – tokiu oru bet koks
pasivaikščiojimas atrodo ilgas. Žinoma, man dabar, kai gavau paltą ir
tą dailią kepuraitę, šilta ir patogiu. Atiduok man pirštines, ir aš tave ten
palydėsiu.

Pažvelgiau į pirštines. Bent jau rankos nešals.

– Nueisiu pati.

Benamė gūžtelėjo pečiais ir nurideno vežimėlį prie kito kampo,
ten ji įsitaisė atsirėmusi į plytų sieną.

Gatvelė buvo tamsi, užgriozdinta šiukšlių konteineriais, šlapiomis
kartono dėžėmis. Ten gulėjo kažkas panašaus į išmestą vandens šil-
dytuvą. Tačiau lygiai taip pat galėjo būti ir į kilimą susisupęs žmogus.
Pusiaukelėje gatvelę užtvėrė aukšta geležinių grandelių tvora. Gražią
dieną aš su vargu perlipdavau metro aukščio tvorą, o ką jau kalbėti
apie trigubai aukštesnę. Iš abiejų pusių stūksojo plytų sienos. Pastatų
langai buvo užtepti dažais ir grotuoti.

Per dėžes ir šiukšlių maišus broviausi tolyn. Po kojomis traškėjo
stiklo šukės. Tarp kojų švystelėjo baltas padaras, man užgniaužė kva-
pą. Katė. Tiesiog katė, kuri išnyko tamsoje.

Įkišau ranką į kišenę norėdama nusiųsti žinutę Vi – pranešti, kad
esu netoliese ir draugė manęs lauktų, ir tada prisiminiau, kad mobi-
lųjį palikau palto kišenėje. „Nuostabu, – pamaniau. – Kokia tikimy-
bė, kad benamė sutiks gražinti mobiliuką?“ Tikrai labai menka arba
jokios.

Nusprendžiau, kad vis tiek verta pamėginti. Kai apsigrėžiau, ga-
tvele nurūko žvilgantis juodas sedanas. Staiga sužibo raudonos stab-
džių žibintų šviesos.

Pasikliaudama nuojauta pasitraukiau į šešėlį.

Atsidarė automobilio durelės ir pasigirdo du šūviai. Durelės užsirenkė, ir sedanas žviegdamas nurūko. Girdėjau, kaip krūtinėje dunksi širdis, ir šis dunksejimas sutapo su žingsnių aidu. Tik po akimirkos suvokiau, kad aidi *mano* žingsniai ir kad tai aš bėgu į gatvelės pradžią. Pasukau už kampo ir nustėrau.

Ant šaligatvio susmukusi gulėjo benamė.

Pribėgusi atsiklaupiau prie jos.

– Kaip jūs? – išsigandusi paklausiau. Moteriškė buvo prasižiojusi, mažos tarsi angliukai akys tuščios. Tamsus skystis sunkėsi pro dygsniuotą paltą, kurį ką tik vilkėjau aš.

Pajutau nesuvaldomą norą bėgti, bet prisiverčiau įkišti ranką į palto kišenę. Man reikėjo paskambinti ir išsikviesti pagalbą, bet palte mobiliuko neradau.

Kitoje gatvės pusėje, kampe stovėjo telefonas automatas. Nubėgau prie jo ir surinkau pagalbos numerį. Laukdama, kol atsilieps operatorė, pažvelgiau į benamės lavoną, ir mane perliejo šalto adrenalino banga. Lavono nebebuvo.

Drebančia ranka pakabinau ragelį. Ausyse aidėjo besiartinantys žingsniai, tik negalėjau nuspręsti, toli jie ar arti.

Taukšt, taukšt, taukšt.

„Tai jis, – pamaniau, – vyras su slidininko kauke.“

Įmečiau kelias monetas į telefoną automatą, abiem rankom nutvėriau ragelį ir pasistengiau prisiminti Lopo mobiliojo numerį. Užsimerkusi bandžiau įsivaizduoti septynis skaičius, kuriuos vaikas mūsų pažinties dieną užrašė man ant delno raudonu rašalu. Nespėjusi dar kartą pasitikrinti, surinkau numerį.

– Kas atsitiko? – paklausė Lopus.

Išgirdusi jo balsą vos nepratrūkau raudoti. Išgirdau susidaužiant biliardo rutulius ir supratau, kad vaikas yra „Bo arkadoje“. Jis galėtų čia atvykti per penkiolika dvidešimt minučių.

– Tai aš, – nedrįsau kalbėti garsiau nei pašnibždomis.

– Nora?

– Esu Portlande. Hempšyro ir Nantuketo gatvių kampe. Ar gali mane paimti? Kuo greičiau!

Tupėjau susigūžusi telefono būdelėje ir mintyse skaičiavau iki šimto stengdamasi išlikti rami, tuo metu prie šaligatvio pričiuožė juodas visureigis komanderis. Lopas atidarė telefono būdelę ir pritūpė šalia.

Nusivilko viršutinius drabužius – juodus medvilninius marškinius ilgomis rankovėmis – liko tik su juodais apatiniais. Užmovė savo medvilninius marškinius man per galvą, o aš įgrūdau rankas į rankoves. Su vaikino marškiniais atrodžiau tarsi neūžauga, rankovės dengė pirštus. Nuo jų sklido sumišęs dūmų, sūraus vandens ir mėtinio muilo kvapas. Tie marškiniai užpildė tuštumą ir ramino.

– Eime į automobilį, – pasiūlė Lopas. Jis mane pakėlė, o aš apsivijau rankomis jam kaklą ir įsikniaubiau veidu.

– Mane tuoj supykins, – pasakiau. Pasaulis kartu su Lopu pasvirto. – Man reikia geležies tablečių.

– Ššš, – ramino Lopas glausdamas mane prie savęs. – Viskas bus gerai. Aš jau čia.

Pajėgiau tik linktelėti galva.

– Važiuokim iš čia.

Dar kartą linktelėjau.

– Turim paimti Vi, – pasakiau. – Ji vos už kvartalo, vakarėlyje.

Kol Lopas visureigiu suko už kampo, galvoje aidėjo dantų kalenimas. Dar niekada nebuvo taip išsigandusi. Nužudytos benamės vaizdas pažadino prisiminimus apie tėtį. Akis užliejo raudona spalva, ir, kad ir kiek stengiausi, negalėjau atsikratyti kraujo vaizdo.

– Ar buvai įpusėjęs biliardo partiją? – paklausiau prisiminusi susiduriančių rutulių kaukšėjimą, kai trumpai kalbėjomės telefonu.

– Buvau belaimis butą.

– Butą?

– Vieną tų prašmatnių ežero pakrantėje. Būčiau neketęs to rajono. Štai Haismito gatvė. Ar turi adresą?

– Negaliu jo prisiminti, – atsakiau atsisėsdama tiesiai, kad geriau matyčiau pro automobilio langus. Visi pastatai atrodė apleisti. Nematyti jokių vakarėlio ženklų. Jokių gyvybės ženklų, nieko.

– Ar turi mobiliuką? – paklausiau Lopo.

Jis iš kišenės ištraukė *Blackberry* aparatą.

– Baterija išsikrovusi. Nežinau, ar pavyks prisiskambinti.

Surinkau Vi žinutę.

KUR ESI?

PASIKEITĖ PLANAI, atsakė ji. SPĖJU, DŽIR E NERADO TO, KO IEŠKOJO. VAŽIUOJAM NAMO.

Telefono ekranas užgeso.

– Baterija visiškai išsikrovė, – pasakiau Lopui. – Ar turi kroviklį?

– Ne čia.

– Vi grįžta į Koldvoterį. Ar galėtum mane išleisti prie jos namų?

Netrukus atsidūrėme Pakrantės greitkelyje ir važiuome virš vandens pakibusia uola. Man jau yra tekę čia būti. Dabar, kai saulė nusileido, vanduo buvo melsvai pilkas su žaliais lopais tose vietose, kur atsispindėjo amžinai žaliuojantys medžiai. Nusileido naktis, ir vandens paviršius buvo lygus tarsi juodas veidrodis.

– Gal papasakosi, kas atsitiko? – paklausė Lopas.

Prisiekusieji vis dar posėdžiavo mano galvoje svarstydami, ar derėtų ką nors jam pasakoti. Galėčiau iškloti, kaip buvo nušauta benamė, kai apgaule išviliojo iš manęs paltą. Tikriausiai kulka buvo skirta man. Tada galėčiau mėginti paaiškinti, kaip stebuklingai išnyko jos lavonas.

Prisiminiau, kaip detektyvas Basas pažvelgė į mane tarsi į pamišėlę, kai pasiskundžiau, kad kažkas įsibrovė į mano miegamąjį. Ne-

troškau vėl matyti, kaip kas nors varto akis ir iš manęs šaiposi. Tik ne Lopas. Tik ne dabar.

– Pasiklydau, ir mane užspeitė į kampą benamė moteris, – dėščiau. – Ji išprašė iš manęs palta... – Atžagaria ranka nusišluosčiau nosį ir sušniurkščiojau. – Paėmė ir kepuraitę.

– Ką čia veikei? – paklausė Lopas.

– Norėjau susitikti su Vi, ji buvo atvažiavusi į vakarėlį.

Kai pasiekėme pusiaukelę tarp Portlando ir Koldvoterio, vešliai apaugusį greitkelio ruožą, šalia kurio nebuvo gyvenviečių, staiga iš po visureigio variklio gaubto ėmė veržtis dūmai. Lopas pristabdė ir nuvairavo automobilį į šalikelę.

– Luktelėk, – pasakė išlipdamas. Pakėlė visureigio gaubtą, šis užstojo Lopą. Netrukus nuleido jį. Valydamasis rankas į kelnes Lopas priėjo ir ženklais parodė nuleisti langelį.

– Blogos naujienos, – pranešė. – Variklis sugedo.

Stengiausi atrodyti daug išmananti ir protinga, bet labai sutrikau.

Lopas kilstelėjo antakį ir tarė:

– Tegul ilsisi ramybėje.

– Jis nevažiuos?

– Nebent stumtume.

Ir reikėjo jam laimėti tokį suklerusį automobilį.

– Kur tavo mobiliukas? – paklausė Lopas.

– Pamečiau.

Vaikinas plačiai išsišiepė.

– Pamėginsiu spėti. Tavo palto kišenėje. Benamei išties pasisekė, ar ne?

Jis apsidairė.

– Galime rinktis: pamėginti sustabdyti važiuojantį pro šalį automobilį arba pėsčiomis nueiti iki kitos sankryžos ir susirasti telefoną.

Išlipau ir iš visų jėgų užtrenkiau dureles. Spyriau į priekinį visureigio ratą. Žinojau, kad pykčiu stengiuosi paslėpti baimę dėl visko, ką šiandien patyriau. Kai tik liksiu viena, pravirksiu.

– Regis, prie kitos sankryžos yra motelis. Einu i-i-iškviesiu taksi, – pasakiau dar smarkiau kalendama dantimis. – T-t-tu palauk prie visureigio.

Lopas nelinksmi šyptelėjo.

– Neketinu išleisti tavęs iš akių. Atrodai lengvai kuoktelėjusi, angele. Eisim kartu.

Susikryžiauvau rankas ir atsistojau greta jo. Avėjau teniso batelius, todėl mano akys buvo Lopo pečių lygyje. Prisiverčiau atlošti galvą, kad pažvelgčiau jam į akis.

– Neketinu nė iš tolo artintis prie motelio su tavimi. – Stengiausi kalbėti ryžtingai, kad pati neapsigalvočiau.

– Manai, kad mudu ir aplūžęs motelis – pavojingas derinys?

Tiesą sakant, taip.

Lopas atsirėmė į automobilį.

– Galime čia stovėti ir ginčytis. – Jis pašnairavo į debesuotą dangų. – Bet, regis, audra vėl įsisiautės.

Tarsi Motina Gamta būtų nusprendusi tarti savo žodį, prapliupo lietus, sumišęs su šlapiu sniegu.

Pažvelgiau į Lopą kaip įmanydama rūščiau ir sunkiai atsidusau.

Deja, jis teisus.

22

SKYRIUS

P O DVIDEŠIMTIES MINUČIŲ mudu su Lopu atsidūrėme prie pigaus motelio durų. Kol bėgome per lietų ir šlapdribą, nepratariau nė žodelio ir dabar buvau ne tik kiaurai permirkusi, bet ir... susirzusi. Lietus pylė kaip iš kibiro, ir man neatrodė, kad galėsime greitai sugrįžti prie visureigio. Vadinasi, nežinia kuriam laikui įstrigsiu su Lopu šiame motelyje.

Kai įėjome, suskambo durų varpelis, ir registratorius staigiai pakilo šluostydamasis nuo kelių sausainių trupinius.

– Ko pageidausime? – paklausė laižydamas nuo pirštų apelsinų tyrę. – Šįvakar būsite vienu du?

– Norėtume pasinaudoti jūsų telefonu, – paaiškinau kalendama dantimis ir vildamasi, kad tarnautojas supras, ko prašau.

– Negalėsite. Nėra ryšio. Kalta audra.

– K-ką reiškia „nėra r-ryšio“? Ar turite mobilųjį?

Registratorius pažvelgė į Lopą.

– Ji nori kambario nerūkantiems, – pasakė jis.

Tuo pat atsigrėžiau į Lopą. „Ar išprotėjai?“ – tik lūpomis paklausiau.

Registratorius paspaudė kelis kompiuterio klavišus.

– Regis, turime... luktelėkite... Bingo! Kambarį nerūkantiems su karališko dydžio lova.

– Mums tiks, – pasakė Lopas. Jis pašnairavo į mane, ir jo lūpų kampučiuose šmėstelėjo šypsena.

Aš prisimerkiau.

Kaip tik tuo metu sumirksėjo šviesos, ir fojė paskendo tamsoje. Visi nutilome, paskui registratorius pagrabaliojęs įjungė didelį žibintą.

– Kadaisė buvau skautas, – pasigyrė. – Būk pasirengęs.

– Tada t-tikriausiai turite ir mobilųjį? – paklausiau.

– Turėjau. Iki tol, kol išgalėjau apmokėti sąskaitas už pokalbius. – Jis gūžtelėjo pečiais. – Ką galiu pasakyti? Mano mama šykšti.

Jo *mama*? Vyriškiui būtum davęs ne mažiau kaip keturiasdešimt. Žinoma, kas man rūpi. Kur kas svarbiau, ką darys *mano* mama, grįžusi iš vestuvių ir neradusi manęs namie.

– Kaip mokėsite? – paklausė registratorius.

– Grynaisiais, – atsakė Lopas.

Registratorius sukikeno linguodamas galvą aukštyn žemyn.

– Toks atsiskaitymo būdas čia populiarus. – Jis pasilenkė prie mūsų ir prabilo konfidencialiu tonu: – Pas mus užsuka daug žmonių, kurie nenori būti susekti nedarbo metu, jei suprantate, ką noriu pasakyti.

Suvokiau, kad negali kilti net minties, jog praleisiu naktį motelyje kartu su Lopu.

– Tai beprotiška, – pusbalsiu pasakiau jam.

– Aš ir esu išprotėjęs, – vaikiną šyptelėjo. – Dėl tavęs. Kiek reikia mokėti už žibintą? – paklausė jis registratoriaus.

Šis pagraibė po stalą.

– Turiu šį tą geresnio: didelių žvakių, – atsakė dėdamas dvi priešais mus. Čirkstelėjęs degtuką, vieną uždegė. – Už jas papildomai mokėti nereikia. Vieną pastatykite vonioje, kitą kambariulyje ir nepastebėsite, kad nėra elektros. Duosiu ir dėžutę degtukų. Jei nepanaudosite, bus geras suvenyras.

– Ačiū, – padėkojo Lopas ir paėmęs mane už parankės nusivedė koridoriumi.

Kai įėjome į šimtas šeštą kambarį, Lopas užšovė duris. Pastatė žvakę ant naktinio stalelio, ją uždegė kitą. Pakėlęs beisbolo kepuraitę, tarsi šuo nusipurtė nuo plaukų vandenį.

– Tau reikia karšto dušo, – pasakė Lopas. Apsidairęs įkišo galvą į vonią. – Regis, ten yra muilo ir du rankšluosčiai.

Kilstelėjau smakrą.

– Negali p-priversti manęs čia likti.

Sutikau čia ateiti tik dėl to, kad nenorėjau mirkti liūtyje, ir labai vyliausi rasti telefoną.

– Skamba labiau kaip klausimas nei pareiškimas, – tarė Lopas.

– Tada a-atsakyk.

Jo lūpose sušvito šelmiška šypsena.

– Sunku susikaupti, kai taip atrodo.

Pažvelgiau į juodus šlapius, prilipusius prie mano kūno Lopo marškinius. Prasibroviau pro jį į vonią ir uždariau duris.

Atsukusi tik karštą vandenį, išsinėriau iš Lopo ir savo drabužių. Prie dušo sienelės buvo prilipęs juodas plaukas, nubraukiau jį tualetinio popieriaus skiautele, išmečiau į unitazą ir nuleidau vandenį. Pas-

kui atsistojau už dušo užuolaidos ir stebėjau, kaip nuo karšto vandens rausta oda.

Masažuodama muilu kaklo ir pečių raumenis, įtikinau save, kad galiu miegoti viename kambaryje su Lopu. Tai nebuvo išmintingiausias ar saugiausias sumanymas, bet aš pati pasirūpinsiu, kad nieko neįvyktų. Antra vertus, ar turiu iš ko rinktis...

Spontaniška ir nutrūktgalviška prigimtis šaipėsi iš manęs. Žinojau, ką ji krečia. Iš pradžių jaučiau Lopui paslaptingos jėgos keliamą trauką. Dabar mane prie jo traukė kažkas kita. Gerokai karštesnis jausmas. Ir šiąnakt negalėjau jam atsispirti. Vertinant nuo vieno iki dešimties, jis man kėlė maždaug aštuonių balų siaubą. Ir devynių balų jaudulį.

Užsukau čiaupą, išėjau iš dušo ir tapšnodama nusišluosčiau rankšluosčiu. Vos žvilgtelėjusi į permirkusius drabužius, iš karto supratau, jog neturiu jokio noro jų vilktis. Gal netoliese yra mokamas drabužių džiovintuvas... kuriam nereikia elektros? Atsidususi užsisegiau liemenėlę ir užsitempiau kiaurai permirkusias kelnes.

– Lopai? – sušnibždėjau pro duris.

– Baigei?

– Užpūsk žvakę.

– Padaryta, – sušnibždėjo Lopus. Jis juokėsi labai tyliai, lyg pašnibždomis.

Nugnybusi žvakės dagtį, išėjau į visišką tamsą. Girdėjau, kaip tiesiai priešais mane kvėpuoja Lopus. Nenorėjau galvoti apie tai, kuo jis vilki – ar, tiksliau, kuo nevilki – ir uždraudžiau mintims kurti to vaizdo fragmentą.

– Mano drabužiai kiaurai permirko. Neturiu ką apsivilkti.

Išgirdau slystant jo oda šlapią audinį, tarsi kas guminiu valytuvu būtų braukęs per stiklą.

– Kaip man pasisekė. – Jo marškiniai nukrito į šlapių drabužių krūvą mums prie kojų.

Jutau, kaip jis šypsosi. Lopas stovėjo labai arti. Per arti.

– Tau reikėtų išsimaudyti, – pasakiau. – Nedelsiant.

– Aš taip bjauriai dvokiu? •

Tiesą sakant, jis labai maloniai kvėpėjo. Dūmų kvapas buvo išnykęs, mėtų sustiprėjęs.

Lopas nuėjo į vonią. Jis uždegė žvakę, o duris paliko praviras, šviesos ruožas nusidriekė grindimis ir siena.

Atsirėmusi į sieną nuslydau ant grindų. Atrėmiau galvą. Tikrai negalėjau likti čia naktį. Turiu parsigauti namo. Negerai pasielgiau, kad likau su Lopu, nors ir buvau davusi įžadus elgtis išmintingai. Reikėjo pranešti, kad nužudyta benamė. Ar tikrai? Kaip pranešti apie dingusią lavoną? Jei jau prabilome apie beprotybę, regis, mano mintys tikrai siaubingai susipynė.

Nenorėdama ilgiau apie tai galvoti, sutelkiau dėmesį į kitką. Negaliu lindėti čia žinodama, kad Vi yra su Eliotu, vadinasi, jai gresia pavojus, o aš esu saugi.

Neilgai svarsčiusi nusprendžiau kitaip suformuluoti šią mintį. Saugumas – reliatyvi sąvoka. Kol Lopas šalia, pavojus man negresia, bet tikrai nemanau, kad jis – mano angelas sargas.

Kaipmat pasigailėjau minties apie angelą sargą. Sukaupusi visas įtikinėjimo galias išvijau iš galvos mintis apie angelus – sargus, nusi-dėjėlius ar dar kitus. Pasakiau sau, kad galbūt *kraustausi* iš proto. Kiek supratau, benamės mirtis buvo haliucinacija. Kaip ir randai ant Lopo nugaros.

Vanduo nustojo tekėjęs, ir netrukus Lopas išėjo iš vonios tik su šlaipiais džinsais, nusmukusiais žemiau juosmens. Jis paliko degančią vonioje žvakę ir plačiai atvertas duris. Kambaryje pasklido švelni šviesa.

Vos dirstelėjusi supratau, kad vaikiną kelias valandas per savaitę bėgioja ir kiloja svarmenis. Tokių raumenų neišstreniruosi be prakaito ir atkaklaus darbo. Staiga susidrovėjau. Ir *suglebau*.

– Kurioje pusėje gulsi? – paklausė Lopas.

– Aaa...

Vaikinas klastingai nusišypsojo.

– Nerviniesi?

– Ne, – atsakiau taip pasitikinčiai, kiek leido aplinkybės. O aplinkybės buvo tokios, kad melavau sukandusi dantis.

– Esi prasta melagė, – vis dar šypsodamasis pasakė jis. – Prasčiau, kokią yra tekę sutikti.

Įsisprendusi į šonus žvilgsniu ištariau: *Atsiprašau?*

– Eikš, – paragino Lopas ir apglėbė mane.

Pajutau, kaip tirpsta ryžtas priešintis. Jei dar dešimt sekundžių pastovėsiu taip arti šio vaikino, ištirpsiu kaip pernykštis sniegas.

Už Lopo ant sienos kabėjo veidrodis, ir jam ant nugaros išvydau juodai žvilgančius apverstos „V“ raidės formos randus.

Įsitempiau. Mirksėjau tikėdamasi, kad randai išnyks, bet jie neišnyko.

Delnai nuo krūtinės nuslydo jam ant nugaros. Piršto galiuku perbraukiau dešinį randą.

Nuo mano prisilietimo Lopas įsirežė. Sustingau neatitraukdama nuo rando drebančio piršto. Netrukus supratau, kad iš tiesų tirta ne mano piršto galiukas, bet aš. Visa.

Mane įsiurbė švelni, tamsi sraujymė, ir akyse aptemo.

23

SKYRIUS

STOVĖJAU „BO ARKADOS“ RŪSYJE nugara į sieną ir stebėjau, kaip žaidžiamas biliardas. Langai buvo užkalti, todėl negalėjau atspėti, ar dabar naktis, ar diena. Iš garsiakalbių sklido Stivio Nikso daina apie balandį baltais sparnais ir jo septyniolika metų. Niekas nenustebo, kad aš staiga išdygau iš niekur.

Tada prisiminiau, kad esu tik su liemenėle ir kelnaitėmis. Stoviu vyrų minioje vos pridengusi intymias kūno vietas, ir niekas net nepažvelgia į mane? kažkas ne taip.

Įgnybau sau. Gyva.

Išsklaidžiusi cigarų dūmų debesį, kitame salės gale išvydau Lopą. Jis sėdėjo prie pokerio stalo ir prispaudęs prie krūtinės laikė kortas.

Basa nužingsniavau per salę užsidengusi krūtinę rankomis.

– Ar galime pasikalbėti? – sušnypščiau Lopui į ausį. Mano balsas buvo nervingas. Visiškai nesupratau, kaip atsidūriau „Bo“ užėjoje. Ką tik buvau motelyje, o dabar – čia.

Lopas sustūmė juodus pokerio žetonus į stalo vidurį.

– *Dabar?* – spaudžiau. – Tai gana skubu...

Nutilau pažvelgusi į sieninį kalendorių. Jis atsiliko aštuoniais mėnesiais ir rodė pernai metų rugpjūtį. Prieš pat man pradėdant lankyti priešpaskutinę klasę. Keli mėnesiai iki susipažįstant su Lopus. Pasakiau sau, kad tai klaida, kad tas, kuris nuplėšia kalendoriaus lapus, atsiliko, tačiau tuo pat metu dingtelėjo, kad gal kalendorius rodo tą datą, kuri turi būti. O klystu aš.

Prisitraukiau kėdę nuo kito stalo ir atsėdau greta Lopo.

– Jis turi būgnų penkakę, būgnų devynakę, čirvų tūzą...

Lioviausi vardyti, kai supratau, kad niekas nekreipia į mane dėmesio. Ne, ne tai. Niekas manęs *nematė*.

Ant laiptų kitame salės gale sudundėjo žingsniai, ir pasirodė tas pats kasininkas, kuris grasinosi išmesias mane, kai pirmą kartą atėjau į arkadą.

– kažkas viršuje nori su tavim pasikalbėti, – pasakė jis Lopusi.

Vaikinas kilstelėjo antakius nebyliai klausdamas.

– Ji nepasisakė vardo, – teisinosi kasininkas. – Klausiau porą kartų. Paaiškinau, kad žaidi privačią partiją, tačiau ji niekur neina. Jei nori, galiu ją išmesti.

– Ne. Atsiųsk į apačią.

Lopas sužaidė savo partiją, susirinko žetonus ir atsistojo.

– Daugiau nebežaidžiu.

Jis nuėjo prie biliardo stalo arčiausiai laiptų, atsirėmė į jį ir susikišo rankas į kišenes.

Nusekiau paskui jį. Spragtelėjau pirštais jam priešais veidą. Spyriau į koją. Pliaukštelėjau į krūtinę. Jis nė nekrūptelėjo, nesujudėjo.

Ant laiptų pasigirdo artėjantys žingsniai, ir kai panelė Grin išnoro iš menkai apšviestos laiptų aikštelės, aš sutrikau. Šviesūs plaukai krito iki pat liemens ir buvo tiesūs kaip styga. Panelė Grin mūvėjo išmargintus džinsus, vilkėjo rausvą berankovę palaidinę ir buvo basa. Taip apsirengusi ji atrodė beveik vienmetė su manim. Mergina laižė čiulptinuką.

Lopas visada susitvardęs, ir aš negaliu atspėti, ką jis galvoja. Tačiau vos tik jo ir panelės Grin akys susitiko, supratau, kad vaikiną nustebo. Jis greitai susiėmė, nuslopino jausmus, o žvilgsnis tapo atsargus ir budrus.

– Dabrija?

Mano širdis ėmė mušti greičiau. Stengiausi sutelkti mintis, bet pajėgiau galvoti tik apie tai, kad, jei tikrai esu grįžusi į praeitį prieš aštuonis mėnesius, iš kur Lopas ir panelė Grin pažįsta vienas kitą. Tuo metu ji dar nedirbo mokykloje. Ir kodėl jis kreipiasi į ją vardu?

– Kaip tau sekasi? – paklausė panelė Grin – Dabrija – koketiškai nusišypsodama ir išmetė čiulptinuką į šiukšlių dėžę.

– Ką čia veiki? – Lopas tapo dar budresnis, tarsi nebūtų patikėjęs, kad Dabrijai taikytinas principas: „Prekė tokia, kokią matai.“

– Pasprukau. – Jos lūpų kamputis kryptelėjo. – Norėjau vėl tave pamatyti. Jau seniai mėginau, bet apsauga – na, pats supranti. Nesu visiškai išglebusi. Tokie kaip mudu neturėtume bendrauti. Bet tu tai žinai.

– Blogai padarei, kad čia atėjai.

– Žinau, senokai nesimatėme, bet tikėjaisi draugiškesnio sutikimo, – prikišo ji papūsdama lūputes.

Lopas nieko neatsakė.

– Nesilioviau galvojusi apie tave, – tyliau, seksualiu balsu kalbėjo Dabrija ir žengė arčiau Lopo. – Čia patekti nebuvo lengva. Lučiana kuria pateisinimus, kodėl manęs nėra. Rizikuoju jos ir savo ateitimi. Nejau nenori išgirsti, ką tau pasakysiu?

– Klok, – atsakė vaikas, tačiau jo raginimui stigo pasitikėjimo.

– Neišsivadėjau tavęs. Visą šį laiką... – Ji nutilo ir mirksėdama su-
tramdė staiga ištryškusias ašaras. Kai Dabrija vėl prabilo, jau buvo su-
sitvardžiusi, tačiau vis tiek virpėjo. – Žinau, kaip galėtum susigrąžinti
sparnus.

Ji nusišypsojo Lopui, bet jis buvo rimtas.

– Kai tik susigrąžinsi sparnus, galėsi grįžti namo, – tvirčiau pasakė
ji. – Viskas bus taip kaip anksčiau. Niekas nepasikeitė. *Tikrai.*

– Kur slypi klasta?

– Nėra jokios klastos. Turi išgelbėti žmogaus gyvybę. Labai pro-
tinga, turint omenyje nusikaltimą, už kurį buvai ištremtas.

– Koks bus mano rangas?

Dabrija neteko pasitikėjimo savimi, o aš pajutau, kad Lopas užda-
vė klausimą, kurio mergina vylėsi išvengti.

– Aš tik pasakiau, kaip susigrąžinti sparnus, – globėjiškai atsakė
ji. – Turbūt nusipelnau *padėkos*...

– Atsakyk į klausimą.

Tačiau iš niūrios Lopo šypsenos supratau, kad jis ir pats žino atsa-
kymą. Arba spėja. Joks Dabrijos atsakymas vaikinui netenkins.

– Puiku. Būsi sargu, gerai?

Lopas atlošė galvą ir tyliai nusijuokė.

– Kas bloga būti sargu? – paklausė Dabrija. – Kodėl tau nepatinka?

– Turiu sumanęs šį tą geresnio.

– Paklausk manęs, Lopai. *Nieko* geresnio nėra. Tu apgaudinėji
pats save. Bet kuris nusidėjęs angelas stvertų galimybę susigrąžinti
sparnus ir tapti angelu sargu. Kodėl tu negali? – Ji užspringo sumišusi,
susierzinusi ir jausdamasi atstumta.

Lopas pasitraukė nuo biliardo stalo.

– Malonu buvo vėl tave pamatyti, Dabrija. Linkiu sėkmingos ke-
lionės.

Neperspėjusi mergina kibo Lopui į marškinius, prisitraukė ir įsiurbė į lūpas. Lopas iš lėto pasisuko į Dabriją, bet neatstūmė, paskui paglostė jai rankas.

Sunkiai nurijau seilę stengdamasi nepaisyti, kaip nuo pavydo ir suglumimo duria širdį. Apėmė dvejopi jausmai: norėjau nususukti ir pravirkti arba prieiti prie jų ir apšaukti. Nors tai nebūtų davę jokios naudos. Aš buvau nematoma. Matyt, panelę Grin... Dabriją... ar kas ji tokia... ir Lopą sieja romantiška praeitis. Ar jie vis dar kartu dabar – ateityje? Ar dėl to ji susirado darbą Koldvoterio vidurinėje, kad būtų arčiau Lopo? Ar dėl to buvo pasiryžusi atbaidyti mane nuo vaikino?

– Man reikia keliauti, – tarė Dabrija išsilaisvindama. – Ir taip per ilgai užsibuvau. Pažadėjau Lučianai neužtrukti. – Ji priglaudė galvą Lopui prie krūtinės. – Ilgiuosi tavęs, – sušnibždėjo. – Išgelbėk vieno žmogaus gyvybę, ir vėl atgausi sparnus. Grįžk pas mane, – maldavo ji. – Grįžk namo. – Paskui staiga atšlijo. – Metas. Niekas neturi sužinoti, kad buvau čia. Myliu tave.

Kai Dabrija nususuko, įtampa jos veide atlėgo, išryškėjo gudrus pasitikėjimas savimi. Tokį veidą nutaiso žmogus, kuris, turėdamas labai blogas kortas, blefuodamas išlošė.

Staiga Lopas griebė jai už riešo.

– O dabar prisipažink, ko iš tiesų čia atvykai.

Krūptelėjau nuo grasinimo jo balse. Pašaliečiui Lopas būtų atrodęs visiškai ramus. Tačiau kiekvienam, pažįstančiam vaikiną, grėsmingos gaidelės nebūtų praslydusios pro ausis. Lopo žvilgsnis bylojo, kad Dabrija peržengė ribą, ir jai pačiai bus geriau, jei nedelsdama išnyks.

Lopas nusivedė merginą prie baro. Pasodino ant aukštos kėdės ir pats atsisėdo greta. Aš įsitaisiau šalia jo ir pasilenkiau, kad per muziką girdėčiau, ką jis pasakys.

– Ką turi galvoje klausdamas, ko aš čia atvykau? – sumikčiojo Dabrija. – Sakiau tau...

– Meluoji.

Merginai atvipo lūpa.

– Nejaugi... tu manai...

– Pasakyk man tiesą. Dabar, – pertraukė ją Lopas.

Prieš atsakydama Dabrija susimąstė. Niršiai pažvelgė į vaikiną ir tarė:

– Gerai. Žinau tavo planą.

Lopas nusijuokė tarsi sakydamas: „Turiu daugybę planų. Apie kurį kalbi tu?“

– Žinau, kad esi girdėjęs apie „Enocho knygą“*. Taip pat žinau, kad manai galįs padaryti tą patį, bet nesugebi.

Lopas padėjo rankas ant baro.

– Esi atsiūsta mane įtikinti, kad pasirinkčiau kitą kelią, tiesa? – Jo akyse blykstelėjo kibirkštėlės. – Jei aš keliu grėsmę, gandai turi būti tikri.

– Ne. Jie tėra *gandai*.

– Jei tai syki įvyko, gali ir pasikartoti.

– Tai niekada nebuvo įvykę. Ar nepasivarginai prieš nuopuolį perskaityti „Enocho knygą“? – įžūliai paklausė mergina. – Ar žinai, kas joje rašoma, ar atsimeni kiekvieną šventą žodį?

– Gal galėtum paskolinti savo egzempliorių?

– Tai šventvagiška! Tau *draudžiama* ją skaityti! – sušuko ji. – Nusidėjęs tu išdavei visus dangaus angelus.

– Kiek jų žino, ko aš siekiu? – paklausė Lopas. – Kokiam aš keliu grėsmę?

Dabrija papurtė galvą.

– Negaliu tau to atskleisti. Ir taip jau pasakiau daugiau, nei derėjo.

– Ar mane bandys sustabdyti?

* Vienas žinomiausių Senojo Testamento apokrifų.

– Taip, keršijantys angelai.

Lopas pažvelgė į ją lyg norėdamas pasakyti: „Arba jie patikės, kad tu mane perkalbėjai.“

– Nežiūrėk į mane taip. – Dabrijos balsas rodė, kad ji sukauptė visą drąsą, kad atsilaikytų. – Nemeluosiu, kad tave apsaugočiau. Tai, ką mėgini padaryti, neteisinga. Nenatūralu.

– Dabrija, – Lopas ištarė jos vardą kaip tylų grasinimą. Galbūt man nematant jis buvo sugriebęs ją už riešo ir laužė ranką.

– *Negaliu* tau padėti, – tyliai, bet tvirtai atsakė ji. – Tik ne taip. Išmesk iš galvos. Tapk angelu sargu ir pamiršk „Enocho knygą“.

Lopas atsirėmė alkūnėmis į barą ir paskendo mintyse. Netrukus tarė:

– Pasakyk jiems, kad mudu pasikalbėjome ir galimybė tapti angelu sargu mane sudomino.

– Sudomino? – nepatikėjo Dabrija.

– Sudomino, – pakartojė Lopas. – Pasakyk jiems, kad klausiau vardo. Jei turiu išgelbėti gyvybę, turiu žinoti, kas yra jūsų sąrašo viršuje. Žinau, kad esi susipažinusi su šia informacija, nes esi mirties angelas.

– Ši informacija šventa, privati ir neprognozuojama. Šiame pasaulyje įvykiai keičiasi priklausomai nuo žmonių pasirinkimo...

– Tik vieną vardą, Dabrija.

– Pirma pažadėk, kad pamirši „Enocho knygą“. Duok savo garbės žodį.

– Tu patikėsi mano garbės žodžiu?

– Ne, – atsakė ji, – nepatikėsiu.

Lopas šaltai nusijuokė ir pagriebęs dantų krapštuką nužingsniavo prie laiptų.

– Lopai, palauk, – sustabdė Dabrija, nušokusi nuo baro kėdės. – Lopai, prašau palaukti!

Vaikinas dirstelėjo per petį.

– Nora Grei, – ištare ji ir tuoj pat delnais užspaudė burną.

Lopo veido išraiška šiek tiek pasikeitė – atsirado nepatiklumo ar susierzinimo raukšlėlė. Tai buvo nelogiška, nes jei sieninis kalendorius rodė teisingą datą, mes dar nebuvome susipažinę. Mano vardas neturėjo būti jam girdėtas.

– Kaip ji mirs? – paklausė vaikinas.

– kažkas nori ją nužudyti.

– Kas?

– Nežinau, – atsakė mergina ir užsidengė ausis purtydama galvą. – Labai didelis triukšmas ir sambrūzdis. Visi vaizdai susilieja, išnyra labai greitai, ir aš aiškiai nematau. Turiu keliauti namo. Man reikia ramybės ir tylos.

Lopas truktelėjo jos plaukų sruogą palei ausį ir įdėmiai pažvelgė. Dabrija nuo prisilietimo krūptelėjo, linktelėjo galva ir užsimerkė.

– Nematau... nieko nematau... tai beprasmiška.

– Kas nori nužudyti Norą Grei? – spyrė ją Lopas.

– Palauk, aš ją matau, – atsakė Dabrija. Jos balsas išdavė susirūpinimą. – Norą seka kažkoks šešėlis. Tai jis. Jis ją persekioja. Mergina jo nemato... tačiau jis yra *šalia*. Kodėl ji jo nemato? Kodėl nebėga? Nematau jo veido, jį slepia šešėlis...

Dabrija plačiai atmerkė akis. Paskui skubiai ir giliai įkvėpė.

– Kas? – paklausė Lopas.

Dabrija delnais užsidengė burną. Kai pakėlė akis, kad susitiktų su Lopo žvilgsniu, drebėjo.

– Tu, – sušnibždėjo ji.

Atitraukiau pirštą nuo Lopo rando, ir ryšys nutrūko. Reikėjo trupučio laiko susivokti, todėl nebuvau pasirengusi apsiginti nuo Lopo, kuris akimirksniu parvertė mane ant lovos ir savo rankomis surakino mano riešus virš galvos.

– Neturėjai to daryti. – Jo veidas buvo kupinas tramdomo pykčio, tamsaus ir kunkuliuojančio. – Ką matei?

Suriečiau kelį ir įrėmiau jam į šonkaulius.

– Pasitrauk... nuo... manęs!

Jis raitas atsėdėjo man ant klubų ir neleido spirti. Rankas vis dar laikė ištiesęs virš galvos, todėl pajėgiau tik rangytis.

– Pasitrauk... nuo... manęs... arba... rėksiu!

– Tu ir taip rėki. Bet tavo riksmas čia niekam nerūpi. Tai daugiau viešnamis nei motelis. – Jis plačiau nusišypsojo žudančiu šypsniu. – Klausiu paskutinį kartą, Nora. Ką matei?

Stengiausi sutramdyti ašaras. Mano kūną varstė toks nepažįstamas jausmas, kad net nemokėjau jo įvardyti.

– Man nuo tavęs bloga! – pareiškiau. – Kas tu? Kas tu iš tiesų?

Vaikinas dar plačiau išsiviepė.

– Artėjame prie tiesos.

– Tu nori mane nužudyti!

Lopo veidas nepasikeitė, tik žvilgsnis tapo šaltesnis.

– Šįvakar visureigis juk nesugedo? – paklausiau. – Tu pamelavai. Atsivedei mane čia, kad galėtum nužudyti. Dabrija sakė, jog kaip tik tai nori padaryti. Na, ko lauki? – Nė nenutuokiau, kas nuo tokių kalbų man bus, bet man tai jau buvo nė motais. Taškiausi žodžiais mėgindama užgniaužti siaubą. – Seniai kėsini esi mane nužudyti. Nuo pat pradžių. Ar nužudysi dabar? – Įsistebeilijau į jį nemirksėdama ir stengdamasi sulaukyti ašaras, prisiminiau tą lemtingą dieną, kai Lopas įžengė į mano gyvenimą.

– Skamba gundomai.

Pasirangiau jo prispausta. Mėginau pasislinkti į dešinę, tada į kairę. Galiausiai supratau, kad tuščiai eikvoju jėgas, ir lioviausi. Lopas įsipitrijo į mane. Jo akys buvo juodesnės, nei man kada nors buvo tekę matyti.

– Spėju, kad tau tai patinka, – pasakiau jam.

– Išmintingas spėjimas.

Širdis atsidūrė kulnuose.

– Imk ir padaryk tai, – įžūliai paraginau.

– Nužudyti tave?

Linktelėjau.

– Bet pirmiau noriu sužinoti kodėl. Kodėl iš milijardų žmonių išsirinkai mane?

– Dėl blogų genų.

– Tiktai? Tai vienintelis paaiškinimas?

– Kol kas.

– Ką tai turėtų reikšti? – prabilau garsiau. – Visa kita sužinosiu tik tada, kai galiausiai nesusivaldysi ir pribaisysi mane?

– Nėra reikalo valdytis, kad tave nudėčiau. Jei būčiau norėjęs, kad būtum mirusi prieš penkias minutes, tai ir būtum buvusi negyva.

Nuo šios ne itin džiaugsmingos minties nurijau seilę.

Lopas perbraukė mano apgamą. Jo prisilietimas buvo apgaulingai švelnus, ir dėl to dar skausmingesnis.

– O kaip Dabrija? – paklausiau giliai alsuodama. – Ji tokia pat kaip tu, ar ne? Jūs abu – angelai. – Tariant šį žodį, mano balsas užlūžo.

Lopas truputį pasislinko nuo mano klubų, bet riešų nepaleido.

– Ar išklausysi mane, jei taip stipriai nelaikysiu?

Jei jis atleistų gniaužtus, pulčiau prie durų.

– Kas čia tokio, jei pabėgčiau. Tiesiog atvilktum mane atgal.

– Taip, bet tai atkreiptų dėmesį.

– Ar Dabrija buvo tavo mergina?

Jaučiau, kaip nelygiai kilo jasi mano krūtinė. Nebuvau įsitikinusi, ar noriu išgirsti atsakymą. Dabar jis nesvarbus. Dabar, kai žinojau, kad Lopas nori mane nužudyti, atrodė juokinga rūpintis tokiais dalykais.

– Buvo. Seniai, kai dar nebuvo puolęs į tamsą. – Jis prisiversdamas nusišypojo ir mėgino juokauti. – Tai buvo klaida.

Lopas siūbavo ant kulnų, kilstelėdavo tikrindamas, ar aš priešinuos. Gulėjau ant čiužinio sunkiai kvėpuodama, pasirėmusi alkūnėmis. Kai suskaičiavau iki trijų, iš paskutiniųjų puoliau skriaudėją.

Smūgiavau jam į krūtinę, bet Lopas tik lengvai loštelėjo atgal. Išsirangiau iš po jo ir ėmiau talžyti kumščiais. Trankiau tol, kol paskaudu rankos.

– Baigei? – paklausė jis.

– Ne! – Dėjau alkūne jam į šlaunį. – Kas tau? Nejau nieko nejauti?

Atsistojau ant čiužinio ir sunkiai išlaikydama pusiausvyrą iš visų jėgų spyriau į pilvą.

– Turi dar vieną minutę, – pasakė Lopas. – Nuleisk garą. Tada perimsiu aš.

Nežinojau, ką reiškia žodis „perimsiu“, ir nenorėjau sužinoti. Puoliau prie durų. Lopas sugavo mane ore ir šlaunimis prispaudė prie sienos.

– Noriu žinoti tiesą, – pareiškiau stengdamasi nepravirkti. – Ar į mokyklą atėjai manęs nužudyti? Ar tokį tikslą turėjai iš pat pradžių?

Lopas pakrutino žandikaulius.

– Taip.

Nusišluosčiau ištryškusią ašarą.

– Ar tu slapta džiūgauji? Kaip tik to ir sieki, tiesa? Išsikovoti mano pasitikėjimą, kad paskui galėtum tėti šitai man į veidą!

Žinojau, kad esu nelogiškai įpykusi. Turėčiau būti apimta siaubo ir paklaikusi. Turėčiau daryti viską, kad pabėgčiau. Nelogiškiausia buvo, kad vis dar nenorėjau patikėti, jog vaikas mane nužudys, ir nors ir kaip stengiausi, negalėjau nuslopinti to menko pasitikėjimo.

– Suprantu, kad esi įpykusi... – prabilo Lopas.

– Esu draskoma į gabalus! – surikau.

Jo deginamai karštos rankos nuslydo mano kaklu. Švelniai nykščiais suspaudęs gerklę, Lopas atlošė man galvą. Jo lūpos taip stipriai prisispaudė prie manųjų, kad užgniaužė visus besiveržiančius prakaismus. Jo rankos nusileido man ant pečių, nuslydo žemyn ir sustojo ties strėnomis. Kūnu perbėgo panikos ir malonumo šiurpuliukai. Lopas pamėgino prisitraukti mane, ir aš įkandau jam į lūpą.

Jis aplaižė lūpą liežuvio galiuku.

– Regis, tu man ką tik įkandai?

– Ar tau viskas – tik juokai? – paklausiau.

Jis vėl lyžtelėjo lūpą.

– Ne viskas.

– Pavyzdžiui, kas?

– Tu.

Naktis atrodė beprotiškai keista. Sunku žaisti atviromis kortomis su tokiu abejingu žmogumi kaip Lopas. Ne, ne abejingu. Idealiai besitvardančiu. Valdančiu kiekvieną savo kūno ląstelę.

Galvoje suskambo žodžiai: „Atsipalaiduok. Pasitikėk manim.“

– O, Dieve! – aiktelėjau, staiga supratusi, kas vyksta. – Tu ir vėl tai darai, ar ne? Knisi man protą. – Prisiminiau straipsnį, kurį radau *Google* ieškodama informacijos apie nusidėjusius angelus. – Tu man į galvą gali įterpti ne tik žodžius? Gali atsiųsti ir vaizdinių – labai tikroviškų.

Lopas to nepaneigė.

– „Arkangelas“, – galiausiai susiprotėjau. – Mėginai mane tą vakarą nužudyti, tiesa? Tačiau kažkas sutrukdė. Tada privertei pamanyti, jog išsikrovė mano mobiliuko baterija, kad negalėčiau paskambinti Vi. Ar ketinai mane nužudyti pakeliui į namus? Noriu sužinoti, kaip priverti mane matyti tai, ko nori tu!

Lopo veidas tapo neperprantamas.

– Aš į tavo galvą pasiunčiu žodžius ir vaizdinius, bet nuo tavęs priklausu, ar jais patikėsi. Tai mįslė. Vaizdiniai užgožia tikrovę, ir tu privalai atsirinkti, kas tikra.

– Ar tai ypatinga angelų galia?

Jis papurtė galvą.

– Nusidėjusių angelų. Jokie kiti angelai nesibraus į tavo asmeninį gyvenimą, nors ir gali tui padaryti.

Mat kiti angelai geri. O Lopas – ne.

Lopas atsirėmė rankomis į sieną abipus mano galvos.

– Treneriui įteigiau persodinti moksleivius, nes man reikėjo atsidurti šalia tavęs. Priverčiau tave manyti, kad iškritai iš „Arkangelo“, nes norėjau nužudyti, bet neįstengiau. Užuoat nugalabijęs, nusprendžiau išgąsdinti. Priverčiau patikėti, kad tavo mobiliukas neveikia, nes norėjau parvežti tave namo. Įėjęs vidun, paėmiau peilį. Tada ketinau tave nužudyti. – Jo balsas sušvelnėjo. – Tu privertei mane pakeisti savo nusistatymą.

Giliai įkvėpiau.

– Nesuprantu tavęs. Kai pasakiau, kad mano tėtį nužudė, tavo balse skambėjo nuoširdi užuojauta. Buvai malonus mano mamai.

– Malonus, – pakartojo Lopas. – Būkim tokie vienas kitam.

Man svaigo galva, jaučiau, kaip kraujas tvinksi smilkiniuose. Nuo baisios panikos ėmė daužytis širdis. Reikėjo išgerti geležies tablečių. Arba reikėjo iš tiesų, arba Lopas privertė mane taip galvoti.

Pakėliau smakrą ir prisimerkiau.

– Dink iš mano galvos. *Tuojau pat!*

– Nesu tavo galvoje, Nora.

Pasilenkiau, rankomis įsiremiau į kelius ir gaudžiau orą.

– Esi. Aš tave jaučiu. Vadinasi, taip mane nužudysi? Uždusinsi?

Ausyse tyliai poškėjo, akyse aptemo. Stengiausi kvėpuoti, bet atrodė, tarsi būčiau atsidūrusi beorėje erdvėje. Pasaulis pasviro, ir Lopas pasislinko į šoną. Atsiremiau delnu į sieną, kad išlaikyčiau pusiausvyrą. Kuo giliau stengiausi įkvėpti, tuo stipriau kažkas gniauzė gerklę.

Lopas prisiartino, bet aš atstačiau ranką.

– Pasitrauk šalin!

Jis atsišliejo į sieną ir susirūpinęs žiūrėjo, kaip kankinuosi.

– Pasitrauk... šalin... nuo... manęs, – sušvokščiau.

Jis nesitraukė.

– Negaliu... kvėpuoti, – dusdama pasakiau, viena ranka draskydamą nagais sieną, kita spausdama gerklę.

Staiga Lopas pakėlė mane ir pasodino į kėdę.

– Nuleisk galvą tarp kelių, – patarė spustelėdamas man galvą.

Pasilenkiau ir tankiai kvėpavau stengdamasi įvartyti į plaučius oro. Pajutau, kaip deguonis palengva skverbiasi į mano kūną.

– Geriau? – paklausė Lopas.

Linktelėjau.

– Ar turi čia geležies tablečių?

Papurčiau galvą.

– Sėdėk kaip sėdėjusi ir giliai kvėpuok.

Paklausiusi jo nurodymų pajutau, kaip atleidžia krūtinę.

– Ačiū, – tyliai padėkojau.

– Vis dar nepasitiki manimi?

– Jei nori, kad pasitikėčiau, leisk dar kartą paliesti tavo randus.

Lopas tylėdamas ilgai žiūrėjo į mane.

– Bloga mintis.

– Kodėl?

– Negaliu kontroliuoti to, ką matai.

– Toks ir yra mano tikslas.

Prieš atsakydamas jis padelsė. Paskui prašneko tyliu, bejausmiu balsu.

– Matai, aš turiu paslapčių. – Jo žodžiai nuskambėjo kaip klausimas.

Žinojau, kad Lopas jų turi. Nebuvau tokia pasipūtusi ir nemaniau, kad jos nors kiek susijusios su manimi. Greta to gyvenimo, kuriame dalyvavau aš, jis turėjo kitą. Neretai spėliodavau, koks tas kitas gyvenimas. Bet jaučiau, kad kuo mažiau apie jį žinau, tuo geriau man.

Drebančiomis lūpomis tariau:

– Nusipelnyk mano pasitikėjimą.

Lopas atsisėdo lovos kampe. Nuo jo svorio čiužinys įdubo. Lopas palinko į priekį ir rankomis įsirėmė į kelius. Dabar randai buvo gerai matyti, o nuo žvakių šviesos jų paviršiuje šokinėjo vaiduokliški šešėliai. Jis įtempė, paskui atpalaidavo nugaros raumenis.

– Prašau, – tyliai sutiko. – Bet atmink, kad žmonės gali pasikeisti, o praeitis – ne.

Staiga suabejojau, ar noriu tai daryti. Lopas man kėlė siaubą. Tačiau širdies gilumoje netikėjau, kad jis ketina mane nužudyti. Jei būtų norėjęs, jau seniai būtų tai padaręs. Pažvelgiau į baisius randus. Pasitikėti Lopu buvo kur kas patogiau, nei vėl brautis į jo praeitį nežinant, ką ten rasiu.

Tačiau jei dabar pasitrauksiu, Lopas sužinos, kad siaubingai jo bijau. Jis atvėrė slaptas duris tik man ir tik todėl, kad aš paprašiau. Buvo per vėlu apsigalvoti.

– Ar neįstrigsiu ten amžiams? – paklausiau.

Lopas nusijuokė.

– Ne.

Sutelkusi visą drąsą atsisėdau ant lovos šalia jo. Antrąkart šį vakarą perbraukiau pirštu nelygų randą. Akis užliejo pilka migla. Šviesos išnyko.

24

SKYRIUS

GULĖJAU AUKŠTIELNINKA, mano palaidinė gėrė žemės drėgmę, žolių stiebeliai badė nuogas rankas. Danguje tarsi paverstas ant šono šypsnyš spindėjo siaurutėlis mėnulio pjautuvas. Aplink buvo tylu, tik tolumoje dundėjo griaustinis.

Kelis kartus sumirksėjau, kad akys greičiau priprastų prie blausios šviesos. Pakraipiusi galvą į šonus, išvydau iš žolės kyšančias simetriškai išrikiuotas šakeles. Palengva atsisėdau. Nepajėgiau atplėšti žvilgsnio nuo dviejų juodų kiaurymių, spoksančių į mane pro susiraizgiusias šakeles. Protas karštligiškai stengėsi atpažinti, kas tai. Galiausiai su siaubu supratau: guliu šalia žmogaus griaučių.

Pašliaužiau atatupsta, kol atsirėmiau į geležinę tvorą. Prasibroviau pro ištepliotą paminklą ir prisiminiau pastaruosius įvykius. Aš paliečiau Lopo randus. Kad ir kur atsidūriau, esu jo atmintyje.

Iš tamsos atsklido vyriškas, kažkur girdėtas balsas. Jis tyliai niūniavo. Atsigrėžusi į balso pusę, migloje išvydau antkapius, išsirikiavusius tarsi domino kauliukai. Ant vieno jų tupėjo Lopas. Jis mūvėjo *Levi's* džinsus ir vilkėjo mėlynus medvilninius marškinėlius trumpomis rankovėmis, nors naktis buvo šalta.

– Bendrauji su mirusiais mėnesienoje? – atsklido pažįstamas balsas. Jis buvo šiurkštus, sodrus, airiškas – Riksonas. Jis stebėjo Lopą atsirėmęs į priešinį antkapį. Riksonas nykščiu perbraukė apatinę lūpą. – Pamėginsiu spėti. Įsikalei į galvą užvaldyti mirusįjį? Nežinau, ar tai gera mintis, – kalbėjo toliau linguodamas galva. – Tavo akiduo-bėse... ir kitose kiaurymėse rangos vikšrai – ar ne per daug.

– Štai kodėl laikau tave šalia savęs, Riksonai. Visada į viską žvelgi optimistiškai.

– Rytoj prasideda chešvanas, – pasakė Riksonas. – Ko subinuojies kapinėse?

– Mąstau.

– Mąstai?

– Tai procesas, kai savo smegenis naudoju racionaliems sprendimams priimti.

Riksono lūpų kampučiai nusileido.

– Imu nerimauti dėl tavęs. Eime. Metas keliauti. Laukia Čonsis Langė ir Barnabas. Vidurnaktį pasikeis mėnulis. Turiu prisipažinti: mieste man krito į akis viena lėlytė. – Riksonas sumurkė kaip katinas. – Žinau, tau patinka raudonplaukės, man – šviesiaplaukės, o kai įeinu į žmogaus kūną, visada stengiuosi užbaigti reikalus su šviesiaplauke, kuri šaudė į mane akimis.

Lopas nė nekrustelėjo, ir Riksonas paklausė:

– Ar netekai galvos? Turime *keliauti*. Prisiekei Čonsiui ištikimybę. Pamiiršai? Tada paklausyk. Esi nusidėjęs angelas. Negali leistis valdomas jausmų. Taip buvo iki šios nakties. Kitos dvi savaitės – Čonsio dovana tau. Nepamiršk, kad ji buvo duota nenoriai, – pridūrė nusišypsodamas lyg sąmokslininkas.

Lopas paskersakiavo į Riksoną.

– Ką žinai apie „Enocho knyga“?

– Maždaug tiek pat, kiek ir bet kuris kitas nusidėjęs angelas: beveik nieko.

– Girdėjau istoriją iš „Enocho knygos“. Apie nusidėjusį angelą, kuris tapo žmogumi.

Riksonas kvatojosi net susiriesdamas.

– Ar netekai proto, bičiuli? – Jis sudėjo delnus tarsi atverstą knygą. – „Enocho knyga“ – tai pasakos prieš miegą. Ir, matyt, geros. Tave iškart išsiuntė į sapnų karalystę.

– Man reikia žmogaus kūno.

– Bus geriausia, jei dvi savaites pasimėgausi nefilimo kūnu. Pusiau žmogus vis geriau nei nieko. Čonsis negali atitaisyti to, kas jau padaryta. Jis davė priesaiką ir privalo jos laikytis. Kaip pernai. Ir kaip užpernai...

– Dviejų savaitių negana. Noriu būti žmogum. Nuolatos.

Lopas žvilgsniu įsisiurbė Riksonui į akis skatindamas nusijuokti.

Riksonas pirštais pašiaušė plaukus.

– „Enocho knyga“ – tai pasaka. Mes esame nusidėję angelai, o ne žmonės. Niekada žmonėmis nebuvo ir nebūsime. Baigtas kriukis. O dabar liaukis subinavęs ir padėk man išsiaiškinti, kuris kelias veda į Portlandą. – Jis atlošė galvą ir įsistebeilijo į juodą tarsi rašalas dangų.

Lopas spyruokliuodamas nušoko nuo antkapio.

– Aš tapsiu žmogumi.

– Žinoma, bičiuli, žinoma, tu tai gali.

– „Enocho knygoje“ sakoma, kad turiu nužudyti nefilimo vasalą.
Nužudyti Čonsį.

– Ne, – nekantriai paprieštaravo Riksonas, – tu privalai jį užvaldyti. Užimti jo kūną ir naudoti kaip savo. Nenoriu gadinti nuotaikos, bet tau nepavyks nužudyti Čonsio. Nefilimas nemirtingas. Ar kada pagalvojai apie tai? Jei galėtum jį nužudyti, negalėtum užvaldyti.

– Jei jį nužudysiu, tapsiu žmogum, ir man neberekės jo užvaldyti.

Riksonas pasitrynė akių vokus, tarsį nuo to, kad Lopas nenori girdėti jo argumentų, jam būtų įsiskaudėjusi galva.

– Jei būtų galima nužudyti nefilimą, jau būtume radę būdą. Nema-lonu tau sakyti, vaikine, bet jei greitai neatsidursiu tos šviesiaplaukės gražuolės glėbyje, man iškeps smegenys. O kai kurios kitos kūno dalys...

– Gali rinktis vieną iš dviejų, – tarė Lopas.

– Ką?

– Išgelbėti žmogaus gyvybę ir tapti angelu sargu arba nužudyti savo vasalą nefilimą ir tapti žmogumi. Rinkis.

– Ar tai dar vienas „Enocho knygos“ paistas?

– Mane aplankė Dabrija.

Riksonas išplėtė akis ir suprunkštė.

– Psichopatė tavo buvusioji? Ką ji čia veikia? Ar ji taip pat nusidėjo? Neteko sparnų?

– Ji atvyko pranešti, kad galiu atgauti sparnus, jei išgelbėsiu žmogui gyvybę.

Riksonas dar labiau išpūtė akis.

– Jei ja pasitiki, sakyčiau, eik ir išgelbėk. Neblogai būti angelu sargu. Saugoti mirtinguosius nuo pavojų... gali būti smagu, nelygu koki mirtingąjį tau paskirs.

– Bet jei galėčiau rinktis? – paklausė Lopas.

– Taigi kaipgi, bet mano atsakymas priklauso nuo vienos labai svarbios aplinkybės. Esu baisiai girtas... o gal visiškai netekau proto? –

Lopas nenusijuokė, tad Riksonas rimtai pridūrė: – Nėra iš ko rinktis. Ir štai kodėl. Netikiu „Enocho knyga“. Tavimi dėtas, stengčiausi tapti angelu sargu. Aš ir pats jau imu apie tai galvoti. Blogai, kad nepažįstu nė vieno žmogaus, kuriam gresia mirtis.

Juodu patylėjo. Atsikratęs kankinamų minčių Lopas paklausė:

– Kiek pinigų galime užsidirbti iki vidurnakčio?

– Lošdami kortomis ar boksuodamiesi?

– Kortomis.

Riksono akys suspindo.

– Ką aš matau? Dailų berniuką? Eikš, suskaičiuosiu tau šonkaulius. – Jis apkabino Lopo kaklą ir surakino alkūne, tačiau šis sugriebė varžovą per liemenį ir pargriovė į žolę, abu ėmė vienas kitą talžyti kumščiais.

– Gerai, gerai, – sumaurojo Riksonas ir pasidavė iškeldamas rankas. – Jau sukruvinai man lūpą, tik to betrukio, kad prakirstum. – Jis pamerkė akį. – Vargu ar toks patiksiu damoms?

– Gal nori mėlynės po akimi?

Riksonas pirštais palietė paakius.

– Šunsnukis! – suriko jis ir tvojo Lopui kumščiu.

Atitraukiau pirštą nuo Lopo randų. Sprando oda pašiurpo, širdis daužėsi kaip pašėlusį. Lopo akyse pamačiau šmėstelint abejonę.

Dabar galbūt ne pats tinkamiausias laikas pasikliauti loginiu mąstymu. Gal reikia peržengti tam tikras ribas. Liautis žaidus pagal taisykles. Priimti tai, kam prieštarauja protas.

– Vadinasi, tu tikrai ne žmogus, – pasakiau. – Tu – nusidėjęs angelas. Blogiukas. – Mano žodžiai privertė Lopą nusišypsoti.

– Manai, esu blogiukas?

– Tu užvaldai kitų žmonių... kūnus.

Jis linktelėjo.

– Ar nori užvaldyti ir mano kūną?

– Daug ką noriu daryti tavo kūnui, bet ne užvaldyti.

– Kodėl netinka tas kūnas, kurį turi dabar?

– Jis tarsi stiklas. Tikras, bet paviršinis, atspindintis mane supantį pasaulį. Tu mane matai ir girdi, ir aš tave matau ir girdžiu. Kai mane lieti, tu tai jauti. Aš tavęs taip nejaučiu. Negaliu tavęs pajusti. Viską patiriu lyg per stiklą, ir vienintelis būdas pro jį prasibrauti yra užvaldyti žmogaus kūną.

– Arba ne visai žmogaus.

Lopo lūpų kampučiai įsitempė.

– Ar palietusi mano randus matei Čonsi? – spėliojo jis.

– Girdėjau, kaip kalbėjai su Riksonu. Jis sakė, kad tu kasmet chešvano mėnesį dvi savaites turi Čonsio kūną. Be to, jis pasakė, kad ir Čonsis nėra žmogus. Jis nefilimas. – Šis žodis nusprūdo man nuo liežuvio pašnibždomis.

– Čonsis yra nusidėjusio angelo ir žmogaus hibridas. Jis nemirtingas kaip angelas, bet turi visus mirtingojo pojūčius. Nusidėjęs angelas, norintis jausti kaip žmogus, gali tai padaryti įėjęs į nefilimo kūną.

– Kodėl mane bučiavai, jei nieko nejautei?

Lopas perbraukė pirštu man per raktikaulį, tada nusileido prie širdies. Per odą jaučiau ją dunksint.

– Todėl, kad jaučiu čia, širdyje, – tyliai atsakė jis. – Nepraradau gebėjimo patirti emocijas. – Lopas atidžiai pažvelgė į mane. – Pasakyčiau taip: mudu sieja emocinis ryšys.

„Nepanikuok“, – įsakiau sau mintyse. Bet kvėpavau tankiai ir negiliai.

– Nori pasakyti, kad gali jausti laimę, liūdesį ar...

– Geismą, – užbaigė jis vos pastebimai nusišypsodamas.

„Kalbėk, – liepiu sau. – Neleisk savo emocijoms išsiplėtoti. Jas išsiaiškinsi vėliau, kai gausi atsakymus.“

– Kodėl nusidėjai?

Lopas nuvėrė mane žvilgsniu.

– Kaltas geismas.

Nurijau seilę.

– Pinigų?

Lopas pasikasė smakrą. Jis taip darydavo tik tada, kai norėdavo nuslėpti, ką galvoja, kad lūpos netyčia neišduotų minčių. Jis stengėsi nuslopinti šypsena.

– Ir kitoks. Vyliausi, nusidėjęs tapsiu žmogumi. Sugundę Ievą angelai buvo išstremti į Žemę, ir pasklido gandas, kad jie prarado sparnus ir tapo žmonėmis. Jie paliko dangų be didelių ceremonijų, nedalyvaujant kitiems angelams. Tai buvo konfidencialu. Nežinojau, kad tiems angelams buvo nuplėšti sparnai ar kad jie buvo pasmerkti klajoti Žemėje trokšdami užvaldyti žmonių kūnus. Tada niekas net negirdėjo apie nusidėjusius angelus. Tad man atrodė logiška, kad, jei nusidėsiu, prarasiu sparnus ir tapsiu žmogumi. Tuo metu buvau beprotiškai įsimylėjęs žemišką merginą ir maniau, kad dėl jos verta rizikuoti.

– Dabrija sakė, kad gali susigrąžinti sparnus išgelbėdamas žmogui gyvybę. Tada taptum angelu sargu. Kodėl nenori?

Negalėjau suprasti, kodėl Lopas tam taip priešinasi.

– Ne man skirta būti angelu sargu. Aš noriu būti žmogumi. Labiau nei kada nors to trokštu.

– O kaip Dabrija? Jei jūs abu jau nesate kartu, kodėl ji čia? Maniau, ji paprastas angelas. Ar ji irgi svajoja tapti žmogum?

Lopas sustingo, rankos raumenys įsirežė.

– Dabrija vis dar Žemėje?

– Ji gavo darbą mokykloje. Yra naujoji mokyklos psychologė, panelė Grin. Porą kartų buvau su ja susitikusi. – Man stipriai susuko skrandį. – Kai pamačiau, kas darosi tavo atmintyje, pamaniau, kad Dabrija ėmėsi šio darbo norėdama būti arčiau tavęs.

– Ką tiksliai ji tau pasakė per susitikimą?

– Patarė vengti tavęs. Užsiminė, kad tavo praeitis tamsi ir pavojinga. – Nutilau. – Ji turbūt perdeda, ar ne? – paklausiau, ir nugara perbėgo nelaimę pranašaujantis peršėjimas.

– Turiu parvežti tave namo. Paskui įsigausiu į mokyklą ir peržiūrėsiu jos bylas. Gal rasiu ką nors naudingo. Geriau jausiuos, kai žinosiu, ką ji rezga. – Lopas nutraukė patalynę. – Susisupk, – pasakė paduodamas sausų paklodžių gniutulą.

Sunkiai suvokiau, kas vyksta. Staiga išdžiūvo burna.

– Ji vis dar tau neabejinga. Galbūt dėl to nori mane pašalinti.

Mūsų žvilgsniai susitiko.

– Tai dingtelėjo ir man, – prisipažino Lopas.

Baisi, nerimą kelianti mintis sukuriavo smegenyse norėdama atkreipti mano dėmesį. Ji man rėkte rėkė, kad Dabrija tikriausiai ir yra tas vaikas su slidininko kauke. Buvau įsitikinusi, kad į neoną atsi-trenkė ir Vi užpuolė vyras. Dabar ėmiau įtarti, kad Dabrija apgavo mus abi.

Lopas išėjo iš vonios vilkėdamas šlapius marškinėlius.

– Einu atvarysiu visureigį, – pasakė jis. – Po dvidešimties minučių privažiuosiu prie galinių durų. Lauk motelyje.

25

SKYRIUS

LOPUI IŠĖJUS, duris užkabinau grandinėle. Atvilkau fotelį ir įrėmiau į durų rankeną. Patikrinau, ar veikia langų spygnos. Nežinojau, ar jos sulaikys Dabriją – net nežinojau, ar ji mane *persekioja*, – bet nusprendžiau, kad bus geriau pasisaugoti. Kiek pažingsniavusi po kambarį, pamėginau paskambinti telefonu, stovinčiu ant naktinio stalelio. Signalo vis dar nebuvo.

Mama mane užmuš.

Jai nežinant išsmukau iš namų ir nuvažiavau į Portlandą. Ir kaip jai paaiškinsiu, kad apsistojau motelyje su Lopu? Labai pasiseks, jei mama iki metų pabaigos neuždraus man išeiti iš namų. Ne, man labai

pasiseks, jei ji nemes dabartinio darbo ir netaps pavaduojančia mokytoja, kol susiras darbą Koldvoteryje. Mums teks parduoti namą, ir aš prarasiu vienintelį ryšį su tėčiu.

Maždaug po penkiolikos minučių pažvelgiau pro akutę duryse. Juoda tamsa. Atkabinau grandinėle ir, kai jau ketinau atidaryti duris, man už nugaros užsižiebė šviesa. Atsigrėžiau tikėdamasi išvysti Dabriją. Kambarys buvo tuščias, bet elektra degė.

Durys atsidarė garsiai spragtelėdamos, ir aš išėjau į koridorių. Jis buvo išklotas kraujo raudonumo, per vidurį visiškai nusitrynusiu kiliu, išterliotu neaiškiomis tamsiomis dėmėmis. Sienos negrabiai nudažytos blyškia spalva ir apsilupinėjusios.

Neoninis užrašas rodė, kur yra išėjimas. Patraukiau koridoriumi nurodyta kryptimi ir pasukau už kampo. Prie galinių durų pridedėjo visureigis. Nėriau iš motelio ir įšokau į automobilį.

Kai Lopas privažiavo prie namų, šviesa nedegė. Nuo graužiančios kaltės man sutraukė skrandį. Spėlioju, ar mama naršo apylinkes manęs ieškodama. Lietus liovėsi, rūkas prikibo prie dailylenčių, ant krūmų karojo tarsi kalėdiniai blizgučiai. Palei prievąžą augantys medžiai dėl nuolatinį šiaurės vėjų buvo susisukę ir išsikraipę. Visi tamsūs namai sutemus atrodo nesvetingai, bet mūsų su mažais langeliais, lenktu stogu, nusėdusia veranda ir apaugęs laukinėmis gervuogėmis stūksojo kaip vaiduoklis.

– Apeisiu namą, – pasakė Lopas ropšdamasis iš automobilio.

– Manai, Dabrija viduj?

Jis papurtė galvą.

– Bet nekenks apsidrausti.

Laukiau visureigyje, kol Lopas išėjo pro pagrindines duris.

– Nė gyvos dvasios, – pranešė jis. – Važiuoju į mokyklą ir grįšiu, kai tik iškrėsiu jos kabinetą. Galbūt ji paliko ką nors naudingo.

Iš vaikinio balso buvo galima spręsti, kad jis pats tuo abejoja.

Atsisėgiau saugos diržą ir liepiau kojoms greitai nešti mane taku. Kai pasukau durų rankeną, išgirdau, kaip Lopas atbulas išrieda iš prievazos. Verandos lentos sugirgždėjo po kojomis, ir staiga pasijutau labai vieniša.

Nedegdama šviesų apėjau visus kambarius – pradėjau nuo pirmo aukšto, paskui užlipau į viršų. Lopas jau patikrino namą, bet pamaniau, kad dar viena pora akių nepakenks. Kai įsitikinau, kad niekas nesislepia po baldais, už dušo užuolaidų ar spintose, užsitempiau *Levi's* džinsus ir juodą megztinį su „V“ raidės formos iškirpte. Susiradau nenumatytiems atvejams skirtą mobilųjį, kurį mama laiko pirmosios pagalbos vaistinėlėje po praustuvu, ir surinkau jos numerį.

Mama atsiliepė po pirmo signalo.

– Alio? Nora? Čia tu? Kur tu? Aš labai nerimavau!

Giliai įkvėpiau ir meldžiausi, kad rasčiau reikiamų žodžių išsisukti iš šios padėties.

– Nesijaudink, mama... – pralemenau pačiu nuoširdžiausiu ir atsiprašomu balsu.

– Apsėmė Kaskados kelią, todėl jis buvo uždarytas, – aiškino mama. – Turėjau grįžti ir apsistoti „Milikeno malūno“ viešbutyje, ten esu ir dabar. Mėginau skambinti į namus, bet, matyt, nutrūko ryšys. Skambinau ir į tavo mobiliuką, bet neatsiliepei.

– Palauk. Tai visą šį laiką buvai „Milikeno malūne“?

– O kur daugiau?

Tyliai su palengvėjimu atsidusau ir pritūpiau ant vonios krašto.

– Niekas sau, – atsakiau, – aš irgi negalėjau su tavim susisiekti.

– Iš kokio numerio skambini? – paklausė mama.

– Iš atsarginio mobiliojo.

– O kur tavasis?

– Pamečiau.

– Ką!? Kur?

Tvirtai nusprendžiau, kad man lieka vienintelė išeitis – pameluoti, kad buvau žiopla. Nenorėjau jaudinti mamos. Taip pat nenorėjau, kad ji man skirtų namų areštą neribotam laikui.

– Greičiausiai kur nors nukišau. Tikiuosi, atsiras.

Prie moters lavono.

– Paskambinsiu tau, kai tik atidarys kelią, – pažadėjo mama.

Tada nutariau pasikalbėti su Vi. Po penkto signalo įsijungė atsakiklis.

– Kur esi? – paklausiau. – Nedelsdama paskambink man šiuo numeriu.

Užvožiau telefoną ir įsikišau į kišenę stengdamasi save įtikinti, kad Vi viskas gerai. Tačiau žinojau, jog tai netiesa. Mudvi sieja nematoma gija, ir nuojauta jau seniai man kužda, kad draugei gresia pavojus.

Virtuvėje ant spintelės pamačiau geležies tabletes, tuoju pat dvi prarijau užgerdama šokoladiniu pienu. Luktelėjau, kol geležis pateks į organizmą, kvėpavimas darėsi gilesnis ir lėtesnis. Kai norėjau padėti pieną į šaldytuvą, išvydau ją, stovinčią virtuvės ir skalbyklos tarpduryje.

Pajutau, kad kojos sušlapo, ir supratau, kad išmečiau pieną.

– Dabrija?

Truputį nustebusi ji pakreipė galvą.

– Žinai mano vardą? Ak, Lopas.

Atatupsta pasitraukiau prie plautuvės, laikydamasi atstu nuo įsi-brovėlės. Dabrija visai napanėšėjo į panelę Grin. Jos plaukai buvo susitaršę, dantys iššiepti kaip alkanos žvėries. Akys blizgėjo, paakiai buvo pajuodę.

– Ko nori? – paklausiau.

Ji nusijuokė, ir šis juokas nuskambėjo tarsi ledo gabalėlių skimbčiojimas stiklinėje.

– Noriu Lopo.

– Jo čia nėra.

Ji linktelėjo.

– Žinau. Prieš įeidama į vidų palaukiau, kol jis išvažiuos. Tačiau ne tai turėjau omenyje, kai sakiau, kad noriu Lopo.

Iš kojų kraujas dunksėdamas plūdo į širdį ir sukėlė svaigulį. Viena ranka atsirėmiau į spintelę, kad išlaikyčiau pusiausvyrą.

– Žinau, kad per mūsų seansus mane šnipinėjai.

– Ar tai viskas, ką žinai apie mane? – paklausė ji žvilgsniu skverbdamasi man į akis.

Prisiminiau vakarą, kai pasirodė, jog kažkas žiūri pro miegamojo langą.

– Šnipinėjai mane ir čia, – pridūriau.

– Tavo namuose esu pirmą kartą. – Ji pirštu perbraukė virtuvės viduryje įrengtą viryklę ir atsistojo ant taburetės. – Gražiai įsikūrėte.

– Leisk atgaivinti tavo atmintį, – tariau vildamasi, jog kalbu drąsiai. – Spoksojai pro mano miegamojo langą, kai miegojau.

Dabrija plačiai išsiviepė.

– Ne. Bet sekiau, kai buvai išvykusi apsipirkti. Užpuoliau tavo draugę ir jos galvoje pasėjau užuominų, verčiančių manyti, kad ją sužalojo Lopas. Labai stengtis ir nereikėjo. Beje, jis nėra jau toks nepavojingas. Man labai reikėjo priversti tave jo bijoti kiek įmanoma labiau.

– Kad jo vengčiau.

– Tačiau tu nevengei. Tu vis dar trukdai mums.

– Kam?

– Liaukis, Nora. Jei žinai, kas esu, tada supranti, ko atėjau. Aš noriu gražinti Lopui sparnus. Jam ne vieta Žemėje. Jis turi būti su manimi. Lopas padarė klaidą, ir aš turiu ją ištaisyti. – Dabrijos balsas buvo ryžtingas. Ji pakilo nuo taburetės, apėjo viryklę ir ėmė artintis prie manęs.

Traukiausi atatupsta stengdamasi laikytis nuo jos per atstumą. Karštligiškai svarsčiau, kaip nukreipti jos dėmesį. Arba pabėgti. Šiame

name gyvenu šešiolika metų. Žinau, kaip išdėstyti patalpas. Žinau visus slaptus užkaborius ir geriausias vietas pasislėpti. Įsakiau smegenims sukurti planą – greitą ir genialų. Nugara atsiremiau į indaują.

– Lopas negriš pas mane tol, kol tu mums painiosies po kojomis, – pareiškė Dabrija.

– Manau, perdėtai vertini jo jausmus man.

Man pasirodė, kad verta sumenkinti mudviejų ryšį. Regis, Dabrijos egoizmas buvo svarbiausia varomoji jėga, skatinanti ją veikti.

Jos veide nušvito nuostaba.

– Vadinasi, manai, kad tuos jausmus jis jaučia *tau*? Visą laiką manei... – Ji nusikvatojo. – Jis čia būna ne dėl to, kad tave myli. Jis nori tave nužudyti.

Papurčiau galvą.

– Jis manęs nežudys.

Dabrijos lūpų kampučiai įsitempė.

– Jei tuo tiki, esi dar viena jo suvedžiota mergina. Jis tai daro talentingai, – gudriai pridūrė ji. – Kad ir kaip ten būtų, tavo vardą jis gundydamas išpešė iš manęs. Lopui tereikėjo švelniai prie manęs prisiliesti. Pasidaviau jo kerams ir pasakiau, kad tau gresia mirtis.

Žinojau, apie ką ji kalba. Būdama Lopo atmintyje, tapau kaip tik šios akimirkos liudytoja.

– O dabar jis nori tą patį padaryti tau, – gąsdino Dabrija. – Išdavystė skaudina, ar ne?

Lėtai papurčiau galvą.

– Ne...

– Jis ketina tave panaudoti kaip auką! – pratrūko ji. – Matai šią žymę? – Ji bedė pirštu man į riešą. – Ji rodo, kad esi nefilimo palikuonė. Ir ne bet kurio, o Čonsio Langė, Lopo vasalo.

Pažvelgiau į savo ranką ir trumpai patikėjau Dabrija, tačiau žinojau, kad ja pasikliauti negalima.

– Yra tokia šventa „Enocho knyga“, – aiškino Dabrija. – Joje aprašoma, kaip nusidėjęs angelas nužudo savo vasalą paaukodamas vieną jo moteriškų palikuonių nefilimų. Nemanai, kad Lopas nori tave nužudyti? Ko jis labiausiai trokšta? Paaukojęs tave jis taps žmogumi. Jis turės viską, ko nori. Ir negrįš su manim namo.

Dabrija iš medinio laikiklio, stovinčio ant spintelės, ištraukė didelį peilį.

– Štai kodėl privalau tavim atsikratyti. Regis, nuojauta manęs neapgavo. Tavęs laukia mirtis.

– Netrukus grįš Lopas, – pasakiau jausdama pykinimą. – Gal nori visa tai aptarti su juo?

– Tavo mirtis bus greita, – neatstojo Dabrija. – Aš esu mirties angelas. Gabenu sielas į pomirtinį gyvenimą. Kai baigsiu, pernešiu tavo sielą per uždangą. Tau nėra ko bijoti.

Norėjau surikti, bet gerklė užako. Atsargiai pasislinkau už indaujos. Mus skyrė virtuvinis stalas.

– Jei esi angelas, kur tavo sparnai?

– Daugiau nieko neklausinėk.

Dabrija ėmė nekantrauti ir grėsmingai artintis prie manęs.

– Ar seniai iškeliavai iš dangaus? – paklausiau traukdamasi nuo jos. – Čia esi jau kelis mėnesius, ar ne? Nejau manai, kad kiti angelai tavęs nepasigedo?

– Nejudėk, – perspėjo ji pakeldama peilį, nuo kurio ašmenų blykčiodama atsispindėjo šviesa.

– Dėl Lopo esi linkusi užsitraukti daugybę bėdų, – pasakiau. Man nepavyko nuslopinti paniekos taip, kaip norėjau. – Stebiuosi, kad neįsižeidi, jog jis naudojasi tavimi tada, kai esi jam reikalinga. Taip pat stebiuosi, kad apskritai nori jam sugrąžinti sparnus. Nejau po to, ką jis tau padarė, nesidžiaugi, kad buvo ištremtas į Žemę?

– Jis pametė mane dėl niekingos žemiškos merginos, – piktai drėbė Dabrija žaižaruodama žydromis akimis.

– Jis tavęs nepametė. Ne visai. Jis nusidėjo...

– Jis nusidėjo, nes norėjo būti žmogus kaip ir ji! Juk jis turėjo mane – *mane!* – Dabrija pašaipiai nusijuokė, bet nepajėgė nuslėpti nei pykčio, nei apmaudo. – Iš pradžių buvau įskaudinta, pikta ir stengiausi daryti viską, kas mano galioje, kad jį pamirščiau. Kai arkangelai suprato, kad jis ne juokais mėgina tapti žmogumi, pasiuntė mane į Žemę jo perkalbėti. *Pasakiau* sau, kad daugiau jo neišsimylėsiu, bet kas iš to?

– Dabrija... – sušnibždėjau.

– Jam net nebuvo svarbu, kad mergina kilusi iš *žemės dulkių!* Jūs – visi – esate savanaudžiai ir nevalyvi! Jūsų kūnai pasileidę ir nedrausmingi. Vieną akimirką jūs patiriate džiaugsmo viršūnę, o kitą atsiduriate ant nevilties slenksčio. Tai bjauru! Nė vienas angelas to netrokštų! – Ji energingai nusišluostė ašaras. – Pažvelk į mane! Vos pajėgiu susitvardyti! Per ilgai murdžiausi čia, žmogiškajame purve!

Apsisukau ir išbėgau iš virtuvės parversdama kėdę ir užtvėrdama Dabrijai kelią. Bėgau koridoriumi suprasdama, kad pasispendžiau sąstus. Name buvo du išėjimai: pro pagrindines duris, kurias Dabrija pasiektų anksčiau už mane, jei sutrumpintų kelią per svetainę, ir galines duris, išeinančias iš valgomos, kurį ji buvo užrėmusi.

Kažkas stipriai pastūmė mane iš nugaros, ir aš nėriau į priekį. Koridoriuje plojausi ant pilvo ir čiuožiau, kol sustojau. Apsiverčiau aukštiekninka. Dabrija, nukreipusi peilį į mane, sklاندė maždaug per metrą *ore*, jos oda ir plaukai spindėjo akinamai baltai.

Daug negalvodama iš visų jėgų spyriau į viršų. Išsiriečiau lanku, atsiremdama kita koja, ir taikiau Dabrijai į ranką. Išmušiau peilį. Kai nuleidau kojas, Dabrija pirštu mostelėjo į šviestuvą, stovintį ant stalielio prie durų ir bloškė mane į jį. Nusiritau į šalį jausdama, kaip po manimi trekši sudužusio šviestuvo šukės.

– *Judinkis!* – įsakė Dabrija ir prie durų stovinčiu suolu užbarikadavo pagrindines duris užkirsdama man kelią.

Repečkojau laiptais per dvi pakopas laikydamasi turėklų, kad judėčiau sparčiau. Už nugaros išgirdau Dabrijos juoką, ir turėklai su trenksmu nuvirto žemyn. Atsilošiau, kad nenukrisčiau nuo neaptvertų laiptų. Atgavusi pusiausvyrą, nuskuodžiau per paskutines laiptų pakopas. Įlėkiau į mamos miegamąjį ir užsirakinau įstiklintas duris.

– *Atsiverkite!* – įsakė Dabrija kitapus durų. Medis įskilo, kai durys bandė įveikti spyną.

Man nebeliko laiko.

Pribėgau prie židinio ir panėriau po atbraila. Vos spėjau įtraukti ir įkišti į dūmtakį kojas, kai durys plačiai atsivėrė atsitrenkdamos į sieną. Išgirdau, kaip Dabrija žingsniuoja prie lango.

– *Nora!* – pašaukė ji švelniu, kraują stingdančiu balsu. – Žinau, kad esi šalia! Jaučiu tave. Tau nepavyks nei pabėgti, nei pasislėpti – jei prireiks, sudeginsiu šį namą po vieną kambarį, kad tave rasčiau! Paskui padegsiu laukus. Gyva neištrūksi!

Už židinio sužibo ryški auksinė šviesa ir pasigirdo įsiliepsnojančios ugnies švokštimas. Nuo liepsnų apatinėje šachtoje ėmė šokti šešėliai. Kelis kartus įkvėpiau ir iš lėto iškvėpiau, kad praeitų kojas traukiantis mėšlungis. Lopas sakė, kad važiuoja į mokyklą. Kada jis grįš?

Nežinojau, ar Dabrija vis dar yra kambaryje, tačiau baiminausi, kad jei neišlįsiu dabar, pateksiu į ugnies spąstus, tad iš pradžių nuleidau į židinio šachtą vieną koją, paskui kitą. Išlindau iš po atbrailos. Dabrijos nebuvo matyti, bet liepsnos laižė sienas, kambaryje per dūmus buvo neįmanoma kvėpuoti.

Nuskubėjau koridoriu nedrįsdama leistis į apačią, nes maniau, kad Dabrija tikisi, jog mėginsiu pabėgti per kurias nors duris. Atsidūrusi savo miegamajame, atidariau langą. Už jo gana arti augo tvirtokas medis, į kurį galėjau įlipti. Galbūt man pavyktų pasislėpti nuo Dabri-

jos tirštame, už namo tvyrančiame rūke? Artimiausi kaimynai gyvena toliau nei už kilometro, tad pas juos galėčiau nuskuosti per septynias minutes. Kai jau ketinau kišti koją pro langą, koridoriuje kažkas sugirgždėjo.

Tyliai užsidariau drabužinėje ir surinkau pagalbos numerį.

– Kažkas mano namuose nori mane nužudyti, – sušnibždėjau operatoriai. Vos spėjau pasakyti adresą, ir mano miegamojo durys atsidarė. Nuščiuvau.

Pro drabužinės lentjuostes stebėjau, kaip kažkoks šešėlis įeina į kambarį. Šviesa buvo blausi, mačiau prastai, tad smulkmenų neįžiūrėjau. Žmogysta praskleidė naktines užuolaidas ir pažvelgė į lauką. Pirštu perbraukė per mano kojines ir apatinius, gulinčius pravirame stalčiuje. Nuo tualetinio stalelio pakėlė mano sidabrines šukas, apžiūrėjo ir padėjo. Kai žmogysta pasisuko į spintą, supratau papuolusi į bėdą.

Grabaliodama ranka drabužinės grindis ieškojau, kuo galėčiau apsiginti. Alkūne atsitrenkiau į batų dėžių krūvą ir ją nugrioviau. Žingsniai priartėjo.

Kai atsidarė drabužinės durys, mečiau vieną batą. Sugraibiusi leidau ir antrą.

Lopas pusbalsiu nusikeikė, išplėšė man iš rankų trečią batą ir nusviedė jį sau už nugaros. Jėga ištempė mane iš drabužinės ir pastatė ant kojų. Man nespėjus apsidžiaugti, kad čia jis, o ne Dabrija, Lopas prisitraukė mane ir apkabino.

– Kaip tu? – sukuždėjo man į ausį.

– Dabrija čia, – atsakiau. Mano akys buvo pritvinkusios ašarų, keliai drebėjo, pajėgiau stovėti tik laikoma Lopo. – Ji degina mūsų namą.

Lopas įdėjo man į delną raktelius ir sugniaužė pirštus.

– Visureigis stovi gatvėje. Lipk į jį, užsirakink iš vidaus, nuvažiuok į Delfus ir lauk manęs ten. – Paskui kilstelėjo mano smakrą, kad pa-

žvelgčiau jam į akis. Jis vos prisilietė lūpomis prie manųjų, bet nuo šio bučinio mano kūną perliejo karščio banga.

– O ką veiksi tu? – paklausiau.

– Pasirūpinsiu Dabrija.

– Kaip?

Žvilgsniu jis atsakė: „Ar tikrai nori žinoti smulkmenas?“

Tolumoje sukaukė sirenos.

Lopas pažvelgė pro langą.

– Tu paskambinai policijai?

– Maniau, kad tu – Dabrija.

Vaikinas jau žengė pro duris.

– Aš vysiuosi Dabriją, o tu visureigiu važiuok į Delfus ir lauk manęs ten.

– O kaip gaisras?

– Juo pasirūpins policija.

Suspaudžiau raktelius. Viską sprendžianti smegenų dalis suskilo ir blaškėsi priešingomis kryptimis. Norėjau dingti iš namų, atsidurti kuo toliau nuo Dabrijos ir vėliau susitikti su Lopu, bet negalėjau atsi-kratyti vienos įkyrios minties. Dabrija pasakė, jog Lopas privalo mane paaukoti, kad taptų žmogumi.

Ji pasakė tai ne atsainiai ar norėdama suerzinti. Net ne siekdama mane nuteikti prieš Lopą. Jos žodžiai nuskambėjo šaltai ir rimtai. Taip rimtai, kad Dabrija mėgino nužudyti mane anksčiau, nei tai padarys Lopas.

Radau visureigį gatvėje, kaip ir sakė Lopas. Įkišau raktą į spyneleį ir visu greičiu nurūkau Hotorno keliu. Nusprendusi, kad nėra prasmės vėl skambinti Vi į mobilųjį, surinkau jos namų telefono numerį.

– Labas, ponija Skai, – kreipiausi, tarsi nieko neįprasto nebūtų nutikę. – Ar Vi namie?

– Sveika, Nora! Ji išvažiavo prieš kelias valandas. Į kažkokį pasilinksminimą Portlande. Maniau, ji su tavim.

– Hm, mes išsiskyrėme, – pamelavau. – Ar ji sakė, kur vyks, kai pasilinksminimas baigsis?

– Ji norėjo pažiūrėti filmą. Be to, neatsako mobiliuoju, tad spėju, kad išjungė, kol vyksta seansas. Ar viskas gerai?

Nenorėjau jos gąsdinti, bet taip pat neketinau raminti, kad viskas gerai. Man niekas neatrodė gerai. Kai paskutinį kartą kalbėjomės, Vi buvo su Eliotu. O dabar ji neatsiliepia telefonu.

– Nemanau, – atsakiau. – Važiuosiu jos ieškoti. Pradėsiu nuo kino teatro. O jūs gal paieškokite promenadoje?

26

SKYRIUS

BUVO SEKMADIENIO VAKARAS prieš pavasario atostogas, ir į kino teatrą prigužėjo daugybė žmonių. Atsisto-
jau į eilę prie kasos ir be paliovos dairiausi, ar kas manęs
neseka. Kol kas nieko įtartino nepastebėjau, o už susigrūdusių žmo-
nių buvo patogų pasislėpti. Įtikinėjau save, kad Lopas pasirūpins Da-
brija, ir man nereikia dėl to nerimauti, bet būti budriai nepakenks.

Žinoma, širdies gilumoje supratau, kad didžiausią nerimą man ke-
lia ne Dabrija. Anksčiau ar vėliau Lopas supras, kad aš nenuvažiauvau
į Delfus. Remdamasi ankstesne patirtimi neturėjau iliuzijų, kad man
pavyks ilgai nuo jo slėptis. Lopas mane suras. Ir tada būsiu priversta

užduoti jam klausimą, kurio labai bijojau. Tiksliau, bijojau atsakymo, nes pasąmonėje kirbėjo abejonė, šnibždanti, jog Dabrija sakė tiesą apie tai, ko reikia, kad Lopas galėtų valdyti žmogaus kūną.

Priėjau prie kasos langelio. Pusės dešimtos seansai tik prasidėjo.

– Vieną į „Auką“, – pasakiau negalvodama.

Pavadinimas man pasirodė vaiduokliška ironiškas. Nenorėdama daugiau apie tai galvoti, panaršiau kišenėse, ištraukiau smulkių banknotų pluoštą, saują monetų ir prakišau pro langelį vildamasi, kad pakaks.

– Jėzau, – tarė kasininkė spoksodama į monetas, žyrančias po langeliu. Atpažinau, kad ji iš mūsų mokyklos. Mokėsi baigiamojame klaseje, buvau tikra, kad merginos vardas Keilė ar Kailė. – Labai ačiū, – padėkojo ji. – Galima pamanyti, kad už tavęs nėra eilės.

Už nugaros pasigirdo keiksmi.

– Ištuštinau taupyklę, – mėginau sarkastiškai paaiškinti.

– Nejuokauji? Ar čia viskas, ką turi? – paklausė ji atsidusdama ir stumdydama monetas į dvidešimt penkių, dešimties, penkių ir vieno cento krūveles.

– Žinoma.

– Nesvarbu. Už tokį darbą man per mažai moka. – Kasininkė pro langelį iškišo man bilietą. – Yra tokie daikčiukai, vadinami kredito kortelėmis...

Pačiupau bilietą.

– Gal kartais šįvakar čia matei Vi Skai?

– Kokią Bi?

– Vi Skai. Ji dešimtokė. Buvo su Eliotu Saundersu.

Keilė ar Kailė išsprogino akis.

– Gal manai, kad neturiu ką veikti? Kad sėdžiu čia ir stengiuosi įsiminti kiekvieną veidą?

– Tiek to, – atsidusau ir patraukiau prie įėjimo.

Koldvoterio kino teatre yra dvi salės abipus bufeto. Kai tik kontrolierius perplėšė mano bilietą pusiau, patraukiau antrosios salės duris ir šmurkštelėjau į tamsą. Filmas jau buvo prasidėjęs.

Salė beveik pilna, įžiūrėjau vos kelias tuščias kėdes. Ėjau tarpueiliu dairydama si Vi. Nusileidusi žemyn patraukiau palei pirmą eilę. Tamsoje buvo sunku įžvelgti veidus, tačiau beveik neabejojau, kad Vi salėje nėra.

Paskui nuėjau į kitą salę. Ši nebuvo tokia pilna. Ir čia Vi neradau. Atsisėdusi salės gale, pamėginau susikaupti.

Visas šis vakaras atrodė kaip šiurpi pasaka, į kurią patekau, bet nemoku pasprukti. Pasaka su nusidėjusiais angelais, žmonių hibridais ir ritualiniu aukų žudymu. Nykščiu pasitryniau apgamą. Ypač buvo ne prie širdies, kad galbūt esu nefilimo palikuonė.

Išsitraukiau atsarginį mobilųjį ir patikrinau praleistų skambučių sąrašą. Nė vieno.

Kai kišau telefoną į kišenę, kažkas man kyštelėjo kartoninę dėžutę spragintų kukurūzų.

– Išalkai? – išgirdau balsą prie pat peties, tylų ir ne itin džiaugsmingą. Stengiausi kvėpuoti ramiai. – Stokis ir eik iš salės, – paliepė Lopas. – Aš eisiu tau iš paskos.

Nė nekrustelėjau.

– Drožk, – pakartojo jis. – Mums reikia pasikalbėti.

– Apie tai, jog turi mane paaukoti, kad užvaldytum žmogaus kūną? – atsainiai paklausiau, nors jaučiausi sunki, tarsi būčiau pripilta švino.

– Juokinga, jei patikėjai, kad tai tiesa.

– Aš tikrai manau, jog tai tiesa!

Na, beveik. Tik lindo įkyri mintis: jei Lopas nori mane nužudyti, kodėl iki šiol to nepadarė?

– Ššš, – subarė priešais sėdintis vaikas.

– Išėik arba aš tave išnešiu, – pagrasino Lopas.

Atsigręžiau.

– Ką pasakei?

– Ššš, – tildė tas pats vyrukas.

– Kaltink jį, – pasakiau jam rodydama į Lopą.

– Klausyk, – atsigręžė vyrukas. – Jei nenutiksi, iškviesiu apsaugą.

– Puiku, eik ir kviesk apsaugą. Paprašyk, kad išvestų jį, – tariau rodydama į Lopą. – Pasakyk, kad jis nori mane nužudyti.

– Tai aš noriu tave nužudyti, – sušvokštė atsigręžusi vyruko draugė.

– Kas nori tave nužudyti? – paklausė vyrukas. Jis vis dar žiūrėjo per petį, bet buvo sutrikęs.

– Čia nieko nėra, – tarė mergina.

– Verti juos manyti, kad jie tavęs nemato, ar ne? – kreipiausi į Lopą, pajutusi pagarbią baimę jo galiai, nors ir nekenčiau už tai, kad šia galia naudojami.

Lopas dirbtinai nusišypsojo.

– Jėzau! – suaimanavo mergina iškeldama rankas į viršų. Ji piktai sužaubavo akimis ir paliepė vyrukui: – Daryk ką nors!

– Liaukis kalbėjusi, – paprašė manęs vyrukas ir mostelėjo į ekraną. – Žiūrėk filmą. Štai mano limonadas.

Išslinkau į tarpueilį. Jaučiau, kaip Lopas pėdina man už nugaros, nejaukiai arti, beveik liesdamas. Jis neatsitraukė, kol neišėjome iš kino salės. Paskui Lopas griebė man už rankos ir per fojė nusivedė į moterų tualetą.

– Tave traukia merginų tualetai? – nusišaipiau.

Jis įstūmė mane pro duris, užrakino ir atsišliejo į jas nugara. Įdėmiai į mane žiūrėjo. Ir jo žvilgsnis bylojo, kad norėtų mane negyvai užpurtyti.

Stovėjau nugara atsirėmusi į spintelę, delnais įsikibusi į kraštus.

– Pyksti, kad nenuvažiavau į Delfus? – Kilstelėjau ir taip drebanti petį. – Kodėl į Delfus, Lopai? Jau sekmadienio vakaras. Delfus netrukus uždarys. Dėl kokios svarbios priežasties norėjai, kad važiuočiau į tamsų pramogų parką, kuris netrukus ištuštės?

Vaikinas priėjo taip arti, kad po beisbolo kepuraitė mačiau tamsias jo akis.

– Dabrija sakė, jog turi mane paaukoti norėdamas užvaldyti žmogaus kūną, – išpyškinau.

Lopas patylėjo.

– Ir tu tiki, kad taip padarysiu?

Nurijau seilę.

– Vadinasi, tai tiesa?

Susirėmėme žvilgsniais.

– Auka turi būti sąmoninga. Tiesiog nužudydamas nieko nepasieksiu.

– Ir tu esi vienintelis, galintis su manim taip pasielgti?

– Ne, bet tikriausiai vienintelis, žinantis rezultatą, ir vienintelis, kuris galėtų pamėginti. Dėl to atvykau į mokyklą. Turėjau atsidurti arčiau tavęs. Buvai man reikalinga. Dėl šios priežasties išbroviau į tavo gyvenimą.

– Dabrija sakė, kad buvai pamilęs merginą. – Nekenčiau savęs, kad taip neprotingai pavyduliauju. Juk turime kalbėti ne apie mane. Tai kvota. – Kas atsitiko?

Troškau, kad Lopas išduotų paslaptį, kaip skaityti jo mintis, bet jo juodos, šaltos akys buvo bejausmės.

– Ji paseno ir mirė.

– Tau turėjo būti skaudu, – sausai pasakiau.

Prieš atsakydamas jis luktelėjo. Paskui prabilo tokiu prislėgtu balsu, kad aš net nustėrau.

– Norėjai, kad viską iškločiau. Taip ir padarysiu. Pasakysiu viską. Kas esu ir ką padariau. Iki menkiausios smulkmenos. Viską. Tačiau

tu privalai paprašyti. Privalai to norėti. Galėsi sužinoti, kas aš buvau arba kas esu. Nesu geras, – pareiškė jis perverdamas mane akimis, jos sugėrė šviesą, tačiau neatspindėjo, – bet buvau dar blogesnis.

Nekreipdama dėmesio į spazmus skrandyje tariau:

– Pasakok.

– Kai pirmą kartą ją išvydau, dar buvau angelas. Geismas užvaldė mane akimirksniu. Nieko apie ją nežinojau, bet supratau, jog padarysiu viską, kad tik galėčiau būti arčiau jos. Kurį laiką ją stebėjau, paskui man į galvą šovė mintis, kad jei nusileisčiau į Žemę ir užvaldyčiau žmogaus kūną, būčiau išvartytas iš dangaus ir tapčiau žmogum. Nežinojau apie chešvaną. Nusileidau į Žemę vieną rugpjūčio naktį, bet nepajėgiau užvaldyti kūno. Grįžtant į dangų būrys keršijančių angelų mane sustabdė, nurovė sparnus ir išmetė iš dangaus. Iškart supratau, kad kažkas ne taip. Žvelgdamas į žmones jaučiau tik troškimą įsiskverbti į jų kūnus. Netekau visų savo galių, nusilpau ir suniekšėjau. Buvau ne žmogus, o nusidėjęs angelas. Supratau, kad tuščiai visko atsisakiau. Be paliovos koneveikiau save. Manau, kad be reikalo pasiaukojau. – Lopas stebeilijo į mane, lyg būčiau permatoma. – Bet jei nebūčiau nusidėjęs, nebūčiau sutikęs tavęs.

Prieštaringi jausmai taip užgulė krūtinę, kad pamaniau, jog užduisiu. Tramdydama ašaras klausinėju toliau:

– Dabrija sakė, kad mano apgamas reiškia, jog esu Čonsio palikuonė. Ar tai tiesa?

– Ar tikrai nori išgirsti atsakymą?

Nežinojau, ko noriu. Mano pasaulis sueižėjo, dabar beliko sulaukti kulminacijos. Nebuvau Nora Grei, paprasta mergina. Buvau kažkieno – net ne žmogaus – palikuonė. O mano širdis plyšo dėl kito nežmogaus. Tamsos angelo.

– Pagal kurią giminystės liniją? – galiausiai paklausiau.

– Pagal tėčio.

– Kur dabar Čonsis?

Nors buvome susiję giminystės ryšiais, man norėjosi, kad Čonsis būtų toli. Labai toli. Užtektinai toli, kad mūsų ryšys atrodytų netikras.

Lopo aulinių batų nosys atsirėmė į mano teniso batelius.

– Neketinu tavęs žudyti, Nora. Nežudau žmonių, kurie man svarbūs. O tu esi šio sąrašo pirmoje eilutėje.

Mano širdis nerimastingai suspurdėjo. Delnais įsiričiau Lopui į pilvą, tokį kietą, kad net neįdubo. Stengiausi išlaikyti saugų atstumą, nors tai buvo beprasmiška, net aukšta tvora, kuria leidžiama elektros srovė, neapsaugotų manęs nuo Lopo.

– Kėsiniesi į mano asmeninę erdvę, – pasakiau atsargiai traukdamasi.

Lopas vos pastebimai šyptelėjo.

– Kėsinuosi? Tai ne stojamasis egzaminas, Nora.

Nubraukiau plaukus už ausų ir žengiau nemažą žingsnį į šalį pro praustuvę.

– Jaučiuosi užspeista. Man trūksta... erdvės.

O iš tiesų man reikėjo aiškių ribų. Valios. Mane reikėjo uždaryti į narvą, nes vėl parodžiau, kad negaliu savimi pasikliauti, kai greta yra Lopas. Turėjau pulti prie durų, bet... taip nepadariau. Stengiausi įtikinti save, kad nebėgu, nes man reikia atsakymų, nors tai buvo tik viena priežastis. Buvo ir kita, apie kurią nenorėjau galvoti. Jausmai. Su jais kovoti beprasmiška.

– Ar dar ką nors nuo manęs slepi? – pasiteiravau.

– Nuo tavęs – daug ką.

Paširdžiuose pajutau tuštumą.

– Pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, ką jaučiu būdamas užsirakinęs su tavim. – Lopas atsirėmė į man už nugaros kabantį veidroдій, visu svoriu palinkdamas prie manęs. – Net neįsivaizduoji, kaip mane veiki.

Papurčiau galvą.

– Nemanau. Tai nevykusi, neteisinga mintis.

– Teisingumas gali būti labai įvairus, – sumurmėjo jis. – Mes vis dar esame saugioje zonoje.

Savisauga man šaukė: „Bėk, gelbėkis!“ Deja, kraujas užė ausyse, ir aš prastai girdėjau. Matyt, ir protas drumstėsi.

– Neabejotinai teisinga. Paprastai teisinga, – neatlyžo Lopas. – Dažniausiai teisinga. Galbūt teisinga.

– Galbūt dabar neteisinga, – atšoviau ir švokšdama įkvėpiau oro.

Akies krašteliu pastebėjau į sieną įgręžtą gaisro pavojaus rankenėlę. Už trijų, gal keturių metrų. Jei spėčiau perbėgti kambarį ir ją patraukti anksčiau, nei Lopas mane nutvers, atbėgtų apsauga. Būčiau išgelbėta. Juk to ir noriu... ar ne?

– Netikęs sumanymas, – supeikė Lopas purtydamas galvą.

Vis tiek puoliau prie rankenėlės. Sučiupau svirtį ir nūlenkiau, kad suskambėtų pavojaus sirena. Deja, svirtis nepasidavė. Kad ir kiek stengiausi, ji nepajudėjo. Paskui atpažinau savo galvoje Lopą ir supratau, kad jis vėl žaidžia su mano smegenimis.

Atsigręžiau į jį.

– Dink iš mano galvos!

Nurūkau prie jo ir stipriai pastūmiau. Jis žingtelėjo atatupstas, kad išlaikytų pusiausvyrą.

– Už ką? – paklausė jis.

– Už visą šį vakarą.

Už tai, kad einu dėl jo iš proto, nors žinau, kad tai blogai. Lopas yra *didžiausias* blogis. Jis toks blogas, kad atrodo geras, ir dėl to jaučiausi visiškai praradusi savitvardą.

Gal būčiau trenkusi jam antausį, jei Lopas nebūtų sugriebęs mane už pečių ir prispaudęs prie sienos. Mudviejų niekas nebeskyrė.

– Būkim atviri, Nora. Tu mane rimtai. – Atsivėrė begalinė jo akių gelmė. – Ir aš tave rimtai.

Lopas palinko prie manęs ir prisiglaudė lūpomis. Tiesą sakant, jis prisiglaudė beveik visu kūnu. Susilietė kelios strateginės mūsų kūnų vietos, ir man pririekė visų valios pastangų, kad išsivaduočiau iš jo glėbio.

– Dar nebaigėme kalbėtis. Kas atsitiko Dabrijai?

– Ja pasirūpinta.

– Ką tai reiškia?

– Dėl to, kad kėsinosi tave nužudyti, ji neteks sparnų. Kai tik mėgins grįžti į dangų, keršijantys angelai juos nuplėš. Anksčiau ar vėliau tai turėjo nutikti. Aš tik paspartinau įvykius.

– Vadinasi, tu pats... juos nuplėšei?

– Jie ėmė gesti, plunksnos sulūžinėjo ir išsipešiojo. Jei ji būtų Žemėje likusi dar ilgiau, kiti nusidėję angelai ją išvydę iš plunksnų būtų supratę, kad Dabrija irgi nusidėjo. Jei aš nebūčiau to padaręs, būtų padaręs kuris nors kitas nusidėjęs angelas.

Išsisukau nuo dar vieno mėginimo mane apkabinti.

– Ar ji dar nekviesta pasirodys mano gyvenime?

– Sunku pasakyti.

Lopas kaip žaibas čiupo už megztinio ir prisitraukė mane prie savęs. Krumpliais perbraukė odą prie bambos. Mano kūnu tuo pat metu perbėgo ir karštis, ir ledinis šaltis.

– Tu galėtum ją įveikti, angele, – pasakė Lopas. – Mačiau jus abi kovojant, ir buvau tavo pusėje. Tam mano pagalbos tau nereikia.

– O kam reikia?

Jis nusijuokė aiškiai apimtas geismo. Jo žvilgsnis tapo ne toks skvarbus ir buvo nukreiptas tik į mane. Šypsojosi kaip tikras lapinas... tik švelniau. Kažkas žemiau mano bambos sujudo ir susisuko.

– Durys užrakintos, – pasakė Lopas. – O mudu turime nebaigtų reikalų.

Regis, mano kūnas nebeklausė proto. Tiksliau, jį nuslopino. Slydau rankomis jo krūtine ir apsvijau aplink kaklą. Lopas pakėlė mane

suėmęs už klubų, ir aš kojomis apsvijau jam liemenį. Širdis daužėsi, bet man buvo nė motais. Įsisiurbiau jam į lūpas įsiaistrinusi nuo apkabusių mane rankų, jausdama, kaip apima ekstazė...

Mano kišenėje subirbė mobilusis. Sunkiai kvėpuodama atsiplėšiau nuo Lopo.

– Tegul įsijungia balso paštas, – patarė Lopus.

Pasąmone suvokiau, kad svarbu atsiliiepti į šį skambutį. Negalėjau prisiminti kodėl; bučiuojantis su Lopu išgaravo visi rūpesčiai. Išsilaisvinau iš jo glėbio ir nusigrėžiau, kad jis nepastebėtų, kaip mane užbūrė toks trumpas bučinys. Mano širdis džiūgavo.

– Alio? – atsiliepiu slovindama norą nusivalyti išsiterliojusį lūpų blizgį.

– Gražuole! – tarė Vi. Ryšys buvo blogas, draugės balsą slopino traškesys. – Kur esi?

– Kur *tu* esi? Ar vis dar su Eliotu ir Džuliu? – Delnu užsidengiau kitą ausį, kad geriau girdėčiau.

– Mokykloje. Mes įsilaužėme, – išdykėlės balsu atsakė draugė. – Norime žaisti slėpynių, bet dviem komandoms trūksta žmonių. Gal... žinai, kas ketvirtas galėtų pažaisti su mumis?

Išgirdau kažką nerišliai vapant.

– Eliotas nori, kad tau pasakyčiau, jog jei neatvažiuosi žaisti kaip jo partnerė... luktelėk... ką? – kreipėsi į kažką Vi.

Išgirdau Elioto balsą.

– Nora? Atvažiuok su mumis pažaisti. Antraip skvere pamatysi medį su išraižytu Vi vardu.

Mane nupurtė šaltis.

– Palauk, – pralemenau. – Eliotai? Vi? Ar girdit mane?

Bet ryšys nutrūko.

27

SKYRIUS

KAS SKAMBINO? – paklausė Lopas.

Mane kratė drebulys. Ne iš karto įstengiau atsakyti.

– Vi su Eliotu ir Džuliu įsilaužė į mokyklą. Jie nori, kad su jais susitikčiau. Eliotas nuskriaus Vi, jei neatvažiuosiu. – Pažvelgiau į Lopą. – Turbūt jis ją nuskriaus, jei ir atvažiuosiu.

Lopas sukryžiuavo rankas ant krūtinės ir susiraukė.

– Eliotas?

– Praėjusią savaitę bibliotekoje radau straipsnį, kuriame rašoma, kad Eliotas buvo apklaustas tiriant žmogžudystės Kinghorno parengiamojoje, kur jis mokėsi, bylą. Jis įėjo į kompiuterių laboratoriją ir

pamatė mane skaitančią tą straipsnį. Nuo to vakaro jaučiu jo skleidžiamus blogus virpesius. Labai blogus. Net manau, jog jis įsibrovė į mano miegamąjį, kad pavogtų tą straipsnį.

– Ką dar man derėtų žinoti?

– Nužudyta mergina buvo Elioto draugė. Ją pakorė medyje. O ką tik Eliotas telefonu pagrasino: „Jei neatvažiuosi, skvere pamatysi medį su išraižytu Vi vardu.“

– Mačiau Eliotą. Jis atrodo pasipūtęs ir agresyvokas, tačiau nepanašus į žudiką. – Lopas įkišo ranką į mano kišenę ir ištraukė visureigio raktelius. – Nuvažiuosiu ir išsiaiškinsiu. Ilgai neužtruksiu.

– Manau, reikėtų paskambinti policijai.

Lopas nesutiko.

– Nori nusiųsti Vi į nepilnamečių kalėjimą už nuosavybės niokojimą? Beje, o Džulis? Kas per vienas šis vyrukas?

– Elioto draugas. Jis buvo arkadoje tą vakarą, kai matėm tave.

Lopas stipriau suraukė kaktą.

– Jei būtų buvęs dar vienas vyrukas, prisiminčiau.

Jis atidarė duris, aš išsečiau paskui. Valytojas juodomis kelnėmis ir kaštonų spalvos darbiniais marškiniais fojė šlavė spragintų kukurūzų trupinius. Jis dukart žvilgtelėjo į Lopą, išeinantį iš moterų tualetu. Atpažinau tą vaikina. Jis iš mūsų mokyklos. Brandtas Kristensenas. Kartu mokėmės anglų kalbos. Praėjusį semestrą padėjau jam parašyti rašinį.

– Eliotas laukia manęs, o ne tavęs, – pasakiau Lopui. – Jei aš nepasirodysiu, Vi gali nutikti bėda. Negaliu taip rizikuoti.

– Ar klausysi mano nurodymų ir tiksliai juos vykdysi, jei leisiu važiuoti kartu?

– Taip.

– Jei liepsiu šokti?

– Šoksiau.

– Jei liepsiu sėdėti automobilyje?

– Sėdėsiu.

Tai buvo beveik tiesa.

Kino teatro automobilių stovėjimo aikštelėje Lopas pulteliu atidarė visureigį, sumirksėjo žibintai. Staiga jis tyliai nusikeikė.

– Kas atsitiko? – paklausiau.

– Padangos.

Pažvelgiau žemyn: tikrai, abi padangos vairuotojo pusėje buvo subliūškusios.

– Negali būti! – šūktelėjau. – Užvažiavau ant dviejų vinių?

Lopas pritūpė šalia priekinės padangos ir perbraukė ranka.

– Atsuktuvas. Jos buvo prakiurdytos tyčia.

Dingtelėjo, kad tai dar vienas Lopo pokštas. Galbūt vaikinai dėl kokių nors priežasčių nenori, kad aš važiuočiau į mokyklą. Juk jis neslėpė nemėgstąs Vi. Tačiau galvoje Lopo nejaučiau. Jei jis keitė mano mintis, turbūt rado naują būdą, nes tai, ką mačiau, buvo tikra.

– Kas tai padarė?

Lopas atsistojo.

– Ilgai užtruktų vardyti.

– Ar nori man pasakyti, kad turi daug priešų?

– Esu nuliūdinęs ne vieną. Daugybė žmonių lažinasi ir pralaimi.

Tada jie kaltina mane, kad pasiėmiau jų automobilį ar dar ką.

Lopas priėjo prie dviviečio dengto automobilio, atidarė dureles ir atsisėdo prie vairo. Paskui pasigrabalojo kažkur apačioje.

– Ką darai? – paklausiau stovėdama prie atvertų durelių. Tuščiai aušinau burną, nes puikiai žinojau, ką jis daro.

– Ieškau atsarginio raktelio.

Lopo rankoje pamačiau du mėlynus laidus. Įgudusiais judesiais jis nubraukė izoliaciją ir juos suvijo. Variklis užsivedė, ir Lopas pažvelgė į mane.

– Saugos diržą.

– Aš nevogsiu automobilio.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Mums jis reikalingas dabar. Jiems – ne.

– Tai *vagystė*. Taip elgtis nevalia.

Lopas nesutriko. Tiesą sakant, atrodė labai atsipalaidavęs. „Jis tai daro ne pirmą kartą“, – toptelėjo.

– Pirmą taisyklė, kai vagi automobilį, – aiškino jis šypsodamasis, – stenkis neužtrukti nusikaltimo vietoje.

– Luktelėk, – paprasčiau ir iškėliau pirštą.

Bėgte pasileidau į kino teatrą. Stiklinėse duryse atsispindėjo automobilių stovėjimo aikštelė, ir aš pamačiau, kaip Lopas išlipa iš automobilio.

– Sveikas, Brandtai, – tariau vaikinui, kuris vis dar šlavė spragintus kukurūzus į semtuvą ilga rankena.

Brandtas pažvelgė į mane, bet netrukus jo dėmesį patraukė kažkas kitas. Išgirdau, kaip atsidaro kino teatro durys, ir pajutau už savęs Lopą. Jis artinosi tarsi debesis, užgožiantis saulę, subtiliai užtemdantis kraštovaizdį ir pranašaujantis audrą.

– Kaip sekasi? – netvirtai paklausė Brandtas.

– Turiu bėdų su automobiliu, – atsakiau prikąsdama lūpą ir stengdamasi nutaisyti liūdną veidą. – Nepatogu prašyti, bet kadangi praėjusį semestrą tau padėjau parašyti rašinį apie Šekspyrą...

– Tu nori pasiskolinti mano automobilį?

– Tiesą sakant... taip.

– Tai metalo laužas, ne koks nors visureigis komanderis. – Brandtas tarsi teisindamasis pažvelgė į Lopą.

– Ar jis važiuoja?

– Jei turi galvoje, ar sukasi jo ratai, tada taip. Tačiau negaliu jo pasiskolinti.

Lopas atsidarė piniginę ir padavė tris, kaip man pasirodė, šiugždančias šimtines. Sutramdžiusi nuostabą nusprendžiau, kad geriausia bus veikti su Lopu išvien.

– Apsigalvojau, – pareiškė Brandtas ir išpūtes akis susigrūdo pinigus. Pasirausęs kišenėse švystelėjo Lopui raktelius.

– Koks modelis ir spalva? – paklausė Lopas gaudydamas raktelius.

– Sunku pasakyti. Iš dalies folksvagenas, iš dalies ševroletas. Spalva kadaise buvo mėlyna. Kol surūdijo ir tapo oranžinė. Prieš gražindamas pripildysi baką? – Brandto balsas skambėjo taip, tarsi jis būtų už nugaros sukryžiaęs pirštus, kad laimė nenusisuktų.

Lopas ištraukė dar dvidešimt dolerių.

– Jei kartais pamirštume pripilti kuro, – pasakė grūsdamas banknotą į priekinę Brandto uniformos kišenę.

Lauke pasakiau:

– Būčiau jį prikabinusi duoti raktelius. Tiesiog man reikėjo dar trupučio laiko. Beje, kodėl nurinkinėji stalus „Pasienyje“, jei esi aptekęs pinigais?

– Nesu jais aptekęs. Laimėjau pinigų prieš kelias dienas žaisdamas biliardą. – Jis atidarė man automobilio dureles. – Bankas yra oficialiai uždarytas.

Važiuojame per miestą tamsiomis, tyliomis gatvėmis. Neilgai trukę pasiekėme mokyklą. Lopas sustabdė Brandto automobilį prie rytinio sparno ir išjungė variklį. Mokyklos teritorija buvo apsodinta medžiais, ant susipynusių šakų karojo tik rūko draikanos. Prieblandoje stūksojo Koldvoterio vidurinė.

Senoji dalis, pastatyta devyniolikto amžiaus pabaigoje, dabar, saulei nusileidus, panėšėjo į katedrą. Pilką ir grėsmingą. Labai tamsią. Labai apleistą.

– Mane tiesiog apėmė bloga nuojauta, – pasakiau dairydama į juodas langų akiduobes.

– Sėdėk automobilyje ir nekišk nosies, – paliepė Lopas paduodamas raktelius ir išlipo. – Jei kas nors išeis iš pastato, išvažiuok.

Lopas vilkėjo priglundusiais medvilniniais marškinėliais su laivėlio formos iškirpte, mėvėjo tamsius *Levi's* džinsus ir avėjo aulinius batus. Tamsiaplaukis, tamsiaodis vaikiną buvo sunkiai įžiūrimas prieblandoje. Perėjęs gatvę netrukus jis susiliejo su naktimi.

28

SKYRIUS

PRABĖGO PENKIOS MINUTĖS. Dešimt minučių virto dvidešimčia. Stengiausi įveikti baimę, kad esu stebima. Žvelgiau į šešėlius, kuriuos metė pastatas.

Kur taip ilgai užtruko Lopas? Svairsčiau įvairias galimybes, su kiekviena akimirka jausdama augantį nerimą. O jei Lopui nepavyks rasti Vi? Kas bus, kai Lopas ras Eliotą? Nemaniau, kad Eliotas pajėgtų įveikti Lopą, bet visko gali būti, ypač jei Eliotas užpuls netikėtai.

Kai kišenėje suskambo telefonas, krūptelėjau.

– Matau tave, – pasakė Eliotas, kai atsiliepiu. – Sėdi automobilyje.

– Kur tu?

– Stebiu tave pro antro aukšto langą. Mes žaidžiame viduj.

– Aš nenoriu žaisti.

Eliotas nutraukė pokalbį.

Spurdančia širdimi išlipau iš automobilio. Pažvelgiau į tamsius mokyklos langus. Nemanau, kad Eliotas žino, jog Lopas viduje. Jo balsas buvo nekantrus, bet ne piktas ar irzlus. Įsikibau minties, kad Lopas turi sugalvojęs planą ir pasirūpins, jog nei man, nei Vi nieko nenutiktų. Mėnulį uždengė debesis, ir aš nedrąsiai prisartinau prie rytinių durų.

Įžengiau į prieblandą. Prireikė kelių sekundžių, kol akys apsirato su gatvės žibintų šviesa, sklindančia pro langą virš durų. Spindėjo vaškuotos grindų plytelės. Abiejose koridoriaus sienose tarsi miegantys kariai robotai rikiavosi mokinių spintelės. Koridoriai skleidė ne ramybę ir tylą, o slaptą grėsmę.

Iš lauko sklindanti šviesa apšvietė tik kelis koridoriaus metrus, toliau buvo tamsu. Paspaudžiau už durų įtaisytus elektros jungiklius, bet šviesa neužsidegė.

Skydinė buvo lauke – supratau, kad elektra išjungta tyčia. Spėlioju, ar tai Elioto plano dalis. Nemačiau nei jo, nei Vi. Nemačiau ir Lopo. Ketinau apžiūrėti kiekvieną mokyklos kertę, kol jį rasiu. Tada kartu ieškosim Vi.

Viena ranka laikydama sienos slinkau pirmyn. Kiekvieną dieną pereidavau šį koridoriaus ruožą po kelis kartus, bet tamsoje jis man atrodė nepažįstamas. Ir ilgesnis. Kur kas ilgesnis.

Priėjusi pirmą posūkį apgalvojau, kur esu. Jei pasuksiu į kairę, pateksiu į orkestro repeticijų kambarį ir valgyklą. Jei į dešinę, prieisiu raštinę ir laiptus. Nėriau tiesiai į mokyklos gilumą, klasių link.

Staiga į kažką įsipainioju ir pargriuvau. Pro stoglangį tiesiai virš galvos sklido blausi šviesa. Mėnulis praplėšė debesis ir apšvietė kūną,

už kurio užkliuvau. Džulis gulėjo aukštelininkas atmerkęs negyvas tuščias akis. Ilgi plaukai buvo išsidraikę ant veido, suglebusios rankos gulėjo prie šonų.

Atsiklaupiau, užsidengiau burną ir ėmiau gaudyti orą. Iš susijaudinimo drebėjo kojos. Lėtai uždėjau delną Džuliui ant krūtinės. Jis nekvėpavo. Buvo miręs.

Pašokau ir užgniaučiau riksmą. Norėjau pakviesti Lopą, bet taip būčiau išsidavusi Eliotui, gal jis ir taip žinojo, kur esu. Dingtelėjo, kad jis gali stovėti vos už kelių žingsnių ir stebėti, kaip dalyvauju šiame iškrypėliškame žaidime.

Per stoglangį sklindanti šviesa išblėso, ir aš ėmiau karštingiškai tyrinėti koridorių. Jį kirto kiti begaliniai koridoriai. Biblioteka – palypėjus laiptais į kairę. Klasės – dešinėje. Nedvejodama pasirinkau biblioteką ir apgraibomis slinkau koridoriais toldama nuo Džulio lavono. Nosis varvėjo, ir aš supratau, kad be garso verkiu. Kodėl Džulis negyvas? Kas jį nužudė? Vi dar gyva?

Bibliotekos durys buvo neužrakintos, ir aš apčiuopomis įėjau į vidų. Už knygų lentynų, tolimajame bibliotekos kampe, buvo trys maži kambareliai. Jų sienos nepraleido garso; jei Eliotas norėjo paslėpti Vi, jie idealiai tam tiko.

Staiga išgirdau vyro dejonę. Apstulbusi sustingau.

Užsižiebusios koridoriaus šviesos išsklaidė bibliotekos tamsą. Visai šalia gulėjo Eliotas, išsižiojęs ir mirtinai išblyškęs. Vaikinas išvertė akis ir tiesė į mane ranką.

Šaižiai suklykiau. Apsisukusi nukūriau prie bibliotekos durų pakeliui stumdydama ir spardydamą kėdes. „Bėk! – įsakaiu sau. – Dumk prie išėjimo!“

Kai išlėkiau į koridorių, vėl užgeso šviesos ir viskas paskendo tamsoje.

– Lopai! – mėginau surikti, bet riksmas įstrigo gerklėje.

Džulis nebegyvas. Eliotas – beveik nebegyvas. Kas juos nužudė? Kas liko gyvas? Stengiausi susivokti, kas čia vyksta, bet nepajėgiau blaiviai mąstyti.

Kažkas stumtelėjo iš nugaros, ir aš praradau pusiausvyrą. Dar kartą stumtelėta nuskriejau į šalį, atsitrenkiau galva į spintelę ir apsvaigau.

Priešais mane švystelėjo siauras žibintuvėlio spindulys, netrukus aiškiai išvydau porą tamsių akių, pasislėpusių už slidininko kaukės. Šviesą skleidė prie jos pritvirtintas šachtininko žibintuvėlis.

Pasislinkau nuo spintelės ir mėginau bėgti. Užpuolikas ištiesė ranką užtverdamas man kelią. Kita ranka jis prispaudė mane prie spintelės.

– Patikėjai, kad esu nebegyvas? – Užpuoliko balse suskambo ledinė džiaugsmo gaida. – Nepraleisiu paskutinės progos pažaisti su tavim. Palinksmink mane. Kaip manai, kas tas blogiukas? Eliotas? O gal tau šovė į galvą, kad taip pasielgti galėjo tavo geriausias draugas? Beveik atspėjau, ar ne? Štai ką daro baimė. Ji atskleidžia bjauriausius mūsų broožus.

– Tai tu, – pralemenau drebančiu balsu.

Džulis nusiplėšė slidininko kaukę.

– Gyvas ir sveikas.

– Kaip tau pavyko? – paklausiau virpėdama. – Mačiau tave. Tu nekvėpavai. Buvai nebegyvas.

– Per daug nuopelnų skiri man. Viską padarei tu, Nora. Jei tavo galvelė nebūtų tokia skysta, nieko nebūčiau galėjęs padaryti. Ar dėl to prastai jautiesi? Ar nusiminei sužinojusi, kad iš visų galvų, į kurias buvau įsibrovęs, į tavąją įsiskverbti lengviausia? Ir smagiausia.

Aplaižiau lūpas. Jos buvo sausos ir lipnios. Užuočiau baimę.

– Kur Vi?

Džulis trenkė man antausį.

– Nenusuk kalbos. Tikrai turėtum išmokti valdyti savo baimę. Baimė kenkia logikai ir suteikia įvairiausių galimybių tokiems kaip aš.

Tokio Džulio dar nebuva mačiusi. Jis visada atrodė tylus, paniuręs, pabrėžtinai rodantis, kad visiškai nesidomi nė vienu šalia esančiu žmogumi. Laikėsi nuošaliai nepatraukdamas dėmesio ir nesukeldamas įtarimo. „Labai išmintinga“, – pagalvojau.

Džulis čiupo mane už rankos ir nusitempė paskui save.

Draskiausi ir rangiausi, o jis žiebė man kumščiu į pilvą. Susvirduliavau ir ėmiau gaudyti orą. Užgniaužė kvapą. Petim bruožiau per spintelę, kol susmukau ant grindų. Springau ir žiopčiojau.

Džulis palietė apdraskytą ranką.

– Už tai teks sumokėti.

– Kodėl mane čia atvilikai? Ko nori? – Negalėjau sutramdyti isterijos.

Jis trūktelėjo mane už rankos ir nusitempė koridoriumi. Paspyręs duris, įstūmė mane į vidų, – parkritau delnais atsiremddama į kietas grindis. Durys užsitrenkė. Šviesa sklido tik iš šachtininko žibintuvėlio Džulio rankoje.

Užuodžiau pažįstamą kreidos ir senų chemikalų kvapą. Sienos buvo nukabinėtos plakatais, vaizduojančiais žmogaus kūną ir raumenų pjūvius. Priekyje stovėjo juodo granito spintelė su kriaukle. Priešais ją – tokios pat spalvos granitiniai laboratoriniai stalai. Mes buvome Trenerio biologijos kabinete.

Pamačiau blykstelint metalą. Ant grindų, prie šiukšlių dėžės, gulėjo skalpelis. Matyt, jo nepastebėjo nei Treneris, nei valytoja. Spėjau užsikišti jį už džinsų juosmens kaip tik tuo metu, kai Džulis pakėlė ir pastatė mane ant kojų.

– Turėjau išjungti elektrą, – paaiškino dėdamas žibintuvėlį ant stalo. – Šviesoje negalima žaisti slėpynių.

Bruoždamas grindis jis atvilko ir pastatė vieną priešais kitą dvi kėdes.

– Sėsk, – įsakė.

Mečiau žvilgsnį į langus galinėje sienoje. Spėlioju, ar pavyktų vieną atidaryti ir pabėgti, kol Džulis manęs nenutvėrė. Turėjau neparodyti jam savo baimės. Iš pasąmonės lindo patarimai, girdėti per savigynos kursus, kuriuos lankėme su mama, kai netekome tėčio. Žiūrėk į akis... atrodyk pasitikinti savimi... vadovaukis sveiku protu... visa tai lengviau pasakyti nei padaryti.

Džulis suėmė mane už pečių ir jėga pasodino į kėdę. Pro džinsus skverbėsi metalo šaltis.

– Atiduok mobilųjį, – paliepė ištiesdamas ranką.

– Palikau automobilyje.

Džuliš nusijuokė.

– Ar tikrai nori su manim žaisti? Tavo geriausią draugę užrakinau kažkur šiame pastate. Jei žaisi su manim, Vi gali pasijusti pamiršta. Tada man teks sugalvoti ypatingą žaidimą tik jai.

Ištraukiau ir padaviau užpuolikui telefoną. Su antžmogiška jėga Džulis perlenkė jį pusiau.

– Dabar likome tik mudu. – Jis susmuko į kėdę ir patogiai ištiesė kojas. Vieną ranką atmetė už atkaltės. – Pasikalbėkim, Nora.

Pašokau nuo kėdės, bet, nespėjus žengti nė kelių žingsnių, Džulis sugriebė mane už liemens ir pasodino.

– Kadaisė turėjau arklių, – pasakė jis. – Labai seniai Prancūzijoje turėjau daugybę gražių arklių. Mano mylimiausi buvo ispaniškieji. Juos sugaudavo laukinius ir atgabendavo tiesiai man. Po kelių savaičių priversdavau juos paklusti. Tačiau kaskart pasitaikydavo, kuris nenorėdavo palūžti. Ar žinai, ką darydavau su tokiau?

Nieko neatsakiau, tik nusipurčiau.

– Būk klusni, ir nereikės nieko bijoti, – įkalbinėjo Džulis.

Nė akimirką juo nepatikėjau. Vaikino akys spindėjo klasta.

– Mačiau Eliotą bibliotekoje. – Nustebau, kad mano balsas virpa. Nemėgau Elioto ir juo nepasitikėjau, bet vaikiną nenusipelnė lėtos kankinamos mirties. – Ar tu jį sužalojai?

Džulis prisislinko artyn, tarsi būtų norėjęs pasidalyti paslaptimi.

– Jei įvykdai nusikaltimą, niekada nepalik įkalčių. Eliotas yra neatskiriama mano sumanymo dalis. Jis per daug žino.

– Ar dėl to ir aš esu čia? Dėl straipsnio apie Kjirsten Halverson?

Džulis nusišypsojo.

– Eliotas pamiršo pasakyti, kad tu žinai apie Kjirsten.

– Ar ją nužudė Eliotas... ar tu? – paklausiau staiga viską supratusi.

– Turėjau įsitikinti Elioto ištikimybe. Atėmiau tai, kas jam buvo brangiausia. Eliotas Kinghorne mokėsi todėl, kad gaudavo stipendiją, ir jam nuolat tai buvo primenama. Kol pasirodžiau aš. Aš tapau jo rėmėju. Galiausiai Eliotui teko rinktis: aš ar Kjirsten. Trumpiau: pinigai ar meilė. Matyt, būti vargeta tarp princų nėra didelis džiaugsmas. Aš jį nusipirkau ir kaip tik tada supratau, kad galiu pasikliauti, kai ateis laikas susitvarkyti su *tavim*.

– Kodėl su manim?

– Iki šiol neatspėjai? – Šviesa dar labiau paryškino žiaurų Džulio veidą ir sukėlė iliuziją, kad jo akys išlydyto sidabro spalvos. – Be paliovos žaidžiau su tavimi. Tampiau už virvelės. Naudojau kaip užstatu, nes asmens, kurį iš tiesų noriu nuskriausti, sužaloti neįmanoma. Ar žinai, kas jis?

Suglebau. Akyse tavaravo. Džulio veidas išskydo lyg impresionistų paveikslas – kraštuose susiliejęs, detalės neryškios. Galva susvaigo, ir pajutau, kaip slystu nuo kėdės. Taip esu jautusis ne kartą. Kaipmat supratau – man reikia geležies. Tuoju pat.

Džulis skėlė man per skruostą.

– Susikaupk. Ar girdi mane?

– Nežinau, – sukuždėjau.

– Ar žinai, kodėl jo negalima sužaloti? Mat jis neturi žmogaus kūno. Jo kūnas nejaučia skausmo. Jei jį užrakinčiau ir kankinčiau, nieko nepeščiau. Jis nieko nejaučia. Jokio skausmo. Žinoma, dabar jau atspėjai. Tu daug laiko leidi su šiuo asmeniu. Ko tyli, Nora? Nejau dar nesusiprotėjai?

Man per nugarą nuvarvėjo prakaito srovelė.

– Kasmėt, prasidėjus žydų chešvano mėnesiui, jis užvaldo mano kūną. Tai trunka dvi savaites. Tada aš prarandu savitvardą. Neturiu laisvės ar pasirinkimo. Negaliu sau leisti prabangos pabėgti, išnuomoti savo kūną ir grįžti, kai viskas bus pasibaigę. Jei turėčiau tokią gali- mybę, gal pajėgčiau save įtikinti, kad iš tiesų taip nėra. Deja, ne. Esu *kalinys, įkalintas savo kūne*, išgyvenantis kiekvieną pažeminimo aki- mirką, – prislėgtu balsu guodėsi Džulis. – Ar žinai, koks tai jausmas? *Ar tu žinai?* – suriko jis.

Sėdėjau ir tylėjau, nes supratau, jog kalbėti pavojinga. Džulis nu- sijuokė košdamas pro dantis orą. Tokio grėsmingo juoko dar nebuvau girdėjusi.

– Daviau priesaiką, leisdamas užvaldyti savo kūną chešvano mė- nesį, – pasakojo Džulis. – Tada buvau šešiolikos. – Gūžtelėjo pečiais, bet buvo įsitempęs. – Jis apgaule ir kankinimais išgavo priesaiką. Vė- liau jis man pasakė, kad aš – ne žmogus. Ar gali patikėti? *Ne žmogus*. Jis pasakė, kad mano motina permiegojo su nusidėjusiu angelu. – Džulis šlykščiai išsiviepė. Jo kakta išrasojo nuo prakaito. – Ar sakiau, kad paveldėjau kelis tėvo bruožus? Kaip ir jis, esu apgavikas. Priverčiu tave matyti mano melą. Girdėti balsus.

Štai taip. Ar girdi mane, Nora? Ar jau išsigandai?

Jis pabaksnojo man į kaktą.

– Kas ten vyksta, Nora? Siaubingai tylu.

Džulis buvo Čonsis. Nefilimas. Prisiminau savo apgimą ir tai, ką man pasakojo Dabrija. Mus su Džuliu sieja kraujo ryšiai. Mano gyslo-
mis teka pabaisos kraujas. Užsimerkiau, skruostu nuriedėjo ašara.

– Prisimeni tą vakarą, kai susitikome pirmą kartą? Iššokau priešais neoną. Buvo tamsu ir tvyrojo rūkas. Vairavai įsitempusi, todėl man buvo lengviau tave apgauti. Man labai patiko tave gąsdinti. Tą pirmą vakarą pajutau šį malonumą.

– Būčiau pastebėjusi, kad tai tu, – sušnibždėjau. – Tokių aukšta-
ūgių nedaug.

– Tu manęs neklausai. Galiu tave priversti matyti, ko užsinoriu. Nejuo manai, kad būčiau pamiršęs tokias sumautas smulkmenas kaip ūgis? Matei tai, ką norėjau aš. Išvydai nenusakomos išvaizdos vyrą su slidininko kauke.

Sėdėjau ir jaučiau, kaip siaubas palengva tolsta. Nesu beprotė. Dėl visko kaltas Džulis. Tai *jis* pamišėlis. Jis galėjo žaisti mano protu, nes jo tėvas – nusidėjęs angelas, o Džulis paveldėjo tėvo galias.

– Vadinasi, tu nusiaubei mano miegamojo, – pasakiau. – Tik privertei mane manyti, kad taip padarei. Štai kodėl kambarys buvo tvarkingas, kai atvyko policija.

Džulis lėtai tyčiodamasis paplojo.

– Ar nori sužinoti svarbiausia? Tu galėjai mane užblokuoti. Nebūčiau galėjęs prisiliesti prie tavo minčių be leidimo. Aš pamėginau įsiskverbti, o tu visai nesipriešinai. Buvai silpna. Ir lengvai įveikiama.

Viskas buvo logiška, bet man nepalengvėjo, tik supratau, kaip lengvai pasiduodu kitų įtakai. Esu visiškai atvira. Niekas netrukdo Džuliui žaisti su mano protu, nebent išmokčiau jį užblokuoti.

– Įsivaizduok save mano vietoje, – dėstė Džulis. – Daug metų niekinamas tavo kūnas. Įsivaizduok neapykantą, kurią nuslopinti gali tik kerštas. Įsivaizduok daugybę energijos ir pastangų, išiekvotų atidžiai

stebint keršto objektą, kantriai laukiant tos akimirkos, kai likimas suteiks galimybę ne tik atsisteisti, bet ir nusverti svarstyklių lėkštę savo naudai. – Mūsų žvilgsniai susikirto. – Tu esi ta galimybė. Žalodamas tave aš žalosisu Lopą.

– Klysti manydamas, kad esu jam brangi, – atšoviau, o mano kaklą išpylė šaltas prakaitas.

– Jau daugelį šimtmečių atidžiai stebiu Lopą. Praėjusią vasarą jis pirmą kartą apsilankė tavo namuose, bet tu nepastebėjai. Kelis kartus jis lydėjo tave, kai išeidavai apsipirkti. Kartkartėmis jis ypač pasistengdavo tave rasti. Paskui ėmė lankyti tavo mokyklą. Klausiau savęs, kuo tu tokia ypatinga. Stengiausi sužinoti. Senokai tave stebiu.

Mane sukaustė klaiki baimė. Kaip tik tą akimirką supratau, kad kai pasijusdavau tarsi persekiojama sargo vaiduoklio, tai būdavo ne tėtis, o Džulis. Vėl pajutau tą stingdantį nežemiškos būtybės artumą, tik šimtą kartų stipresnį.

– Nenorėjau sukelti Lopo įtarimo ir pasišalinau, – kalbėjo toliau Džulis. – Tai tik patvirtino mano spėjimą – Lopas tave įsimylėjo.

Viskas stojo į vietas. Tą naktį, kai Delfų parke Džulis dingo vyrų tualete, jis nebuvo apsirgęs. Kaip ir tą vakarą, kai buvome „Pasienyje“. Priežastis labai paprasta – Lopas neturėjo jo pamatyti, nes būtų supratęs, kad Džulis Čonsis kažką rezga. Eliotas buvo Džulio akys ir ausys, teikė jam informaciją.

– Ketinau tave nužudyti, kai stovyklausime, bet Eliotui nepavyko tavęs įtikinti, – paaiškino Džulis. – Šiandien sekiau iš paskos, kai išėjai iš „Aklojo Džo“, šoviau. Įsivaizduok, kaip nustebau išvydęs, kad nužudžiau benamę, apsvilkusią tavo paltu. Tačiau viskas išsisprendė. – Įtampa jo balse išnyko. – Dabar abu esame čia.

Pasimuisčiau kėdėje, ir skalpelis nuslinko gilyn į džinsus. Jei būsiu neatsargi, jis nuslys per giliai, ir nebegalėsiu pasiekti. Jei Džulis privers mane atsistoti, skalpelis gali iškristi pro klešnę.

– Pamėginsiu atspėti, apie ką galvoji, – pasakė Džulis atsistodamas ir neskubiai nužingsniavo į kabineto priekį. – Imi gailėtis sutikusį Lopą. Norėtum, kad jis nebūtų tavęs įsimylėjęs. Netylėk. Šaipykis iš padėties, į kurią dėl jo patekai. Tyčiokis iš savo nevykusio pasirinkimo.

Išgirdus Džulį kalbant apie Lopo meilę, man pabudo neprotinga viltis.

Sugrabaliojau skalpelį ir pašokau nuo kėdės.

– Nesiartink! Kitaip dursiu. Prisiėkiu, taip ir padarysiu!

Džulis sumaurojo gomuriniu balsu ir ranka nušlavė laboratorines stiklines nuo spintelės. Šukės pažiro į lentą, ant grindų išsisklaidė popieriai. Vaikinas žengė prie manęs. Iš visų jėgų dūriau skalpeliu jam į delną ir perrėžiau odą.

Džulis sušvokštė ir atsitraukė.

Nieko nelaukdama smeigiau į šlaunį.

Džulis spoksojo į metalą, kyšantį jam iš kojos. Abiem rankom ištraukė skalpelį. Iš skausmo jo veidas persikreipė. Džulis atgniauzė pirštus, ir skalpelis dzingtelėjo į grindis.

Svirduliuodamas jis artinosi prie manęs.

Suspigau ir mečiau į šalį, tačiau klubu užkliudžiau stalo kampaną; praradau pusiausvyrą ir parkritau. Skalpelis gulėjo maždaug už metro.

Džulis apvertė mane kniūbsčiau ir apžergęs atsisėdo. Veidą prispaudė prie grindų sugurindamas nosį ir nuslopindamas riksmus.

– Narsus bandymas, – suniurnėjo. – Bet taip manęs nenužudysi. Esu nefilimas. Nemirtingas.

Mėginau pasiekti skalpelį – kojomis įsispyrusi į grindis įveikti tuos paskutinius, gyvybiškai svarbius centimetrus. Pirštais užčiuopiau jį. Buvau visiškai arti tikslo, bet tuo metu Džulis timptelėjo mane atgal.

Kulnu iš visų jėgų spyriau jam į tarpukojį; Džulis sudejavo ir nusirito į šalį. Pašokau, tačiau jis nusirideno iki durų ir atsiklaupė tarp jų ir manęs.

Plaukai užkrito jam ant akių. Prakaito lašeliai riedėjo veidu. Burna persikreipė iš skausmo.

Įtempusi raumenis rengiausi sprukti.

– Linkiu sėkmingai pabėgti, – tarė Džulis ciniškai šypsodamasis. Regis, ši šypsena iš jo pareikalavo didelių pastangų. – Suprasi, ką turiu omenyje. – Paskui susmuko ant grindų.

29

SKYRIUS

NĖNUTUOKIAU, KUR GALI BŪTI VI. Į galvą šovė
mąstyti kaip Džulis – kur, juo dėta, laikyčiau Vi įkaite?
Jis nori, kad būtų sunku pabėgti ir sunku rasti, samprotavau.

Mintyse perkračiau pastato planą, susitelkiau tik į viršutinius aukštus. Tikėtina, kad Vi uždaryta ketvirtame aukšte, kuris labiau primena pastogę. Į ją veda siauri laiptai, kuriuos pasiekti galima tik iš trečio aukšto. Viršuje įrengti du bungalų stiliaus kabinetai: ispanų kalbos ir eZine laboratorija.

Vi eZine laboratorijoje. Tiesiog buvau tuo tikra.

Tamsoje kaip įmanydama greičiau apčiuopomis užlipau dviem laiptatačiais. Kelis kartus nepataikiusi, radau siaurus laiptus, vedančius į *eZine* laboratoriją. Užlipusi stumtelėjau duris.

– Vi? – tyliai pašaukiau.

Draugė sudejavo.

– Čia aš, – pasakiau atsargiai sukinėdamasi tarp rašomųjų stalų, kad neapversčiau kokios nors kėdės ir neišsiduočiau Džuliui, kur esu. – Ar tu sužeista? Mums reikia iš čia nešdintis.

Radau draugę susirietusią, prisitraukusią kelius prie krūtinės.

– Džulis trenkė man per galvą, – truputį garsiau prabilo ji. – Turbūt buvau netekusi sąmonės. Dabar nematau. Nieko nematau!

– Paklausk. Džulis išjungė elektrą, o užuolaidos užtrauktos. Čia tiesiog tamsu. Laikykis įsikibusi man į ranką. Mes nedelsdamos turime nusileisti žemyn.

– Jis mane sužalojo. Galva tvinkčioja. Tikriausiai apakau!

– Neapakai, – sušnibždėjau lengvai ją supurtydama. – Aš irgi nieko nematau. Leisimės žemyn apčiuopomis. Išeisime pro sporto salės duris.

– Jis visas duris užrakino grandinėmis.

Šito nesitikėjau. Prisiminiau, kaip Džulis palinkėjo sėkmingai pabėgti, dabar supratau kodėl. Šaltis perbėgo visu kūnu.

– Bet ne ant tų durų, pro kurias įėjau. Rytinės durys neužrakintos.

– Tikriausiai vienintelės. Buvau kartu, kai Džulis rakino grandinėmis kitas. Jis aiškino, kad šitaip niekas negalės ištrūkti į lauką, kol žaisime slėpynių. Sakė, kad lauke slėptis negalima.

– Jei rytinės durys liko vienintelės neužrakintos, Džulis mėgins mums neleisti pro jas išeiti. Ten mūsų tykos. Bet mes neisim prie tų durų. Mes išlipsim pro langą, – pasakiau staigiai kurdama planą. – Išlipsim šiame pastato gale, priešingoje nuo rytinių durų pusėje. Ar turi mobiliuką?

– Džulis atėmė.

– Išėjusios į lauką, trauksim kiekviena sau. Jei Džulis vysis, jis turės pasirinkti kurią nors vieną. Kita galės iškviešti pagalbą. – Aš jau žinojau, kurią jis pasirinks. Džuliui iš Vi nėra jokios naudos, šįvakar draugė tik padėjo įvilioti mane į spąstus. – Bėk kiek kojos neša ir rask telefoną. Paskambink policijai. Pasakyk, kad Eliotas bibliotekoje.

– Gyvas? – paklausė Vi drebančiu balsu.

– Nežinau.

Mes stovėjome taip arti, kad pajutau, kaip Vi pasikelia marškinius nusišluostyti akis.

– Dėl visko kalta aš.

– Dėl visko kaltas Džulis.

– Man baisu.

– Viskas bus gerai, – raminau kiek galėdama įtikinamiau. – Skalpeliumi įdūriau Džuliui į koją. Jis smarkiai kraujuoja. Galbūt nuspręs nesivaikyti mūsų, o susitvarstyti koją.

Vi sukūkčiojo. Abi žinojome, kad meluoju. Džulio troškimas keršyti stipresnis už skausmą. Stipresnis už viską.

Abi slinkome laiptais palei pat sieną, kol nusileidome į pirmą aukštą.

– Eime, – sušnibždėjau draugei į ausį laikydama ją už rankos, ir mudvi nuskubėjome koridoriumi į vakarinį sparną.

Netrukus iš tamsos atsklido gomurinis garsas, visai nepanašus į juoką.

– Na, ir kas gi čia tokios? – tyčiojosi Džulis.

Girdėjau tik jo balsą, paties nemačiau.

– Bėk, – pasakiau Vi spustelėdama ranką. – Jis nori manęs. Paskambink policijai. *Bėk!*

Vi nukūrė. Jos žingsnių aidas tilo labai greitai. Dingtelėjo, ar Lopas vis dar mokykloje. Stengiausi neapalpti, nes ir vėl likau viena su Džuliu.

– Kol atvažiuos policija, praeis ne mažiau kaip dvidešimt minučių, – pareiškė Džulis. Jo žingsnių aidas artėjo prie manęs. – Man tiek neprireiks.

Leidausi bėgti. Džulis puolė mane vyti.

Rankomis grabaliodama sienas, pirmoje sankirtoje pasukau į dešinę ir nuskuodžiau tiesiai. Susibraičiau delnus į aštrius spintelių kampus ir durų staktas. Maudama kiek kojos neša dar kartą pasukau į dešinę dvivėrių sporto salės durų link.

Galvą gręžė vienintelė mintis: jei patekčiau į persirengimo kambarį, galėčiau užsirakinti savo spintelėje. Merginų persirengimo kambaryje nuo sienos iki sienos ir nuo grindų iki lubų stovėjo didelės rakinamos spintelės. Džulis užtruks, kol išlauš kiekvieną. Jei pasiseks, policija atvyks anksčiau, nei Džulis mane ras.

Įpuoliau į sporto salę ir nuskuodžiau į mergaičių persirengimo kambarį. Vos tik spustelėjau durų rankeną, apėmė stingdantis siaubas. Durys buvo užrakintos. Vėl paklibinau rankeną, bet ši nepasidavė. Karštligiškai ieškojau kito išėjimo, deja, įstrigau sporto salėje. Atsišliejau į duris, tvirtai užsimerkiau, kad neapalpčiau, ir klausiausi dažnėjančio kvėpavimo.

Kai atsimerkiau, blyškioje mėnesienos šviesoje, sklindančioje pro stoglangius, išvydau Džulį. Sužeistą šlaunį, iš kurios dar sunkėsi kraujas, jis buvo apsirišęs marškiniais. Vilkėjo tik baltus apatinius marškinėlius ir žalsvai rusvas kelnes. Už juosmens turėjo užsikišęs pistoletą.

– Paleisk mane, prašau, – sušnibždėjau.

– Vi papasakojo apie tave kai ką įdomaus. Tu bijai aukščio. – Džulis pakėlė akis į palubėje styrančias gegnes ir nusišypsojo.

Priplėkęs oras buvo prisigėręs prakaito ir grindų vaško kvapo. Per pavasario atostogas šildymas buvo išjungtas, todėl salėje tvyrojo šaltis. Kai mėnulis prasiskverbavo pro debesis, ant vaškuotų grindų

nusidriekdavo šešėliai. Džulis stovėjo nugara į žiūrovų suolus, ir aš išvydau už jo Lopą.

– Ar tu užpuolei Marsę Milar? – paklausiau Džulio įsakydama sau nereaguoti ir neišduoti Lopo.

– Eliotas papasakojo, kad judvi susikivirčijote. Man nepatiko, kad dar kažkas patiria malonumą kankindamas mano mergaitę.

– O mano miegamojo langas? Tai tu šnipinėjai mane miegančią?

– Nenorėjau nieko įžeisti.

Džulis sukľuso. Staiga žengė į priekį, timptelėjo mane už riešo ir pastatė priešais save. Išsigandau pajutusi į sprandą įremtą pistoletą.

– Nusiimk kepurę, – paliepė jis Lopui. – Noriu matyti tavo veido išraišką, kai ją nužudysiu. Esi bejėgis ją išgelbėti. Toks pat bejėgis kaip ir aš dėl tau duotos priesaikos.

Lopas žengė porą žingsnių artyn. Jis judėjo laisvai, tačiau pajutau, kad yra labai įsitempęs ir atsargus. Pistoletas vamzdis įsiremė stipriau, ir aš krūptelėjau.

– Jei žengsi dar žingsnį, šis jos atodūsis bus paskutinis, – perspėjo Džulis.

Lopas svarstė, kaip greitai galėtų įveikti mus skiriantį atstumą. Džulis tai pastebėjo.

– Nė nemėgink, – perspėjo.

– Tu jos nenušausi, Čonsi.

– Ne? – Džulis paspaudė gaiduką. Pistoletas spragtelėjo, aš išsižiojau rėkti, bet tik gailiai sukūkciojau.

– Revolveris, – paaiškino Džulis. – Kituose penkiuose lizduose šoviniai įstatyti.

„Ar pasirengusi parodyti tuos boksiningo judesius, kuriais nuolat gyreisi?“ – mintyse paklausė manęs Lopas.

Kraujas tvinkčiojo visame kūne, kojos nebenorėjo manęs laikyti.

– K-ką? – sumikčiojau.

Netikėtai mane užplūdo energija. Užliejo kažkokia jėga. Kūnas ir protas visiškai pasidavė Lopo valiai.

Nespėjus suvokti, kaip nusigandau tapusi valdoma, ranką nutvilkė aštrus skausmas, ir aš supratau, kad Lopus *mano kumščiu smogė Džuliui*. Išmušė pistoletą iš rankų, ir šis nuslydo grindimis ganėtinai toli, kad Džulis jo nepasiektų.

Lopus įsakė mano rankoms tēkšti Džulį atbulą į suolus. Skriaudikas suklupo ir drėbėsi tarp suolų.

Paskui pajutau, kaip mano rankos gniaužia Džuliui gerklę ir talžo jo galvą į suolus. Tvirtai suleidau pirštus jam į kaklą. Džulio akys išsiplėtė, tada išsprogo. Jis mėgino kažką lementi, lūpos krutėjo, bet Lopus neleido prabilti.

„Neilgai galėsiu būti tavyje, – mintyse aiškino Lopus. – Dabar – ne chešvano mėnuo, ir man tai daryti draudžiama. Kai tik išeisiu iš tavęs, bėk. Ar supranti? Dumk kiek įkerti. Čonsis nusilpęs ir per daug apstulbęs, kad įsiskverbtų tau į galvą. Lėk neatsigrėždama.“

Smegenyse pajutau zvimbiant, ir mano kūnas atsiskyrė nuo Lopo.

Gyslos Džulio kakle išsprogo, galva nusviro.

„Na, – išgirdau, kaip jį ragina Lopus, – apalpk... apalpk...“

Tačiau buvo per vėlu. Lopus išnyko iš manęs. Išnyko taip staiga, kad likau apsvaigusi.

Vėl galėjau valdyti rankas, ir tuoj pat atitraukiau jas nuo Džulio kaklo. Jis žiopčiojo ir mirksėdamas žvelgė į mane. Šalia ant grindų nejudėdamas gulėjo Lopus.

Prisiminiau, ką sakė Lopus, ir nukūriau per sporto salę. Trenkiausi į duris tikėdamasi patekti į koridorių. Bet tvojausi tarsi į sieną. Atstūmiau skląstį, nes žinojau, kad durys neužrakintos – pro jas įėjau prieš penkias minutes. Visu svoriu įsirėmiau į duris. Jos neatsidarė.

Atsigrėžiau ir pajutau, kaip iš susijaudinimo dreba keliai.

„Dink iš mano galvos!“ – surikau Džuliui.

Sukaupęs visas jėgas Džulis atsisėdo ant žiūrovų suoliuko ir pasitrynė kaklą.

– Ne, – atsakė jis.

Vėl pamėginau atidaryti duris. Spyriau į skląstį, delnais trankiau langelio stiklą.

– Padėkite! Ar kas nors mane girdite? *Padėkite!*

Pažvelgusi per petį, pamačiau, kad Džulis šlubčiodamas artinasi. Sužeista koja linko su kiekvienu žingsniu. Stipriai užsimerkiau ir pabandžiau sutelkti mintis. Durys atsidarys, kai tik rasiu ir išvysiu lauk Džulio balsą. Išnaršiau visas smegenų kerteles, bet neaptikau. Jis tūnojo labai giliai. Atsimerkiau. Džulis artėjo. Reikia rasti kitą išėjimą.

Virš žiūrovų suolų prie sienos buvo pritvirtintos metalinės kopėčios. Jos kilo iki pat gegnių palubėje. Tolimajame kampe, beveik tiesiai virš manęs, buvo ventiliacijos šachta. Ją pasiekusi įlipčiau ir rasčiau išėjimą.

Kaip patrakusi prabėgau pro Džulį ir ėmiau kopti suolais. Mano batų pliaukšėjimas aidėjo tuščioje salėje, ir aš negalėjau girdėti, ar Džulis seka įkandin. Užlipau ant vieno skersinio, paskui ant kito. Akies kampučiu apačioje mačiau geriamojo vandens fontanelį. Jis atrodė mažas, vadinasi, užsikabarojau aukštai. Labai aukštai.

„Nežiūrėk žemyn, – įsakiau sau. – Tik į viršų.“ Nedrąsiai užlipau ant dar vieno skersinio. Kopėčios subarškėjo – jos buvo nestipriai priverintos prie sienos.

Džulio juokas išblaškė mane. Įsivaizdavau save krintančią. Logiškai suvokiau, kad taip man liepia Džulis. Paskui vaizdas persikreipė, ir aš nebesupratau, kur viršus, kur apačia. Nebeskyriau savo minčių nuo Džulio.

Baimė buvo tokia stipri, kad užtemdė akis. Nebenutuokiau, kur statau pėdas. Ar ant skersinio vidurio? Gal paslydau? Įsikibusi į skersi-

nį abiem rankom, prispaudžiau galvą prie krumplių. „Kvėpuok, – paliečiau sau. – Kvėpuok!“

Ir tada išgirdau tą garsą.

Lėtą, skausmingą metalo girgždesį. Užsimerkiau, kad nuslopinčiau svaiginančius kerus.

Laikikliai, kuriais kopėčių viršus buvo pritvirtintas prie sienos, ėmė trūkinėti. Metalu dejonė virto šaižiu cypimu. Riksmai įstrigo gerklėje, kai pamačiau, kad atsipalaidavo visa viršutinė kopėčių dalis. Rankomis ir kojomis apsvijusi skersinius pasiruošiau kristi. Kopėčios, paklusdamos sunkio jėgai, lingavo ore.

Paskui viskas vyko labai greitai. Gegnės ir stoglangiai sukdamiesi susiliejo. Nusukriėjau žemyn, bet staiga kopėčios į kažką atsitrenkusios sustojo. Siūbavo aukštyn žemyn statmenai sienai maždaug per tris metrus virš grindų. Nuo smūgio nuslydo kojos, tad laikiausi įsikibusi vien tik rankomis.

– Gelbėkite! – sušukau mataruodama ore kojomis.

Kopėčios pasviro ir nusileido dar kokį metrą. Vienas mano batis nusmuko nuo kojos, užsikabino už piršto ir nukritęs dunkstelėjo į sporto salės grindis.

Rankas nepakeliamai gėlė, ir aš įsikandau liežuvį. Atrodė, jos tuoj išsiners iš sąnarių.

Tada pro baimę ir paniką prasiskverbė Lopo balsas.

Užblokuok jį. Lipk aukštyn. Kopėčios laikosi tvirtai.

– Negaliu, – sukūkčiojau. – Nukrisiu!

Užblokuok jį. Užsimerk. Klausyk mano balso.

Rydama seilę užsimerkiau. Klausiau tik Lopo, ir priešais save išvydau aiškius kontūrus. Mano kojos jau nekadaravo ore. Vienas kopėčių skersinių dūrė į pirštų pagalvėles. Sukaupusi dėmesį tik į Lopo balsą palaukiau, kol pasaulis grįžo į savo vietą. Lopas teisus. Aš stovėjau ant

kopėčių. Stačių ir pritvirtintų prie sienos. Atgavusi ryžtą kopiau aukš-
tyn, kol pasiekiau gegnę.

Iš pradžių apkabinau ją abiem rankomis, paskui užmečiau dešinę
koją ir užsiropščiau. Buvau nosisukusi į sieną, ventilacijos šachta liko
man už nugaros, bet nieko negalėjau padaryti. Labai atsargiai atsiklau-
piau. Paskui susikaupusi iš lėto slinkau atgal per visą salės plotį.

Tačiau pavėlavau.

Džulis sparčiai užlipo kopėčiomis, mudu skyrė mažiau nei pen-
ki metrai. Jis irgi užsikabarojo ant gegnės. Prisitraukdamas rankomis
ėmė šliaužti prie manęs. Mano žvilgsnis užkliuvo už tamsaus rando
vidinėje riešo pusėje. Jis statmenai kirto venas ir buvo beveik juodas.
Bet kuris kitas žmogus būtų jį palaikęs sužalojimo žyme. Man jis reiškė
kur kas daugiau. Neginčijamą giminystės ryšį. Mudu buvome vie-
no kraujo ir turėjome tokias pat žymes.

Abu sėdėjome apžergę gegnę vienas priešais kitą trijų metrų ats-
tumu.

– Gal nori tarti paskutinį žodį? – paklausė Džulis.

Pažvelgiau žemyn, ir man apsisuko galva. Lopas tarsi negyvas ty-
sojo apačioje, ant sporto salės grindų. Kaip tik tuomet apėmė noras
grįžti į praeitį ir naujai išgyventi kiekvieną su juo praleistą akimirką.
Dar kartą slaptai nusišypsoti, dar sykį drauge nusijuokti. Dar kartą
karštai pasibučiuoti. Atradau tą, kurio ieškojau, bet nežinojau, kad tai
Lopas. Jis mano gyvenime pasirodė per vėlai, o dabar per greitai iš jo
pasitraukė. Prisiminiau, kaip sakė, kad dėl manęs atsisakytų visko. Jis
taip ir pasielgė. Atidavė savo žmogiškąjį kūną, kad aš likčiau gyva.

Netyčia susvirduliavau ir instinktyviai susigūžiau, kad išlaikyčiau
pusiausvyrą.

– Man visiškai nesvarbu, ar tave nušausiu, ar nukrisi pati ir užsi-
muši, – nusijuokė Džulis.

– Tau svarbu, – atšoviau tyliau, bet ryžtingu balsu. – Mūsų gyslo-
mis teka tas pats kraujas. – Drąsiai pakėliau ranką ir parodžiau jam ap-
gamą. – Esu tavo palikuonė. Jei aš paaukosiu savo kraują, Lopas taps
žmogumi, o tu mirsi. Taip parašyta „Enocho knygoje“.

Džulio akys apsiblausė. Jis stebėjosi į mane ir gaudyte gaudė kie-
kvieną žodį. Iš veido išraiškos supratau, kad Džulis juos sveria. Staiga
jis išraudo – supratau, kad manim patikėjo.

– Tu... – springčiodamas lemeno jis.

Džulis slinko artyn karštligiškai greitai tuo pat metu traukdamas
už juosmens užkištą pistoletą.

Ašaros graužė man akis. Daugiau negalvodama puoliau žemyn
nuo gegnės.

30

SKYRIUS

DURYS ATSIVĖRĖ IR UŽSIVĖRĖ. Laukiau, kol išgirsiu besiartinančius žingsnius, bet vienintelis garsas buvo laikrodžio tikslėjimas: ritmiškas, vienodas kalimas tyloje.

Šie garsai blėso. Spėliočiau, ar išgirsiu, kaip tikslėjimas liausis. Staiga išsigandau tos akimirkos – nenutuokiau, kas bus paskui.

Laikrodžio tikslėjimą užgožė stipresnis garsas. Raminantis, nežemiškas, tarsi melodingas oro šokis. „Sparnai, – pamaniau. – Angelai atvyksta manęs pasiimti.“

Sulaikiau kvapą ir laukiau tarsi visą amžinybę. Paskui laikrodis pasuko atgal. Tikslėjimas ne lėtėjo, o tapo tvirtesnis. Mano kūną pripildė

banguojantis skystis, jis skverbėsi į visas ląsteles. Slydau į tamsą ir šilumą. Leidau si nešama srovės.

Kai sumirksėjau ir atsimerkiau, virš galvos išvydau gerai pažįstamas nuožulnias ažuolinėmis lentomis apkaltas lubas. Mano miegamasis. Užplūdo ramuma, o tada prisiminiau, kur buvau. Sporto salėje su Džuliu.

Nukrėtė drebulys.

– Lopai?! – pašaukiau kimiai, nes gerklė buvo užakusi. Pamėginau atsisėsti ir dusliai surikau. Skaudėjo raumenis, kaulus, ląsteles. Jaučiausi sudaužyta kaip obuolys.

Tarpduryje kažkas sujudėjo. Lopas atsirėmė į staktą. Jo lūpos buvo tvirtai sučiauptos, be įprastos pašaipėlės. Akys gilesnės nei kada nors anksčiau. Žvilgsnis globėjiškas, todėl atrodė skvarbesnis.

– Šauniai koveisi sporto salėje, – pagyrė jis. – Bet manau, tau praverstų dar kelios bokso pamokos.

Staiga viską prisiminiau. Nei iš šio, nei iš to pravirkau.

– Kas atsitiko? Kur Džulis? Kaip aš čia patekau? – Panikavau, net balsas užlūžo. – Aš nupuoliau nuo gegnės.

– Tam reikėjo didelės drąsos. – Lopas atsikrenkštė ir įėjo į mano miegamąjį. Uždarė duris, ir aš supratau, kad šitaip jis nori atsiriboti nuo blogio. Lopas stengėsi sukurti pertvarą tarp manęs ir to, kas man atsitiko.

Priėjo ir atsisėdo ant lovos šalia manęs.

– Ką dar prisimeni?

Mėginau sudėlioti įvykių nuotrupas. Prisiminiau sparnų šlamesį netrukus po to, kai puoliau žemyn nuo gegnės. Tikrai žinojau, kad miriau. Žinojau, kad angelas atvyko mano sielos.

– Aš mirusi, tiesa? – tyliai paklausiau ir iš baimės susvaigo galva. – Ar aš vaiduoklis?

– Kai nušokai, savo auka nužudei Džulį. Kai grįžai į gyvenimą, jis irgi turėjo atsigausti. Bet Džulis neturėjo sielos, taigi niekas negalėjo atgaivinti jo kūno.

– Aš grįžau? – paklausiau vildamasi, kad be reikalo viliuosi.

– Aš nepriėmiau tavo aukos, atmečiau ją.

Norėjau aiktelėti, bet garsas taip ir neišsprūdo iš lūpų.

– Ar nori pasakyti, kad dėl manęs atsisakei minties užvaldyti žmogaus kūną?

Lopas pakėlė mano ranką. Sutvarstyti krumpliai tvinkčiojo – taip smarkiai talžiau Džulį. Lopas neskubėdamas ir nenuleisdamas nuo manęs akių išbučiavo kiekvieną pirštą.

– Kokia būtų nauda iš kūno, jei neturėčiau tavęs?

Ašaros kaip pupos nusirito mano skruostais, Lopas prisitraukė mane ir priglaudė galvą sau prie krūtinės. Iš lėto panika atlėjo, ir aš supratau, kad viskas baigėsi. Man viskas bus gerai.

Staiga atšlijau nuo jo. Jei Lopas nepriėmė aukos, tai...

– Tu išgelbėjai man gyvybę. Apsigrėžk, – iškilmingai paliepiu.

Lopas gudriai nusišypsojo ir patenkino mano norą. Atsmaukiau jo marškinėlius iki pečių. Vaikino nugara buvo lygi, su ryškiai išsišovusiais raumenimis. Randų nebeliko.

– Mano sparnai nematomi, – paaiškino jis. – Jie yra iš dvasinės medžiagos.

– Vadinasi, dabar esi angelas sargas.

Vis dar buvau per daug apimta pagarbios baimės, kad protu tai suvokčiau, bet tuo pat metu pajutau nuostabą, smalsumą... laimę.

– Esu *tavo* angelas sargas.

– Aš įsigijau nuosavą angelą sargą? Koks yra tikslus tavo darbo aprašymas?

– Saugoti tavo kūną. – Lopas plačiai nusišypsojo. – Aš į darbą žiūriu rimtai, tad turėsiu asmeniškai susipažinti su savo globotine.

Širdis suspurdėjo.

– Ar tai reiškia, kad dabar gebi jausti?

Lopas tylėdamas dirstelėjo į mane.

– Ne, bet tai nereiškia, kad esu įtrauktas į juoduosius sąrašus.

Išgirdau, kaip apačioje girgžda atidaromos garažo durys.

– Mama! – aiktelėjau. Ant naktinio stalelio susiradau laikrodį.

Buvo tik kelios minutės po antros nakties. – Matyt, atidarė eismą tiltu. Kaip veikia visas šis angelų sargų verslas? Ar aš esu vienintelė, kuri gali tave matyti? Tai yra, ar visiems kitiems tu nematoma?

Lopas pažvelgė į mane tarsi vildamasis, jog kalbu nerimtai.

– Esi matomas? – suspiegiau. – Turi dingti iš čia! – Norėjau nustumti Lopą nuo lovos, bet aštriai nudiege krūtinę. – Ji mane užmuš, jei tave ras čia. Ar moki laipioti medžiais? Pasakyk, kad moki!

Lopas išsiviepė.

– Aš moku skraidyti.

Ak. Tiesa. Ką gi, gerai.

– Čia jau lankėsi policininkai ir gaisrininkai, – paaiškino Lopas. – Šeiminių miegamasis nusiaubtas, bet jie neleido ugniai išplisti. Policija dar sugrįš. Jie norės kai ko paklausti. Spėju, kad jie jau mėgino tau prisiskambinti į tą mobilųjį, iš kurio kvieteisi pagalbą.

– Jį atėmė Džulis.

Lopas linktelėjo.

– Aš taip ir supratau. Man nesvarbu, ką pasakysi policijai, bet būčiau dėkingas, jei manęs į tai neįpainiotum. – Jis pakėlė miegamojo langą. – Beje, Vi laiku iškvietė pagalbą. Paramedikai išgelbėjo Eliotą. Jis ligoninėje, bet pasveiks.

Išgirdau, kaip apačioje užsidarė laukujės durys. Mama įėjo į vidų.

– Nora?! – pašaukė ji ir numetė raktelius ir rankinę ant stalelio prieškambaryje. Jos aukštakulniai bateliai labai greitai kaukšėjo į me-

dines grindis. – Nora! Ant pagrindinių durų užklijuota policijos juosta! Kas čia vyksta?

Pažvelgiau į langą. Lopas dingo, bet viena juoda plunksna buvo prilipusi prie rėmo. Jai neleido nukristi vakarykštis lietus. Arba angelų burtai.

Mama įjungė šviesą koridoriuje, silpnas jos spindulys nusidriekė iki pat plyšio po mano durimis. Užgniaužusi kvapą skaičiavau sekundes manydama, kad man liko dar dvi, kol...

Ji sukliko:

– Nora! Kas atsitiko turėklams?

Gerai, kad ji dar nematė savo miegamąjo.

Dangus buvo skaisčiai žydras, be debesėlio. Dar tik aušo. Buvo pirmadienis, visiškai nauja diena, ir paskutiniųjų dvidešimt keturių valandų siaubas liko praeity. Miegojau penkias valandas ir jaučiausi pažvalėjusi, tik skaudėjo visą kūną. Buvau įsiurbta mirties, o vėliau išspjauta. Nenorėjau temdyti pakilios nuotaikos, tad stengiausi negalvoti, kad bet kurią akimirką gali atvykti policija užrašyti parodymų apie praėjusios nakties įvykius. Vis dar nebuvau nusprendusi, ką jiems pasakysiu.

Nupėdinau į vonią vien su naktiniais, – mintyse uždraudžiau savęs paklausti, kaip aš jais apsivilkau, nes kai Lopas parvežė mane namo, vilkėjau drabužius, – ir pradėjau rytinį ritualą. Šaltu vandeniui pašlaksčiau veidą, pabrūžinau dantis, suveržiau plaukus į uodegą gumyte. Grįžusi į miegamąjį, išsitraukiau švarius marškinius ir švarius džinsus.

Paskambinau Vi.

– Kaip sekasi? – paklausiau.

– Gerai. O tau?

– Gerai.

Abi nutilome.

– Na gerai, – greitakalbe išbėrė Vi. – Aš vis dar išsigandusi. O tu?

– Beprotiškai.

– Vidurnaktį man paskambino Lopas. Jis pasakė, kad Džulis gana stipriai tave sumaitojo, bet tu gyva.

– Tikrai? Lopas tau paskambino?

– Jis paskambino iš visureigio. Pasakė, kad tu miegi ant galinės sėdynės ir jis veža tave namo. Aiškino, jog atsitiktinai važiavo pro mokyklą ir išgirdo riksmą. Sakė, kad rado tave sporto salėje, bet tu buvai apalpusi iš skausmo. Ir tada netikėtai nuo gegnės nušoko Džulis. Lopas aiškino, jog Džulis veikiausiai palūžo jausdamas kaltę, kad tave persekiojo.

Nesuvokiau, kad esu užgniauzusi kvapą, kol jo neišleidau. Matyt, Lopas kai ką prikūrė.

– Žinai, aš tuo netikiu, – toliau kalbėjo Vi. – Manau, Lopas nužudė Džulį.

Vi dėta aš irgi taip manyčiau.

– Ką sako policija? – paklausiau.

– Įsijunk televizorių. Kaip tik dabar rodomas tiesioginis reportažas, penktu kanalu. Sako, Džulis įsibrovė į mokyklą ir nušoko nuo gegnės. Tvirtina, kad tai buvo tragiška paauglio savižudybė. Prašo žmonių, ką nors žinančių apie tai, paskambinti karštąja linija, numeris nurodytas ekrano apačioje.

– Ką tu pasakei policijai, kai pirmą kartą jiems paskambinai?

– Buvau išsigandusi. Nenorėjau, kad už blogą elgesį išmestų iš mokyklos. Tad paskambinau anonimiškai iš viešojo telefono.

– Ką gi, – galiausiai tariau, – jei policija sako, kad tai savižudybė, turbūt taip ir buvo. Šiaip ar taip, gyvename šiuolaikinėje Amerikoje. Galime naudotis teismo ekspertizės paslaugomis.

– Tu kažką nuo manęs slepi, – pasakė Vi. – Kas iš tikrųjų įvyko, kai aš išbėgau?

Pakliuvau į keblią padėtį. Vi buvo mano geriausia draugė, ir mes buvome susitarusios neturėti viena nuo kitos jokių paslapčių. Tačiau kai ko tiesiog neįmanoma paaiškinti. Pavyzdžiui, kad Lopas yra nusidėjęs angelas, kuris tapo angelu sargu. Taip pat ir to, kad aš nušokau nuo gegnės ir žuvau, bet vis dar esu gyva.

– Prisimenu, kaip Džulis užspeitė mane į kampą sporto salėje, – pasakiau. – Jis papasakojo, kokius skausmus ir baimę man sukels. Vėliau viskas aptemo.

– Ar dar nevēlu atsiprašyti? – paklausė Vi. Jos balsas per visą mūsų draugystės laiką dar niekada taip nuoširdžiai neskambėjo. – Tu buvai teisi dėl Džulio ir Elioto.

– Atsiprašymas priimtas.

– Gal nuvažiuokim į prekybos centrą. Jaučiu begalinį poreikį nusipirkti batelius. Daugybę. Mums abiem reikia puikios patikrintos batelių pirkimo terapijos.

Nuaidėjo durų skambutis, ir aš dirstelėjau į laikrodį.

– Turiu policijai duoti parodymus dėl vakar vakaro, bet paskui tau paskambinsiu.

– Vakar vakaro? – Vi balse pasigirdo panika. – Jie žino, kad buvai mokykloje? Tikiuosi, nepasakei jiems mano pavardės, ar ne?

– Tiesą sakant, tą vakarą buvo ir daugiau nutikimų.

Dėl jų kalta Dabrija.

– Netrukus tau paskambinsiu, – pasakiau ir padėjau ragelį, kad nereikėtų vėl meluoti.

Koridoriumi nušlubčiojau iki laiptų ir iš viršaus pamačiau, ką mama pakvietė užėiti į vidų.

Detektyvus Basą ir Holstijicą.

Ji įleido juos į svetainę. Detektyvas Holstijicas išsidrėbė ant sofos, bet detektyvas Basas nesisėdo. Jis stovėjo į mane nugara, tačiau man leidžiantis laiptai sugirgždėjo, ir detektyvas apsigrėžė.

– Nora Grei, – kreipėsi jis griežtu policininko balsu. – Ir vėl susitinkame.

Mama sumirksėjo.

– Jūs jau buvote susitikę anksčiau?

– Jūsų dukters gyvenimas kupinas nuotykių. Regis, mes čia atvažiuojame kiekvieną savaitę.

Mama klausiamai pažvelgė į mane, o aš tik gūžtelėjau pečiais tarsi sakydama: „Ir kas gali suprasti tą policininkų humorą?“

– Nora, gal atsisėstumėte ir papasakotumėte, kas įvyko, – pasiūlė detektyvas Holstijicas.

Klestelėjau į pliušinį fotelį priešais sofą.

– Kai vakar vakare, prieš pat devynias, buvau virtuvėje ir gėriau šokoladinį pieną, pasirodė panelė Grin, mūsų mokyklos psychologė.

– Ji nei iš šio, nei iš to atėjo pas jus į namus? – paklausė detektyvas Basas.

– Panelė Grin man pasakė, kad turiu tai, ko jai reikia. Tada aš nubėgau į viršų ir užsirakinau tėvų miegamajame.

– Palaukit, – paprašė detektyvas Basas. – Ko ji iš jūsų norėjo?

– Ji nepasakė. Tačiau užsiminė, kad nėra tikra psychologė. Prisipažino, jog savo darbu naudojasi, kad galėtų šnipinėti moksleivius. – Pažvelgiau visiems į akis. – Juk ji beprotė, tiesa?

Detektyvai susižvelgė.

– Patikrinsiu jos pavardę, pažiūrėsiu, kas apie ją žinoma, – pažadėjo detektyvas Holstijicas stodamasis.

– Leiskite paklausti tiesiai, – kreipėsi į mane detektyvas Basas. – Panelė Grin apkaltino jus, kad pavogėte kažką, kas priklauso jai, bet nepasakė ką?

Dar vienas keblus klausimas.

– Ji elgėsi isteriškai. Supratau tik pusę žodžių. Nubėgusi į tėvų miegamąjį, užsirakinau. Bet panelė Grin išlaužė duris. Aš slėpiausi židinio dūmtakyje, o ji pagrasino padegsianti namus ir mane išrūksianti. Tada užkūrė ugnį. Pačiame kambario viduryje.

– Kaip ji užkūrė ugnį? – paklausė mama.

– Nemačiau. Lindėjau dūmtakyje.

– Tai beprotiška, – pareiškė detektyvas Basas linguodamas galva. – Dar nieko panašaus nesu girdėjęs.

– Ar ji grįš? – paklausė mama priėjusi prie manęs ir globėjiškai uždėjusi rankas man ant pečių. – Ar Nora saugi?

– Patarčiau įsirengti apsaugos sistemą, – atsakė detektyvas Basas, atsegė piniginę ir padavė mamai vizitinę kortelę. – Rekomenduoju šiuos vyrukus. Pasakykite jiems, kad aš atsiunčiau, ir jie suteiks jums nuolaidą.

Praėjus kelioms valandoms po to, kai išvyko detektyvai, suskambo durų skambutis.

– Tai tikriausiai iš apsaugos sistemų bendrovės, – pasakė mama pamačiusi mane koridoriuje. – Aš jiems paskambinau ir paprašiau, kad jau šiandien atsiųstų savo vyruką. Negaliu pakęsti minties, kad būsimė nesaugios, kol bus rasta ir uždaryta panelė Grin. Nejau mokykla net nepasivargino patikrinti jos rekomendacijų?

Mama atidarė duris, ir priemenėje išvydome Lopą. Jis vilkėjo išblukusiais *Levi's* džinsais, švariais baltais medvilniniais marškinėliais, ir kairėje rankoje laikė įrankių dėžę.

– Laba diena, ponio Grei.

– Lopas. – Buvo sunku nuspėti mamos balso toną. Jame pynėsi nuostaba ir sumišimas. – Ar atėjai aplankyti Noros?

Lopas nusišypsojo.

– Atėjau apžiūrėti jūsų namo, kad galėtume įrengti apsaugos sistemą.

– Maniau, kad dirbi kitą darbą, – tarė mama. – Kad nurinkinėji stalus „Pasienyje“.

– Gavau naują darbą. – Lopo žvilgsnis įsmigo į mane, ir aš iškaitau. Tiesą sakant, tai buvo panašu į karštinę. – Gal išeisi į lauką? – paklausė jis manęs.

Nusekiau iš paskos prie motociklo.

– Mes dar turime apie daug ką pasikalbėti.

– Pasikalbėti? – Jis papurtė galvą, o akys degė geismu. „Pasibučiuokim“, – sušnibždėjo jis mano galvoje.

Tai buvo ne prašymas, o perspėjimas. Kai aš nepaprieštaravau, Lopas plačiai išsišiepė ir pasilenkė prie mano lūpų. Pirmasis prisilietimas ir buvo tik prisilietimas. Erzinamai, gundomai švelnus. Apsilaižiau, ir Lopas plačiau nusišypsojo.

– Dar? – paklausė jis.

Pakedenau pirštais jam plaukus, prisitraukiau ir paprašiau:

– Dar.

PADĖKA

Dėkoju Calebui Warnockui ir savo kolegoms iš „Gilaus rašymo“ redakcijos; nebūčiau radusi geresnių draugų šioje kelionėje. Esu labai dėkinga Laurai Andersen, Ginger Churchill ir Patty Esden, kurios man neleido mesti šio darbo ir visada buvo nuoširdžios (net tada, kai aš to nenorėdavau). Ypač dėkoju Ericui Jamesui Stone'ui, kad viską taip patraukliai pateikė.

Esu skolinga Katie Jeppson, Ali Eisenach, Kylie Wright, Megan ir Joshui Walshams, Lindsey Leavit, Riley ir Jace'ui Fitzpatrickams. Ačiū už viską: už vaikų priežiūrą, žinias apie chirurgines procedūras, kolektyvinį naujų idėjų svarstymą ir kantrybę, kurios nenusipelniau.

Buvo labai smagu dirbti su Emily Meehan, savo sumaniąja agente, ir daugybe draugų *Simon and Schuster BFYR* leidykloje, kurie mane

palaikė ir dirbo užkulisiuose, kad išleistume knygą: Justinui Chandai, Anne Zafian, Courtney Bongiolatti, Dorothy Gribbin, Chavai Wolin, Lucy Ruth Cummins, Lucille Rettino, Elkei Villa, Chrissy Noh, Juliai Maguire ir Annai MacKean. Ačiū!

Esu ypač dėkinga, kad mano gyvenime pačiu laiku pasirodė Catherine Drayton. Ačiū, kad padėjote man taip toli nukeliauti. Niekada nepamiršiu telefono skambučio, pranešusio, kad mano knyga parduota...

Ačiū Jamesui Porto už viršelį, kuris pranoko mano lūkesčius. Esu skolinga Valerie Shea. Nuoširdžiai ačiū.

Labiausiai dėkoju mamai. Už viską. XOXO.

Fitzpatrick, Becca

Fi-368 Puolęs angelas : [romanas] / Becca Fitzpatrick ; iš anglų kalbos vertė Donatas Masilionis. – Vilnius : Alma littera, 2010. – 328 p.

ISBN 978-9955-38-822-7

Romanas apie iš tamsos prikeliiančią meilę, draugystę ir klastą. Išrankiai Norai Grei į akį krinta paslaptingas naujokas, vardu Lopas. Jis ir baugina, ir traukia merginą. Nora ne be reikalo įtaria jį turint slaptų galių. Ir neklysta. Lopas – puolęs angelas, norintis tapti žmogumi. Tą jis gali padaryti tik nužudęs Norą. Bet Lopas pamilsta merginą ir jam tenka rinktis... O Nora imasi seklės vaidmens ir pakliūva į nagus žiauriam nefilimui. Ar Lopas spės ją išgelbėti?

Becca Fitzpatrick vaikystėje pasikišusi žibintuvėlį po atklode skaitė Nensės Dru ir Triksės Belden romanus. Ji baigė universitetines sveikatos apsaugos studijas, bet nedirbo pagal specialybę, o ėmėsi rašyti. Laisvalaikiu Beka bėgioja, griozdžiasi po nukainotų batų lentynas ar žiūri detektyvus per televiziją. „Puolęs angelas“ – jos pirmas romanas. Rašytoja gyvena Kolorado valstijoje. Daugiau sužinosite apsilankę jos interneto puslapyje, adresu: beccafitzpatrick.com.

UDK 820(73)-93

BECCA FITZPATRICK

PUOLĘS ANGELAS

Redaktorė *Simona Kaziukonytė*

Korektorė *Marijona Treigienė*

Viršelio dailininkė *Kotryna Šeibokaitė*

Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 2500 egz.

Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius

Interneto svetainė: www.almalittera.lt

Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“, Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas

Interneto svetainė: www.spindulys.lt

*Lopo akys –
tarsi juodosios skylės.*

Jos viską įsiurbia ir nieko neišleidžia.

*Tiesą sakant, nenorėjau apie Lopą
sužinoti ką nors daugiau. Man nepatiko
išorė, tad abejojau, ar norėčiau žinoti,
kas tūno sieloje.*

*Nors tai nebuvo visiška tiesa. Daug kas
man patiko. Ilgos raumeningos jo rankos,
platūs, tvirti pečiai ir žaisminga, gun-
danti šypsena. Nelengva sutarti pačiai su
savimi, nes mėginau atsispirti tam,
kas vis stipriau traukė.*

Nora Grei nė neketino įsimylėti. Jos visai netraukė mokyklos berniukai, kuriuos taip uoliai piršo geriausia draugė Vi. Vieną dieną Nora sutiko Lopą. Šelmiška Lopo šypsena ir kiaurai veriančios akys pavergė užsispyrusios merginos širdį.

Po kelių stingdančių kraują nuotykių Nora nebežino, kuo pasikliauti. Jai dingojasi, kad Lopas visuomet atsiduria ten, kur ir ji, ir žino apie ją daugiau negu geriausia draugė. Nora negali apsispręsti: pulti vaikinui į glėbį ar bėgti nuo jo ir pasislėpti. Mėgindama rasti atsakymą, ji priartėja prie tiesos, kuri kelia kur kas daugiau nerimo negu jausmai Lopui.

Nora atsidūrė pačiame senovinio mūšio tarp nemirtingųjų ir nusidėjėlių įkarštyje, ir jei ji neteisingai pasirinks, žus.



9 789955 388227

www.almalittera.lt

 **knygų
klubas**

Tapkite Knygų klubo nariu!

- Nemokamas knygų katalogas kiekvieną ketvirtį
- Naujausios ir populiariausios knygos
- Ypatingi pasiūlymai
- Knygų pristatymas į namus, darbovietę ar pašta

www.knyguklubas.lt